

ບກ.॥ຄຄບ

ບກ.

ວັນເວລາມຸນໄປ^๑
ໂລກອຸ່ມໍາກັບ
ເຮົາໄນ້ອ່າຈຍຸດຍັ້ງ
ເຮືອຍໆ ໄດ້

ອະໄຮກີໄມ່ເໜືອນເດີມ
ຜູ້ຄົນສັບສນວ່ານວຍມາກັບ
ອຽມຊາຕີທີ່ແປປຣວນໄປ

ແຕ່ສາມາດສ້າງຮະບບະເບີຍບ ວິນຍໃຫ້ວິວິດເຕົກເອງ
ເພື່ອດຳເນີນໄປໃນທຶນທາງທີ່ຄວາມເປັນໄດ້ແນ່ນອນ
ເຂົາພຣະໝາ ປິມຫາມງຄລ (ພຸຖອະຍັນຕີ ๒,๖๐๐ ປີ ແທ່ງກາຣຕັກສູງ)

๗ ເດືອນແທ່ງກາຣພາກເພີຍເພີມບາມມີອຣມໃຫ້ສູງເຂົ້າ
ອານາຄຕທີ່ຍາກລຳບາກຂັ້ນເຮືອຍໆ ເຊັ່ນກັນ

ຖ້າໄມ່ເຮີມຝຶກເສີຍຕັ້ງແຕ່ຍັງມີກຳລັງກາຍ ກຳລັງໃຈເຂັ້ມແຂງ ຈະເຮີມເມື່ອໄຮ
ແລະສໍາຫວັບຜູ້ຍັງສັບສນວ່າຈະເຮີມຕຽງໃຫ້ກ່ອນ

ປ່າຍທີ່ສຸດກີ້ວົວ ຕື່ອສືລ ៥ ລະວບາຍໝຸຂ ຮັບປະກາທານອາຫາຮມັງສວິວັດ ນີ້ແລະ
ຫ຾ວໃຈຂອງກາຣປົງປັບຕິອຣມຂອງໝາວພຸທ່ອ ເພວະອຸກພຣະກີ້ຕຶ້ງເທັກກາລກິນເຈ
ພອດີ (ໜຶ່ນມື້ອກິນເຈ ໜຶ່ນວິວຕອດຕາຍ)

ສ່ວນຜູ້ມື້ສືລ ៥ ເປັນປົກຕິແລ້ວ ກີ້ເພີມອົສືລໃຫ້ຍິ່ງໆ ຂັ້ນ ເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້
ສູບສຸດເທົ່າກິຍກາພທີ່ຄຸນມີ

ຂອໃຫ້ມີຄວາມສຸຂ ມື້ສືລຄຸ້ມຄຣອງຄະ

សារប័ណ្ណ

ចំណុចនៃសេចក្តីផល

គម្រោងទីមិត្តភកទីសេចក្តីផល.....៣២

ទេសចរណ៍

ព្រមទាំងសេចក្តីផល.....៤៧
ជាជក/ពីង់ឡេក់ ទាំងអស់៥០

ទីប៉ូខេណ្ឌ

ឧបត្ថម្ភបានន័ំ ‘ម៉ងុល’.....៣
ព្រមទាំងសេចក្តីផល.....៥

បញ្ជាក់ពេលវេលា

ឃើញតារាងទីតាំង.....១៥
ពីថែករែង/និលីយនុប្រវត្តិ៤២
របៀបបង្កើតប្រព័ន្ធមួយ.....៤៨
ការរំលែកប្រព័ន្ធ.....៣៥
តួយការការពារនិងការប្រព័ន្ធពីសារិយាល័យ.....៥២
សារិយាល័យ/ការប្រព័ន្ធទីសេចក្តីផល.....៥៥
ដំឡើងពេលវេលា.....៥៥
នាប់រូបភាព/ការប្រព័ន្ធសេចក្តីផល.....៥៩

សារប័ណ្ណ

ប៊ី ២៤ ឯកការណ៍ ១៩០

ក.ក.-ស.គ. ២៥៥៥

ជោគជ័យ : សមាគមជូនភូបិតិវរម

៦៣/៣០ ផ.នរឿនីវិវឌ្ឍ

គលងកុំ បឹងកុំ ក.ក.ម.១៩៤០

ទូរ. ០-២៣៣៤-៥២៣១

www.asoke.info

E-mail: dokya@hotmail.co.uk

បររាជការ : និនវរោះ ឬគិកទេរស្តី

កសិក្សាប្រជាជាតិ : នំអំកា សំពង់ តុងយោ

ធនាគារវេជ្ជការ បានប៉ែន ភ្នែកវារ ជំហៈណា

ធមិត្តិ : ទោរពិមិនិមុលិវិវរមល៉ែនិ

៦៣/១ ផ.នរឿនីវិវឌ្ឍ គលងកុំ បឹងកុំ ក.ក.ម.១៩៤០

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ដឹកជញ្ជូនធមិត្តិ : វិវាទវិរេចនា លិគុបុគ្គ

ចំនួនធមិត្តិ ២៥,០០០ លេខ

ខ្សោយររោះ

បិះអាមេរិក

វត្ថុប្រាស់សេចក្តីផល

*ដើម្បីយកសេចក្តីផល

និងសារិយាល័យ

*ដើម្បីយកសេចក្តីផល

និងសារិយាល័យ

*ដើម្បីយកសេចក្តីផល

និងសារិយាល័យ

ও:ໄຣຈະປານບັນ...ມັງນຸສ

ອຍ່າມາຢູ່ງກັບຈັ້ນ

ແມ່ນເຂົ້າຍແມ່ນເຫຼື້ອຍ

ຫຼູມຫາງປະເທິຍວເບື້ອນໜ້າກ້າວນາ

ຫຼົງເຕີຍາເຫຼື້ອຍເຫຼື້ອຍເຕີຍກຳມາ

ເຄີສ້າແຈ້ງເຄີສ້າຫານ່າເອື້ນດູ

ຫຼູ້ຂ້າເຫຼົາຮ້າເຂົ້າທ່ານ

ຕໍ່າຄໍ່າຜໍານັ້ນໆຈະຮັ້ງຫຼູ້

ຕາງໜັນປ່າມໍນາທີ່ຢູ່ແນ

ຕອລຍ້ວຍໝາງໜັງໂສ້ໂຂເອຍ

ບທຮ້ອຍກຮອງໜ້າງຕົ້ນນີ້ກີບທອາຂຍານສໍາຫັບໜັ້ນປະຄົມສຶກຍາເມື່ອຮາວຄົງ
ຄຕວາຮຍທີ່ຜ່ານມາເປັນຄຳປະພັນທີ່ສະຫຼອນຄວາມໜ່າງປະຈົບແລະຄຸນູປກາຮອງ
ແມວ(ໄທ)
ທ່ານ

ທ່ານ ‘ມັງນຸສ’ ແມ່ນດຳເປັດຜູ້ແທ່ງເມືອງເຂົລື່ງ (Helsinki) ປະເທດຝີນແລນດ
ໄດ້ທໍາລາຍກາພລັກຄ່າຂອງແມວໃນບທອາຂຍານເສີ່ນ

ໃນຊ່ວງຄຽວອນຂອງຢູ່ໂປ່ມ ຮາວເດືອນພຖມກາມ-ສິງຫາຄມ ພ.ສ.ໄຕຂະແຂດ ດີນັ້ນ
ໄປພັກຄ້າງທີ່ບ້ານຂອງພາວົວ (Paavo) ທີ່ເປັນຄູາຕິສົນທົບອອງສາມີ ດີນັ້ນທັກທາຍ
‘ມັງນຸສ’ ດ້ວຍໃຈທີ່ປරາດນາຈະຜູກມືຕຽດດ້ວຍ ໄນມີເສີ່ງຂານຮັບເມື່ອດີນັ້ນເຮົາກ ໄນມີກາຮ
ເຄລົ່າແບ່ງເຄລົ່າຂາ ແລະ ທຳເມີນເຄຍ ໄນນ່າເອັນຄູສັກນິດ ແຕ່ ‘ມັງນຸສ’ ເປັນທີ່ຮັກ
ສຸດໜ້າໃຈຂອງພາວົວ ຂ້າຍຫາວ້າ ລັກ ເນື້ອງ ກໍາຮັກສູ່ຫຼຸກບົນປ່າຍອູ້ທີ່ໂຮງ
ພຍານາລ ‘ມັງນຸສ’ ກີບເພື່ອນໃຈໃນຍາມເຫງົາ

ครั้งนี้เรานอนกลางบ้าน ซึ่งเป็นห้องนั่งเล่น เวลาสองทุ่มที่นั่นในเดือน มิถุนายน แสงแดดยังแจ่มเหมือนยามเย็น พาโวและคุณเรา โน สามีของคินัน นั่งคุยกันที่โซฟาหน้าจอโทรทัศน์ พลัน ‘มัง努ส’ เดินผ่านช่อง ‘แมวลด’ จากประตู นาเย็นต่อหน้าพาโว หายใจรักค่อยๆ พยุงกายลูกขึ้นจากโซฟา

“มัง努สจะเข้านอน” เขานอกเราแล้วเข้าห้องนอนไปกล่อม ‘มัง努ส’ ด้วยการ ลูบบนเบาๆ จนหลับไปทั้งคนทั้งแมว

พาโวเล่าว่า ‘มัง努ส’ อายุ ๑๒ ปีแล้ว เขายังคงมาหากลังคำบ้านตั้งแต่วัย ‘ยังไม่ลืมตา’ เขาและลิน่าประคบประหงมประหนึงลูกรัก ส่วนลูกสาวแท้ๆ มี ครอบครัวอยู่ที่ออสเตรเลีย

พินແแลนค์มีรัฐสวัสดิการของคนชา率为ดับเยี่ยมยอด มีบ้านพักอย่างดีให้อยู่ ด้วยความไว้ใจในระบบคุณภาพของรัฐ ลูกๆ จึงไปใช้ชีวิตส่วนตัวในแคนาดาอย่าง สบายใจ ไร้กังวล ดินน้ำดีน้ำดื่มน้ำดี คนชาววัย ๘๐ กว่าปีที่ยังแข็งแรง เดินเที่ยวไป ซื้อของโดยอาศัยรถเข็นที่มีอุปกรณ์เครื่องช่วยครบครัน แต่บ้านสวัสดิการของรัฐ ห้ามนำสัตว์เลี้ยงไปอยู่ด้วย

ເໜືອນຈະນັບມືຕຣ

ດຸດຽວອິນປີນີ້ ພ.ສ.๒๕๕๕ ເຮັມາພັກທີ່ບ້ານນີ້ອີກ ດິລັນປະປຸດຕົນເໜືອນອູ່
ບ້ານຢູ່ຕິແຫ່ງ ເກີນກວາດບ້ານ ດ້ວຍຊາມທັງຂອງຄົນແລະຂອງແມວ

ວັນທີນີ້ພາໄວອອກໄປທຳຫຼະນອກບ້ານ ດິລັນອາສາຈັດອາຫາຣໃສ່ຈານທີ່ລ້າງ
ສະອາດແລ້ວໃໝ່ ‘ມັງນຸສ’ ພາໄວຈີໍໃຫ້ດິລັນທຽບວ່າ ກຣໄກຣົມສຳຫັບຫັ້ນຫຶ່ນ
‘ຫ້ວໃຈໝູ’ ແຫວນອູ່ຕຽບນັ້ນ

ພາໄວເຄີຍນ່ວ່າ ວັນທີນີ້ເຫັນບັນດາຕະເວນທີ່ມີເມືອງເພື່ອຫາຫຼື້ອ້າຫຼວງໜີ່ຈຶ່ງເກີດ
າຫດຕາດ ມັງນຸສໄມ້ກີນອາຫາຣອຍ່າງອື່ນ ຕ້ອງຫຼື້ອຸຕູນໃສ່ຫ່ອງນໍ້າແຈ້ງເກີນໄວ້

ດິລັນແຄນນໍ້າເປົ່າໃນແກ້ວຽປສີເໜີ່ມ່ຽນທຽບເຕີ່ຍໃຫ້ເຫັນດ້ວຍ ດິລັນໄມ້ກໍາລຳ
ໃຊ້ຄໍາວ່າ ‘ມັນ’ ແພນສຣພນາມເວີຍກ ‘ມັງນຸສ’ ເພວະເຫັນນີ້ໄຟໃໝ່ແມວ ອີ່ອີ່ເປັນ
ຄົນໃນຮ່າງແມວ ແມ່້ຫ້ວໃຈໝູຈະຍ່ອຍຍາກ ແນວ່າຮາຜູ້ລາດອ່າງ ‘ມັງນຸສ’ ມີວິທີຈັດກາ

เข้าไปกินหลุ๊กที่หลังบ้านให้อาหารที่ไม่ย่อยขย้อนอโกรมา ดิฉันเห็นกับตา

เมื่อพ่อไว้กลับมาถึงบ้าน ดิฉันรายงานว่า ‘มังนุส’ รับประทานอาหารและเครื่องดื่มเรียบร้อยแล้ว เอ็นวันนั้นต่อหน้าพ่อ ‘มังนุส’ เดินมาใกล้แล้วอาตัวสีที่ขาของดิฉันราوا ๑ วินาที แล้วร้อง ‘เหมียว’ คำเดียวยังสั้นๆ ทั้งสามีของดิฉันและพ่อไว้มือย่างมีความสุขที่เห็นว่าดิฉันชนะใจ ‘มังนุส’

เมื่อมีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ขณะที่ดิฉันนั่งอยู่ที่โซฟา ‘มังนุส’ กระโจนมานั่งข้างๆ ดิฉันย่านใจยกมือขึ้นจะแตะตัวเขา เขายังคงดิฉันเหมือนเดิมและกางเล็บดิฉันจึงต้อง ‘เก็บมือ’

เตียงของแม่บ้าน ใครอย่าแตะ

๕ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ดิฉันออกจากที่พักในชนบทมาอยู่ที่บ้านของพ่อไว้ ในเมืองเชลซิงกิ เพื่อเตรียมเดินทางกลับประเทศไทยในวันรุ่งขึ้น ครั้งนี้เราอาศัย

นอนที่ห้องเล็กๆ ของลิน่า ซึ่งเสียชีวิตก่อนที่เรามาถึงฟินแลนด์ไม่นาน ปกติ ‘มังนุส’ จะนอนที่ห้องของพาวัว แต่คราวนี้เขาเห็นเราอาข้าวของไปกองไว้บนพื้นในห้อง ‘มังนุส’ กระโดดขึ้นไปนอนเหยียดตัวกลางเตียง คิลันทำเป็นไม่สนใจผลัดผ้าโดยไม่เกรงใจเขา คิลันพับเสือยีดวางทับการเงงขายาวบนหัวเตียงเปลี่ยนเป็นไส้กระโปรงชุดอยู่บ้าน คิลันเดินไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ติดกับห้องนอนเพียงล้านหน้าล่างมือ แล้วเดินกลับเข้าไปในห้องเสือยีดที่วางไว้บนการเงงขายาวหายไป คิลันมั่นใจว่า ‘เราจะไม่แก่ขนาดหลงwangเสือจะประ皤นาไม่พบ’

ในที่สุด คิลันเห็นเสือยีดสีเทาของอยู่บนพื้นได้เตียง ในห้องมีแค่สองเรา ‘คิลันและมังนุส’ คิลันเก็บเสือมาวางไว้ที่เดิม จ้องมองเขา เขายืนกายโดยจากเตียงและเดินออกจากห้องไป

โครงการแมวในร่างคน

๑๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ที่สนามบินสุวรรณภูมิ คิลันเล่าเรื่อง ‘มังนุส’ ให้เพื่อนคนหนึ่งฟังทางโทรศัพท์ เพื่อนคนนั้นต้องการภาพ ‘มังนุส’ เพื่อเป็นอนุสรณ์ คิลันได้ส่งภาพไปให้เธอ ๒ ภาพ ภาพหนึ่ง ‘มังนุส’ นอนเหยียดกางขาเดียงในห้องของลีน่า อีกภาพหนึ่ง เขายังไกลี้พาโวนน โซฟา เมื่อพาโวเรียกคิลันให้ไปนั่งไกลีๆ เพื่อถูโทรศัพน์ด้วยกัน ‘มังนุส’ รีบโอดขึ้นโซฟา เขายังเกือบชิดพาโว แล้วแกะง่างหางไปมา คิลันทราบว่าเขาคิดอะไรอยู่

‘จะกล้านั่งทับหางฉันหรือ ลองซิ’

คนที่หวงของที่แม่ไม่ใช่ของตน หวงคนที่ตนไกลี้ชิดและพยายามกลั้นแกลังผู้อื่นเมื่อครั้งสึกสูญเสียความเป็นเจ้าของ เขายังมีความคิดเท่านั้นที่ชื่อ ‘มังนุส’ แล้วเราจะกราบไหว้ทางกาลกุฎาเขาก็แล้ว

‘มังนุส’ เป็นแมว ไม่ใช่ ‘มนุษย์’ โครงการพุทธกรรมเหมือน ‘มังนุส’ ก็คิดได้เท่าแมว ‘เมี้ยว!’

ขอบพระคุณ Paavo Keski-Korpela
ที่อนุญาตให้เผยแพร่ภาพและเรื่อง

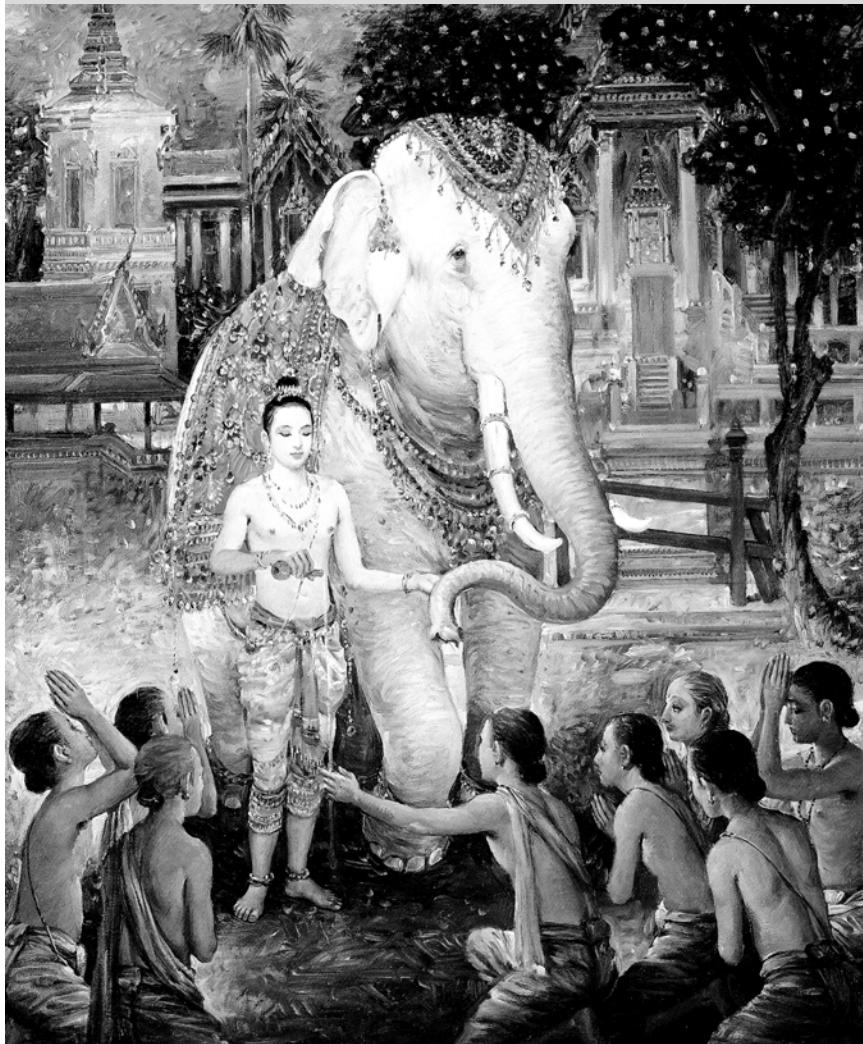
๑๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๕

รับเขิญ

ยัตต์ พี่ประยูร

พระเวสสันดร

(ภาพวาดโดยอาจารย์จักรพันธุ์ ไปชัยกฤต ศิลปินแห่งชาติ)

๑๐๙

- ๕ -

นักอ่านไม่ค่อยพบเรื่องราวที่เกี่ยวกับ “ชาดก” ของพระเวสสันดรามานาน นะครับ

นักเขียนเล็กๆ อย่างผมจึงขยันค้น ขยันอ่าน นำชาดก “พระเวสสันดร”
ทั้งล้วน ๑๓ กัณฑ์ มาให้ท่านผู้อ่านผ่านลายตา ทบทวนอดีตที่อาจเคยอ่านว่ายัง
จำได้มากน้อยเพียงใด

แต่ยกมาเป็นบางตอน ตอนไหนสนุก (สนุกทุกตอน) เป็นคติ ชวนคิด ชวน
ประยิบเทียบกับชีวิตจริง ไม่จริง (ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์)

ผมพาตัวละครหรือตัวนักกระโดดไกลไปถึง ชูชอก กับ นางอมิตดา สาวยอด
เบญจกัลยาณี ใครเป็นสามี นางก็ทำหน้าที่ภรรยา ไม่เกี่ยงนอนแต่ประการใด
มาพบเม่าผู้เป็นยาจกทิพย์เช่น ชาติเชื้อภิกขาการที่ขอเขาที่ไหนได้ที่นั่น ได้
เท่าได้ไม่รู้จักพอ ยิ่งเที่ยวไปมันก็ยิ่งได้ ยิ่งไปมันก็ยิ่งเพลิน กล่าวถึงสองตายายรับ
เงินทองที่เฒ่าฝากรสองผัวเมียไว้ นานจนนึกว่าได้เฒ่าลินชีวิตแล้ว เพราะป่านจะนี้
เฒายังไม่กลับมา สองผัวเมียคุยกันว่า เออ อะไรนี่จะมานั่งนี่งจน จนย่ออยยับ จะ
มาเป็นภูตผ้าทรัพย์นีมันไม่ต้องการ เมื่อออเฒ่ากลับมา เรายังคิดผ่อนผันเมื่อ
ปลายมือ ก็เอารัพย์ออกเจกจ่ายขายเชื้อชอกชนทำไว้เว

ฝ่ายว่าเฒ่าราเจ้าของทรัพย์คิดขึ้นมาได้ก์หวานกลับ กลัวเกลอจะทำวุ่น
หมุนมาหาประเดี่ยวถึง ให้อังคงนึงไปทั้งบ้าน ร้องว่า ฮ้าไส้ ออยหรือไม่เจ้าทั้งสอง
รีบประคองกันมาหาข้าเร็ว

สองผัวเมียล้วนทั้งตัว ก้มหนาจวนเจียนจะเจอตัว ตกใจอยู่ระหว่างลั่นริกๆ ทำแต่
ตามนั้นอยู่ปริบๆ ปรับทุกข์กันหน้าขาว

ออเฒ่าก็ขยักเขียว เหยียบยืนขึ้นบันไดไล่น้ำยักษ์ หน้าปักชี ผัวเมียจน
ใจไม่รู้จักผ่อนผัน อัดยั้นใจ มองหน้ากันจะซอกก็ไม่ทัน จะหลบลี๊กไม่เชิง จึงร้อง
เชิญ เจ้ารัว เชิญตัวขึ้นมาນั่น ยังไม่ทันกันกระแทก ทำتاโต โวกระตากว่า

ทองของเราเอามาฝากท่านไว้ เอกีนมາ คืนมาทันที เอามาประเดิ่ยวนี้ขึ้นมั่น

ผัวเมียเน่งอัดอันน์ นิ่งงั้นอยู่เป็นครู่ เต่ายิ่งครีดครอก ตะคอกกู๊ หา เป็นไร
จึงมาดูนั่งนิ่งอยู่เล่า

คุณตาเจ้าขา คุณตาเจ้า ติฉบับขอทุเลาเลื่อนยกหน่อย อย่าเห็นข้าพเจ้าช้ำ
หากความคิดไม่ หยิบยืมทองของคุณตาเจ้าไปใช้จนหมด พ่อฉิมเขาก็กรอ ขาด
ให้ขาดะติดสน ติฉบับขอนัดผัดผ่อนลักษ์พิ พ้อให้ห่างๆ จะได้ขวนขวยบ้าง หานา
ตรະเตรียม พอยืดยาว ย่างเหยียบเข้าปีหน้าจะแสงหวานให้ มีให้เดือดแคน
รำคาญใจ

เออ ออ เจ้านี่ว่ากระไร เห็นทำได้ก็เอาอาจใจเพียงนี้ คิดดูให้จงดีนะ เอ็ง
กับกูจะผิดใจกันเลี้ยเปล่า

คุณตาเจ้าขา คุณตาเจ้า เมื่อขอทุเลาก็ไม่โปรดจะให้ท่านกรอไปไย เลเมือน

เกวียนหักลงกับที่ สิ่งของมันจะหนีไปทางไหน เลี้ยหนึ่ง “นิ่ง” ไว นานไปคงได้ ส่อง ข้าพเจ้าจะหมายให้ไม่ให้เดือดร้อน ยอมเลี้ยกำไก่ก่อนนั่นจึงได้กอบ ร้องให้ แล้วหันเข้าไปในห้อง จุงสาวงามนามอimitada อภิมา สะเออะอุดหน้าเสนอนวล ให้ทำจาริตระบุคกระบวนละบัดละบึง ให้นางนั่งท้าวแขกแอนหยัดเยี่ยมหน้า แล้ว ว่าคุณเจ้าตาชา คุณตาเจ้าจะเดือดร้อนไปไย เร่งเคืองแคนน มีเงินนั้นหรือจะไร ของ มีทองนั้นหรือจะไร้แหนน ข้าจะทดแทนประชิดเชิญให้เห็นว่า ของของข้าเจ้า จะเกือบเกินกว่าเลียอีกลักษณะนั้นเนื้อกันมาแต่ก่อน

จะเลี้ยงกับเอวอู่หรือจะให้เป็นคุ้นเคียงหมอน หรือจะให้นอนปลายตีนก์ ยินยอมพร้อมเลร์จ ไม่ว่ากัน จริงหนอ เขาว่ามีเงินมีทองแล้วพูดได้ มีไม้มีรีปลูก เรือนงาม กระนั้นก์ตามแต่อเจ้าเลิด ถ้าหันเข้าหากันบ้างอย่างนี้ที่ไหนเราจะ ว่า

สองเฝ่าก์ยกอimitada ดวงสว่างให้เป็นลิทธิขาดแก่พระมหาณ์แก่

“พ่อแม่เม้นไนเดี มันเพิ่มหนึ่ให้ติดตัว ตระเวนความซึ้งให้เห็นเป็นประจักษ์แก่ ตาโลก ลูกเต้าพลอยวิบปโยคระยะ อัปภาคายกเลียเปล่าๆ เนื่องใจิตมันคิดเบา จึงเป็นหนึ้อเม่านั้นแล...”

ตอน ๒

ทันใดนั้น ชูชกเฝ่าเมื่อแลเห็นรูปเจ้าอimitada หายใจรุ่นสุนทร เด็ก ครุณเฝ่นน้อยหนานวลด เพริศพร็ิงรายชะชวยลัดเฉิดฉายโฉมเฉลา เฝ่าชราจ แลเห็นเหยื่อหลบอ่อนโอบชาโอชาโอชา ว้า ละลนละลาน และชิวหาหูทางระเหิดหัน เฝ่า ก์มีจิตเกษมลันต์ โลงนัสยวนยิ่ง นึกว่าวาสนากุน์หนอต่อจะดีจริง จึงประจวบใจ ประลังค์เพื่องฟูขึ้นหนักหนา ชะรอยว่าชะตาตามมาส่งเสริมเมื่อภายแก่ ยิ่งเหลียวๆ

ແລະ ດູຍຶ່ງເຫັນຈາກ ເນັ້ກີ່ບໍປອງຕາມຄຕິວ່າ ຄ້າທ່ານທັ້ງສອງຈະປຣະນິຈັນຈິງໃຊ່ຮໍ່
ຈັນຈະຂອລາພາຫລ່ອນໄປໃນວັນນີ້ ພຣາມົມົດທັ້ງສອງຄຣີກີ່ຍືນຍອມ ໄມທ້າມປຣາມ ເນັ້
ລາສອງຕາຍາລົງຈາກເວືອນມີທັນນານ ພານາງອມືຕົດາໄປສູ່ບ້ານຖຸນວິສູ່ ອູ່ຮ່ວມກິຣມຍໍ
ສມລົນທີເສັ່ນທາມຮຽມດາໂລກນັ້ນແລ

ນາງອມືຕົດາເປັນລູກແລ່ຕະຮະກູລ ໄມເລີຍຈາຕິກຳເນີດ

ຄິດວ່າຕັ້ງເປັນທາສ ມີດີນີກວ່າຕັ້ງເປັນສາວໄດ້ຜັວແກ່

ຄິດວ່າທຸກໆຂອງພ່ອແມ່ກ່ຽມແລ້ວຕາມກຣມ ເຈັກທ້າທຸງຕົ້ມຕັກຕຳທຸກຄໍາເຫຼົ່າ
ໄມ່ຂວຍເຂົນລະອາຍເພື່ອນ ເວລາເຫັນເຈັກທຳ ເວລາຄໍາເຈົ້າມີໄຫ້ເຕືອນ ທັ້ງການເວືອນເຈົ້າ
ມີໄຫ້ວ່າ ທັ້ງຝຶນເຈັກທັກ ທັ້ງຜັກເຈັກຫາ ເຟັບປົບຕິເນົາຫາຖຸກວັນແລ້ວລາ ນັ້ນແລ
ໃນບ້ານແກນນັ້ນຫຼຸມຍາມກາມຍາ ຄຣັນເຫັນເຈົ້າມືຕົດາດຽວຍືນມີວັດຕະຈະວິຍາດີ ສູ່ປົບຕິ
ທຸກລື່ງສາຮັບປັດບໍາເຮອເນົາຫາ ຍັນຄົດຖື່ງເມື່ອຕົ້ນມາກີ່ໄຫ້ໜົກໜຸ່ນ ພຶດຍັດ ຫຸນຫັນ
ຫວັນເໜາ ບ້າງກີ່ເດືອນແດກດ່າ ເດືອດໂຟຣີ ຕ່າງຄົນຕ່າງກີໂກຣີ...ກຣາກມາສູ່ເວືອນ
ເກີດເລີຍສະທກສະທ້ານສະເທືອນນັ້ນຫັກທ໏າ ຕີເມື່ອກັນຈາວຈ່າເອົກທຶກໄປທ່ວ່າບ້ານ

ບ້າງໂກຣດູ່ນັ້ນຈ່ານເຈື້ອງອຄອກ ບ້າງໜູ້ຕະຄອງບໍເຕີ້ວພື້ນ ບ້າງທໍາຍືດຍັດຫຸນຫັນ
ຫວັນເຂົາຈັບໄມ້ ບ້າງຈົ່ງໄລ່ເລີນອຶງຄະນີນ ບ້າງມັດມືອໜຶງແຂວນໄວ້ກັບບື້ອງ ບ້າງຍືດຍັດທັກ
ເຊີຟາກ ບ້າງຮ້ອງສໍາຮາກພິໄຣວ່າວ່າ ບ້າງກົດເດືອດດ່າສຸດເຄີຍວ່າເຫຼຸ່ມ ສີລີເຂັ້ນຈາຕິມັນ
ໄມ້ດີ ພຸ່ມ ຖ້າ ຕັດພົດຕ່ອມື່ຍັງຕົວເວົງ ເມື່ອຮູ້ວ່າອມືຕົດາເປັນແມ່ບ້ານທີ່ດີ

ນາງອມືຕົດານີ້ໄຄຣສອນລົ່ງ ໄດ້ຜັວແກ່ຍັງແຕ່ວ່າຈະຕາຍ ຄວາມດີຂອງແມ່ມາກມາຍ
ໜັນປົບຕິຜັວ ຮູ່ປ່າງຂອງແມ່ກີ່ໄຟ່ໜ້ວ ເຊີດກວ່າເອົງສີບເທົ່າ ເອົງເອ່ຍກະໄຣເລຍໄມ່
ດູຕູຕົນ ກວ່າກູລະໄດ້ມີເປັນເມື່ອກົງສູ່ເລີຍສິນສິນສອດ ໂອທ້າກູ່ທ່ານມາເສົ່ງສຽງ ວຽງ
ຫຼືອມີ່ມາລາມລວມສໍາຮາກໄມ່ອຍາກກລ້ວ ຈະຮູ້ຈັກປົບຕິຜັວສັກນິດທີ່ພຶກໄມ້ມີ ອື່ຂ່າຍ
ອຍ່າງນີ້ມີຮູ້ຂ່າຍ ວ່າຈະຈັບຈຸງມີມັນໄປໝາຍ ໃຫ້ມັນອາຍເຫຼົ່ນທັ້ງບ້ານໄທ້ ໃຫ້ເຂົ້າໃໝ່
ກຣາກ-ກວ່າ ກະທຳການໃຫ້ຈັງຫັກ ແລ້ວຈົ່ງໄຄສອນມັນອອກມາກາຍຫລັງ ນັ້ນມັນຈະຮູ້ລືກ

ล่านกเข้าบ้าง ต่อมาน่ากำจัดปัดไปให้พ้น หาเมียใหม่สักคนให้มั่นคงพักกว่าเพื่อนให้มันเหมือนนวนองขอมิตดา เมียไอย์เจ่าชราหนึ่งแล

พระเวลลัณดรชาดก ๑๓ กัณฑ์ วรรณคดีอมตะเรื่องหนึ่งของไทย นักประชัญญาท่านประพันธ์ไว้ในกัณฑ์นั้นฯ ด้วยความไฟเราะ ล่านกพิมพ์ห้างหุ้นส่วนอำนวย ล้านชั้นเห็นว่าควรจะได้พิมพ์รักษาของเก่าเอาไว้ เพื่อคนรุ่นหลังจะได้อ่านดูว่าเห็นว่ามหาชาติทั้ง ๑๓ กัณฑ์นี้ เพราะพระพริงอย่างไร

ผู้เขียนรักของเก่า เกรงของเก่าที่ล้าค่าจะสูญหาย จึงขอรวบรวมไว้แต่นำเสนอผู้อ่านแบบค่อยเป็นค่อยไป กรุณาเข้าใจตามนี้ ขอบคุณครับ

มงคล ๓๔

มงคลข้อที่ ๑๙ การบำรุงบิดา มารดา

พ่อแม่นั้นเปรียบเป็นครูของลูก เพราะท่านอบรมลั่งสอนลูกเป็นคนแรกก่อนคนอื่นใดในโลก เป็นเทวดาของลูก เพราะท่านจะคอยปกป้องคุ้มครอง เลี้ยงดู บำรุงให้เติบใหญ่เป็นอย่างดี เป็นพระ母ของลูก มีพறหมาวิหาร ๕ คือ เมตตา คือ ความเอ็นดู ความปรารถนาดีต่อลูกทุกด้าน กรุณา คือ ให้ความกรุณาต่อลูก ให้การศึกษา เล่าเรียน มุ่งมั่น หมายถึง ความรักที่ยอมละเอียด แม่ชีวิตขอตัวเองเพื่อลูก ยอมเสียสละให้ทุกอย่าง อุบeyชา หมายถึง การวางแผน ไม่ลืม戈หรือ เมื่อลูกประมาณ ทำผิดพลาด เพราะความไม่รู้เดียงสา เป็นอรหันต์ของลูก เพราะว่าท่านมีคุณธรรม ๕ ประการ คือ เป็นผู้มีอุปการคุณต่อลูก เป็นผู้มีพระเดชพระคุณต่อลูกๆ เป็นเนื้อนบุญของลูก เป็นอาทุ่นยบุคคล คือเป็นเหมือนพระที่ควรแก่การเคารพนับถือและรับของบุชา

การทดสอบพระคุณบิดามารดาท่าน

สามารถทำได้ดังนี้ เลี้ยงดูท่านเป็นการตอบแทนช่วยเหลือเป็นธุระเรื่องการงานให้ท่าน ดำรงวงศ์ตระกูลให้ลับไป ประพฤติดนให้ควรแก่การเป็นผู้ลับยอดรถจากท่าน เมื่อท่านล่วงลับไปแล้วท่านบุญอุทิศกุศลให้

การเป็นลูกด้วยภูมิคุณต่อพ่อแม่ในคำสอนของพระพุทธศาสนา ท่านกล่าวว่าไว้ดังนี้

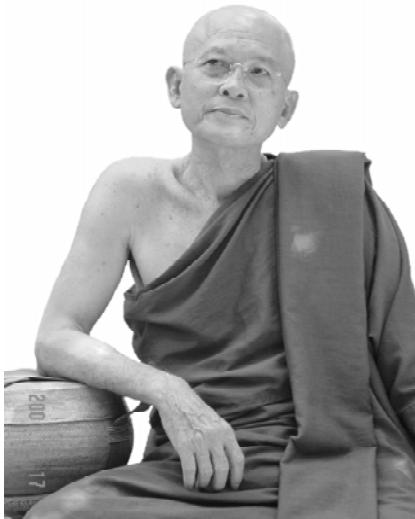
๑. ถ้าท่านยังไม่มีครรภ์ ให้ท่านถึงพร้อมด้วยครรภ์ คือ พยายามให้ท่านมีความครรภ์ภายในพระพุทธศาสนา เชื่อในเรื่องการทำดี

๒. ถ้าท่านยังไม่มีศีล ให้ท่านถึงพร้อมด้วยศีล คือ พยายามให้ท่านเป็นผู้รักษาศีล

๓. ถ้าท่านเป็นคนตระหนี่ ให้ท่านถึงพร้อมด้วยการให้ทาน คือ พยายามให้ท่านรู้จักการให้ด้วยเมตตาโดยไม่หวังผลตอบแทน

๔. ถ้าท่านยังไม่ทำสามារิภวานา ให้ท่านถึงพร้อมด้วยปัญญา คือ พยายามให้ท่านหัดนั่งทำสามาริภวานา

(จากหนังสือ มงคล ๓๔ เหตุแห่งความสุขและความเจริญก้าวหน้า)

‘เข้าพระรรยาแล้ว ปีแห่งชัย
ชนะเสียด้วย นับเป็นฤกษ์ดี
มงคลดี ที่จะตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติสิ่งดีๆ ให้แก่ตนและ
คนรอบข้าง (ประโยชน์ตน-
ประโยชน์ท่าน) โลกก็คงจะเย็น
ขึ้น จากกฎธรรมที่ชาวพุทธถูก
หมู่เหล่าหัวใจกระทำ พากเพียร
บำเพ็ญบารมี’

๑. ปัจจุบันเจ้าตีปะเพណในการทำพระรรยา ยังมีผลต่อชาวกุหลาบหรือ ไม่ด:

มีผล เพราะยังมีคนตั้งใจอยู่เหมือนกันเท่าที่เห็นๆ คนเขาก็ยังรู้สึกว่า
เป็นระยะเวลาที่ขาดร่วงสังวร โดยตั้งตระหิรือตั้งศีลให้แก่ตน ว่าจะเลิก
อบายมุขอ่างนี้จะประพฤติดี จะไม่ประพฤติสิ่งที่ไม่ดี หรือจะปฏิบัติตนให้เจริญ
ขึ้นในทางศีลธรรมต่างๆ นานา ชาวพุทธที่ทำอย่างนี้ยังมีอยู่ เพียงแต่จะมีมาก
หรือน้อย ไม่ได้ตรวจสอบติดกันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเข้าพระรรยาจึงยังมีผลต่อ
มนุษยชาติ ต่อสังคม อย่างน้อยก็ช่วยระยะเวลาหนึ่ง เมื่จะยังไม่เป็นผลในทาง
ปรมัตถ์ จนพ้นสีลพพตป่าทาง พ้นสีลพพตปรามาส เพียงปฏิบัติศีลพรรดอย่าง
like หรืออย่างไม่เป็นสัมมาทิฐิที่เดียว ก็ตาม แต่ก็มีผลแน่

ส่วนพากเจานั้น แน่นอน เมื่อถึงเวลาเข้าพิธีราชา สมณังก์อยู่ประจํา พุทธสถาน ตามแหล่งชุมชนต่างๆ เป็นกอบเป็นกำ เป็นภูเป็นหมู่ และอยู่กันอย่างเป็นหลักเป็นฐานทุกครั้งที่เข้าพิธีราชา เรามักจะมีการเดียวกัน กัน เอาใจใส่ปฏิบัติประพฤติกันมากขึ้น อย่างที่เราทำกันมา ตลอด ซึ่งมันก็ทำให้ดีขึ้นแน่นอน ยิ่งเรามีสัมมาทิฐิในการปฏิบัติศีล สมาริ ปัญญา วิมุติ วิมุติญาณทั้สนะ มันจะเกิดวิมุติหรือไม่ ปัญญาจะเป็นปัญญา ญาณหรือไม่ ถ้าเป็นก็เป็นวิมุติ เป็นวิมุติญาณทั้สนะขึ้นมาอย่างแท้จริงแน่ ยิ่งมีสัมมาทิฐิก็แน่นอนอย่างที่กล่าวแล้วว่า ย่อมมีผลสูงขึ้นกว่าเดิมทุกครั้งๆไป

๒. ถ้าเราปฏิบัติธรรมช่วงเวลาพิธีฯ จะมีแรงโน้มถ่วงอะไรบ้างที่มีผลกันบ้าง

ถ้าพูดให้ละเอียดๆ แล้วละก็ในกาลเวลาพิธีฯ ที่เราทำนัดจนเป็นที่รู้กันทั่วไป มันจะมีพลังหมุนพลังมวล อย่างน้อยหลายคนร่วมกันกระทำ ซักจุ่งให้เกิดพลังรวมที่มีผลในเชิงสร้างสรรค์ตาม ในการละหน่ายคลาย ก็ตาม เป็นผลที่จะช่วยได้จริงๆ แม้แต่รูปธรรมก็ช่วยได้ยิ่งมากหมุนเวียน เอาจิริ เอกจังก์ยังเสริม ยิ่งผู้นำดี สิ่งแวดล้อมดี ก็ย่อมมีผลดียิ่งๆ ขึ้นอีก อย่าลืมว่าแต่awan เข้าพิธีฯ แม้ในวันนักขัตฤกษ์ หรือโอกาสต่างๆ เช่นวันนี้เป็นวันเกิดของเรางาน ก็ต้องใจทำดี หรือตั้งใจทำอะไรใหม่ๆ เป็นต้น

คนฉลาดจะใช้กาลเวลา หรือโอกาสที่เป็นจุดเด็ก ๆ น้อยๆ ให้เป็นจุดสำคัญ เพื่อทำให้เรามีความตั้งใจหรืออธิษฐานที่จะทำให้อะไรมันดียิ่งขึ้น ให้เจริญยิ่งขึ้น จนเป็นผลจริงๆ

๔. สีลัพตุปทาทานกับสีลัพตุปตุปramaṇa มีความหมายต่างกันอย่างไร

ทุกวันนี้แยกไม่อกรอบว่า สีลัพตุปทาทาน กับ สีลัพตุปramaṇa สีลัพตุปทาทาน คือการยืนในศีลหรืออุปทานในศีล ยึดได้แค่ศีล หรือแค่ภาครปฏิบัติที่คุณอาจาการ্য์ทำตามจริตประเพณีสืบท่องกันมาตามที่รู้ๆ กันทั้งที่มันผิดเพี้ยนแล้ว ไม่เป็นสัมมาแล้ว อาจจะเคร่งครัดก็ได้แต่ไม่เป็นสัมมาทิฐิ สรุปแล้วก็คือปฏิบัติตามๆ กันอย่างผิดๆ ไม่เป็นสัมมาทิฐิ เพราะฉะนั้นมันก็ได้ผลเฉพาะแค่กดข่มไปชั่วคราว ซึ่งก็อาจมีผลบังทางสมถะ ทำให้เราได้อดทนอดกลั้นบ้างพอสมควรตามช่วงระยะเวลาที่กำหนด แต่พอพ้นจากเวลาที่กำหนด ก็กลับมาบำบัดอิกเลสอีก ยิ่งทำหนักกว่าเก่า จนต้องเรียกว่าขอตอกเบิก มันกลับกลายเป็นว่า ยิ่งทำให้จิตอุดอยาก เหมือนคนที่ตายอดตายอยาก แล้วมาเจอนใหม่ก็ขอตอกเบิกมากกว่าเก่าก็ได้ เพราะไม่ได้ปฏิบัติอย่างเป็นปริมัตธรรมอย่างเป็นสัมมาทิฐิที่แท้จริง

ส่วนสีลัพพตปramaส
หมายความว่า ปฏิบัติศีลปฏิบัติ
พรตอย่างปramaส ปramaสแปลว่า
ลูบากลำعا จับจุดๆ ทำไม่จริงไม่จัง^๔
เหลาๆ แหลกๆ ทำอย่างหลวมๆ ยัง
ไม่ถึงมารคถึงผล สีลัพพตปramaส
นั้นผู้ปฏิบัติอาจจะสัมมาทิฐิได้แล้ว
แต่ตัวเองปฏิบัติไม่จริงจัง ลูบๆ
คลำๆ เหยาๆ แหลกๆ แม้จะสัมมา
ทิฐิแต่ปฏิบัติไม่เข้าถึงขั้นมารคขั้นผล
จริงๆ

ผู้ที่จะพันสีลัพพตปramaส
จึงได้แก่ผู้ที่ทำจริงจัง และผ่านสีลัพ-
พตุปatha那มาก่อนแล้ว คือพันมิจฉา-
ทิฐิรูมาแล้ว เมื่อมาปฏิบัติจึงทำให้สักการทิฐิลดได้ เมื่อเวรุสักการะรู้จักตัวตน
ของกิเลส และลงมือปฏิบัติจนพันวิจิกิจชา เพราจะนั่นสั่งโยชน์๓ จึงคือการ
พันสักการทิฐิพันวิจิกิจชาพันสีลัพพตปramaส ผู้ได้รู้จักสักการทิฐิอย่างไม่สงสัย
ลังเลซัดเจนในปรมัตถ์ในจิตเจตสิกต่างๆ ชัดเจนในภาคปฏิบัติโพธิบึกขิยธรรม
แล้วก็ปฏิบัติอย่างເเอกสาริจิເອຈັງ ไม่ใช่อย่างลูบๆ คลำๆ จับๆ จดๆ อย่างปramaส

เมื่อปฏิบัติศีลพรตอย่างพันสภาพปramaส จึงมีมารคมีผลได้ เมื่อ
ละได้จริงก็จะเป็นผู้พันสั่งโยชน์ ๓ เป็นพระอาทิตยบุคคลตั้งแต่โสดา-
ปัตติมารคขึ้นไป

๔. ตั้งตนะ: อง่าฟ์ไรน์เนมกา: សមกັບຕົວເອງແລະ: ເກີດຄວາມໜຽຮຫາດ:

ສໍາຮັບອາຄາມ ຄ້າຈະຕັ້ງຕະບະທີ່ຈະໜຽຮໝາ ມີຄວາມສຸກ ກີ່ຕ້ອງຕັ້ງທີ່ມັນມຶງານ ມີສັນຜັສທີ່ເຮົາຈະໄດ້ໂຈທຍ໌ສຸກໆ ຖ້ນ່າຍ ຈະໄດ້ໜຽຮໝາດີ ຄ້າຕັ້ງຕະບະແລ້ວ ເຮົາເງື່ອບາ ອູ້ແຕ່ສ່ວນຕົນແຕ່ຜູ້ເຊີຍວ ໃນໄດ້ມີຜັສສະ ໃນໄດ້ມີເງື່ອງຈາກຂະໄວ ມາກມາຍໍ່ນິ້ງໆ ເງື່ອບາ ເຊຍໆ ມັນກີ່ມີສຸກ ເພວະະຈຳນັ້ນລັກຊະນະຂອງຕະບະທີ່ເຮົາຈະໜຽຮໝາໄດ້ດີ ຄວາມເປັນຕະບະທີ່ມີຄວາມເຄື່ອນໄຫວມາກຸ່າໜ່ອຍ

ແຕ່ກີ່ຕ້ອງປະມານຕົນວ່າ ຄ້າເຮົາເອງໄມ່ສາມາຮັດທີ່ຈະມີຜັສສະມາກ ມຶງານທີ່ຕ້ອງທຳຈົນກະຮົງໄມ່ສາມາຮັດຕຽບຈົດຂອງເຮົາໄດ້ທັນ ໄນສາມາຮັດສູ້ກັບຜັສສະທີ່ມີມາກເກີນໄປ ແຮງເກີນໄປ ຈັດຈ້ານເກີນໄປ ກີ່ຕ້ອງລັດໜ່ຍອນຕະບະລົງມາ ຕາມຈູ້ານານຸ້າງານະ ຕາມແຕ່ລະບຸຄຸຄລ ທຳຂອງຕົນເອງໃຫ້ໄດ້ພອເໜັກພອດີ ອັນນີ້ສຳຄັນ ຄ້າໄມ່ພອດີເຮົາຈະວ່າໄມ່ມັກມີມາມັນຍາກໄປໜັກໄປລຳບາກເກີນໄປ ໂພຣີອັນຂ້ອຍເກີນໄປ ກີ່ໄມ່ເກີດຜລເຈຣີຢູ່ເພີ້ງພອນ້ອຍໄປກີ່ຈະຫ້າແລະເຊື່ອຍ້ດ້ວຍຫ້າ ໄມ່ເກີດຜລີ ເພວະະຈຳນັ້ນຄວາໃຫ້ໄດ້ພອດີພອເໜັກ

ແຕ່ໜັກເກັນຫຼຸ້ອງສາສນາພະໜຸຫຼາດເຈົ້າ ຄໍວ່າ “ມັກມີມາ” ໄນໄດ້ແປລ ວ່າຕາມສບາຍ ອັນນີ້ຄົນເຂົ້າໃຈຜິດກັນມາກ ໄປເຂົ້າໃຈວ່າມັກມີມາກີ່ຄົອນທີ່ທຳຕາມສບາຍໆ ໄນເືື່ອນໄມ່ຍາກ ໄນລຳບາກ ໄນໄດ້ຫຼັງເຄື່ອງເຄື່ອງຄົວດັບ ໄນໄດ້ຫຼັງຝຶກຝົນຂະໄວນັກ ເຫັນວ່າ ອັງ່ານີ້ແລະຄື່ອມັກມີມາຫຼືອທາງສາຍກລາງໜຶ່ງເຂົ້າແປລວ່າໄມ່ທຽມານຕົນ

ຄໍວ່າ “ທຽມານຕົນ” ປີ່ອ ອັດຕົກລົມຄານຸ້ມີຍົດ ພາຍຍົດຄື່ນທຳຄວາມລຳບາກໃ້ ແກ່ຕ້ວເຮົາເອງ “ທຳຄວາມລຳບາກ” ປີ່ອທຳຄວາມເສື່ອມອັນໄມ່ໃໝ່ກວະທີ່ຖຸກຕ້ອງຕາມ ດຽວມທຳອອກອກກົງຕົນອກຮອຍນອກເຮືອງ ພ່າຍ່ານີ້ເປັນດັນ ແຕ່ກ້າວຕັ້ງຕົນອູ້ປຸນຄວາມລຳບາກ ຖຸກຂາຍະ ອັດຕານັ້ນ ປັກທີ (ຫຸກຂາຍະຄື່ອງຄວາມລຳບາກ) ຄ້າອ່າງ່ານີ້ລະກົບ ພະພຸຫຼາເຈົ້າຕົວສ່ວ່າ ຈະທຳໄທກູ່ຄຸລດໝຽວມເຈຣີຢູ່ຢັ້ງ ຄ້າປັລ່ອຍຕ້ວຕາມສບາຍ ເຮົາຈະຢັກສຸຂັ້ນ ໂພຣີ ເວີຫວາດ ຕັ້ງຕົນອູ້ປຸນຄວາມສບາຍ ອຸກຄຸລດໝຽວມຈະເຈຣີຢູ່ນີ້ເປັນໜັກ

สำคัญ

คนที่ไม่เข้าใจมัชณิมา ไม่เข้าใจความพอดี คิดว่า คือการทำตามสบายนี่ตัวเองเข้าใจว่าความพอดีหรือมัชณิมาคือเข้าข้างกิเลส พอดีๆ โดยตัวเองต้องเสพ ต้องสบายน ตามอารมณ์ของตน ไม่มีการลดละ ไม่มี การเคร่งครัด ไม่มีการต่อสู้หรือฝึกฝนอะไรเลย แต่ความหมายของทุกขายะ อัตตานั้น ปghi แท้จริงคือการตั้งตนอยู่บนความลำบาก จะต้องเคร่ง- ครัดในข้อสมາทาน หรือมีศิลที่เคร่งสำหรับตัวเรา ได้ฝึกฝนอยู่เสมออย่าง พอกสมควรเลยที่เดียว จึงจะเขียงกว่าทำให้เกิดกุศล

นี่ก็คือการสมາทานหรือการตั้งตงบะ ตั้งกรรมฐานซึ่งต้องเข้าใจลักษณะ ที่ควรจะรู้ให้ดีๆ มีฉันนักจะไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะฉันนักการตั้ง กรรมฐานหรือตั้งตงบะก็ไม่ใช่ว่าตั้งเฉพาะตอนเข้าพรรษาเท่านั้น แต่ควร ตั้งให้แก่ชีวิตตลอดเวลา

การตั้งกรรมฐาน การตั้งตงบะ ก็คือการกำหนดข้อปฏิบัติ เรียกว่า ศิลนี่แหล่ะ คำว่า “ศิล” คือหลักปฏิบัติที่เราจะสมາทาน ลักษณะที่ส่งเคราะห์ เข้าไปในเรื่องที่จะลดโลภโกรธหลงก็คือศิลทั้งนั้นแหล่ะ ศิลที่ขัดเกลากิเลสหลักๆ ก็ เช่น ศิล ๕ และอาจมีปลีกย่อยเฉพาะเรื่องเฉพาะตนที่เราเองคิดว่าจะไม่ลงเมิด สิ่งนี้ จะลงเว้นสิ่งนี้ จะเว้นขาดสิ่งนี้

รวมถึงก็คือเว้นขาดสิ่งที่เราติดเรายield ไปเปลี่องไปใช้ไม่เข้าเรื่อง ไปติดกันมาเยอะ ถ้าตราชสอบดีๆ ว่า สิ่งนี้เราเลิกได้ ละได้ เว้นขาดได้ หยุดถอน อย่าไปมีมันเลยแล้วก็ฝึกหัดฝึกปรือ เมื่ออ่านกิเลสดูดีๆ ก็จะเห็นว่าคนเราสามารถ ลดอะไรที่มันเพื่อ เปลี่อง ผลลัพธ์ สรุปแล้ว ไม่ใช่สาระในชีวิต ซึ่งมีอยู่มาก หมายเหลือเกิน ได้อึกมาก ยิ่งทุกวันนี้ โถโถ! ปัจจุบันปัจจุงสร้างต่างๆ หลอกล่อ มองเมามาเพื่อกินจนไม่รู้จะทำอย่างไร

คนที่ไม่ได้ศึกษาสัจธรรมก็จะไม่รู้เรื่องอะไร หาเงินมาได้เท่าไร ก็ไม่พอใช้จ่ายกับสิ่งเพ้อเกินเหล่านี้ได้หรอก

เราพยาຍາມจะพัฒนาสังคม พัฒนาชีวิต พัฒนามนุษยชาติ ให้มีเศรษฐกิจที่ดี แต่منจะดีเมื่อได้หrovokถ้าไม่ศึกษาสัจธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วก็ นำคำให้มาสู่โลกุตร เช้าสู่การลดการผลัญพร่า ลดการแย่งชิง ลดกิเลสโลก โกรธหลงลงให้ได้จริงๆ ลดได้มากเท่าไรก็เป็นสังคมที่อยู่ดีมีสุขมากเท่านั้น เป็น สังคมที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็นสังคมที่เห็นคุณค่าของการช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่น สร้างสรรและเสียสละ อันเป็นคุณค่าประโยชน์ที่แท้จริงของมนุษย์

ต้องศึกษาดีๆ และปฏิบัติตามหลักของพระพุทธเจ้า คือ ศีล สามิ ปัญญา เช้าใจโพธิปักษิยธรรม อันเป็นหลักธรรมวิเศษ ซึ่งเดียวันนี้ ไม่เข้าใจกันแล้วทั้งที่เป็นแก่นหลักสำคัญข้อเดียวันนี้แหล่ ส่วนอันอื่นเป็นเพียง พลความหรือเป็นส่วนประกอบเท่านั้น ทุกวันนี้ก็เลยไปศึกษาปฏิบัติแต่สิ่ง ปลีกย่อยๆ ทุกภูมิภาคต่างๆ ถึงมีมากมาย แต่เมื่อไม่เข้าใจเส้นหลักใหญ่ อันนี้แล้ว ศาสนา ก็ล้มเหลว สูญเสียหมด

การปฏิบัติโพธิปักษิยธรรม เช่น สดปัญญา ๔ เป็นต้น ก็ออกแบบออก ความหมายแท้จริง ออกแบบกิจกรรม ไม่มีสดปัญญา ๔ สัมมัปป璇 ๔ ตาม ที่พระพุทธเจ้า มุ่งหมาย มันก็เลยไม่ประกอบกัน สัมมัปป璇 ๔ เป็นไปนั่งสามิพิจารณาในกวังค์ไป เพราะอธิบายกันไม่ครบครอบไม่ครบถ้วนเลย ไม่เจริญกัน เข้าพรวชานี้ถ้าใครจะตั้งกรวยฐาน ตั้งตบะ เพื่อจะเป็นประโยชน์ ส่วนตนก็เลือกที่นี่ เค้าซึ่งก็เป็นเรื่องดี

บัญญคบไทย

อีก ไม่นานเกินรอ อาเซียนจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ประเทศอื่นเข้าทึ้งเรา ไปล่วงหน้าหลายช่วงตัวแล้ว คราวที่เราจะหันกลับมามองดูว่า ทำไม่ประเทศไทย ที่น่าจะก้าวหน้าจึงดูเหมือนล้าหลังเพื่อนบ้านหลายประเทศ

ເພື່ອຢູ່ໄດ້ອ່ານນິຕຍລາຮວກສູງກົກຂົງປີທີ ۴۵ ຂັບທີ ۴ ຂອງວິທະຍາລັຍປ້ອງກັນ ຮາຊາණາຈັກ ສະດຸດເຂົ້າກັບຄອລັມນີ້ “ວິເຄຣະຫຼັກຂະນະອຸປະນິສັຍຂອງຄົນໄທທີ່ເປັນ ອຸປະຮຽກຕ່ອງການພັດນາປະເທດ” ເຢີນໂດຍ ຮັດ.ດຣ.ວິວັດ ວິວັດນິກາວຽຣຣັນ ຜຶ່ງກ່າວໄວ້ວ່າ...ອຸປະຮຽກຂອງການພັດນາປະເທດເກີດຂຶ້ນໄດ້ຈາກຫລາຍສາເຫຼຸ ເຊັ່ນ ຈາກຜູ້ນໍາ ຮັບສູນ ຂໍ້າຮັກການ ແລະປະຊາຊົນ ຜຶ່ງບໍທຄວາມນີ້ມູ່ນັ້ນເນັ້ນພິຈາລາດຕຶກຂາອຸປະຮຽກ ທີ່ເກີດຈາກປະຊາຊົນ ໂດຍນິສັຍທີ່ເປັນອຸປະຮຽກດັ່ງກ່າວມີມາກົດົງ ๓๐ ຂ້ອ ໃນທີ່ນີ້ຈະ ພົບເຮັດວຽກເງິນຫຼັງເຫັນ ດັ່ງນີ້

๑. เชื่อเรื่องเวรกรรม กฏแห่งกรรม หรือสรรค์นรก เมื่อเชื่อว่าทุกอย่าง เป็นเรื่องโชคชะตาฟ้าลิขิตแล้ว ก็ยอมรับฐานะและสภาพความแตกต่างทางชนชั้น ทั้งที่ตนเองก็มีศักยภาพที่จะมุนายนำทำงานให้ประสบความสำเร็จเช่นคนอื่น แต่ก็ปล่อยตัวตามส拜ฯ ไม่ทะเยอทะยานและไม่เข้าร่วมในกิจกรรมเพื่อสังคม ดังนั้น จึงเป็นอุปสรรคในแบ่งทรัพยากรมนุษย์ที่ไม่ได้ใช้ความรู้ ความสามารถอย่างเต็มที่ และคุ้มค่าในการพัฒนาประเทศ

๒. ถ่อมตัวและยอมรับชนชั้นในสังคม คงเหมือนที่เขาเปรียบเปรยเป็น “ไฟร์กับอ่ำมายต์” ในความหมายของชนชั้นได้เปรียบกับเลี้ยงเปรียบ รำรวยกับยากจน เมื่อเจียมเนื้อเจียมตัว ยอมรับสภาพและภัยอุปสรรคที่ผู้มีอำนาจเกินกว่าเหตุ จึงเป็นผลเลี้ยงมากกว่าผลดี ผู้มีอำนาจที่ขาดคุณธรรมจึง “เหลิงอำนาจ” และเข้าใจว่าตนเป็น “เทวดาเดินดิน” จะทำอะไรกับประเทศไทยได้

๓. ยึดถือระบบอุปถัมภ์ ความลัมพันธ์ของคนไทยจะเป็นแบบผู้นำ-ผู้ตาม ผู้ใหญ่-ผู้น้อย อุยงบุนพันฐานของการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ ยินดีกับ “ของกำนัล” ก่อให้เกิดความเกรงใจ จนถึงสองพลอผู้ใหญ่ ไม่กล้าเห็นต่าง ไม่กล้าโต้แย้ง

๔. ไม่ยอมรับคนอายุเท่ากันหรือต่ำกว่า แม่บุคคลนั้นจะมีความรู้ ความสามารถสมควรแก่การยอมรับ อีกที่ถ้าจะยอมรับก็คือเขามีฐานะสูงส่ง

๕. พึ่งพาพึ่งพิงคนอื่น คนไทยติดนิสัยพึ่งพิงคนอื่น เพราะเชื่อว่าตนไม่อาจ กำหนดชะตาชีวิตของตนและครอบครัวได้ นอกจากตกลอยู่ใต้อิทธิพลของผู้อุปถัมภ์ ยังเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ รวมถึงสิ่งที่ไม่มีตัวตนทั้งหลาย

๖. ไม่รู้จักปรัมมาณ เข้าทำนอง “หน้าใหญ่ใจโต” หรือ “ฉบิบทายไม่ไว ขออย่าให้เลียหน้า” ความที่ไม่ต้องการให้ใครดูหมิ่นจึงต้องยากจนและเป็นหนี้ลิน มากขึ้นเรื่อยๆ

๗. รักอิสรเสรี รักความเป็นไทย ไม่อุย្ញในระเบียบ ดังคำกล่าว “ทำได้ตามใจคือไทยแท้” ไม่มีวินัย ผลให้การพัฒนาประเทศขาดประสิทธิภาพ

๘. ไม่ชอบค้าขาย การค้าขายจึงตกอยู่ในมือของคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่

๙. เอกतัวรอดและโヨนความผิดให้ผู้อื่น หากกระทำลึกลับแล้วล้มเหลวจะโทษผู้อื่น รับแต่ชอบ ไม่วับผิด ณัดที่จะ “เอารถใส่ตัว ช้ำใส่คนอื่น”

๑๐. ไม่ชอบรวมกลุ่มและขาดการร่วมมือประสานงาน ไม่ชอบทำงานเป็นทีม ชอบ “ฉายเดี่ยว” เมื่อไม่มีกลุ่มก็ไม่มีงานพัฒนา (no group, no development) แทนที่สามัคคีจะมีพลัง กล้ายเป็นสามัคคีคือพัง

๑๑. ขาดการวางแผน มองโลกในแง่ดี โดยไม่เกรงว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้นในอนาคต มีปัญหาเกิดขึ้นก็แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปเป็นคราวๆ ทำงานอย่างไม่มีทิศทาง หละหลวมและล้มเหลวง่าย

๑๒. ชอบการพนัน เหล้าและความสนุกสนาน ชอบเลี้ยงโซค เฮ้อไปวันๆ ติดอยู่บ้าน ไม่นึกถึงอนาคต Thailand จึงกลายเป็น Toyland

๑๓. เกียจคร้าน ไม่ชอบทำงานหนัก ขาดความมุ่นมา พบอุปสรรคก็ท้อง่าย ไม่ต่อสู้อย่างจริงจังและต่อเนื่อง เมื่อไม่มีความเพียร งานก็ยากจะสำเร็จได้

๑๔. ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ชอบรักษาสถานภาพเดิม และต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่จะกระทบสถานะและผลประโยชน์ของตน

๑๕. เห็นแก่ตัวและเอาแต่ได้ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม การรัวไฟล์มีตลอดเล่นทำงาน

๑๖. ลืมง่าย ให้อภัยง่าย ทั้งๆ ที่เห็นคนทำผิด โกรธชาติบ้านเมืองก็ไม่จดจำและนำมาเป็นบทเรียนในการเลือกตั้งคนมาบริหารประเทศครั้งต่อไป

๑๗. ชอบอภิสิทธิ์ (ไม่ใช่ตัวบุคคล) แต่ชอบลิทธิพิเศษ ชอบมีเล่นลสาย รู้สึกภาคภูมิใจที่ได้รับลิทธิพิเศษเหนือคนอื่น

๑๘. พุ่มเพือย ไม่ประหดและอดออม เข้าทำงานง “รสนิยมสูง รายได้ต่ำ” ใช้จ่ายเกินฐานะ

๑๙. ไม่รู้แพ้รู้ชนะ ผู้ชนะมัก “ตีปีก” ผู้แพ้ก็ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ หมกมุ่นกับการแก้แค้น เอาคืนในเรื่องล้วนด้วย

๒๐. ไม่ยกย่องผู้หญิง คนไทยส่วนใหญ่ยกย่องผู้ชาย ล่งเหลวมผู้ชายเป็นหลักในทุกรสเรื่อง แม้ผู้หญิงจะมีความรู้ ความสามารถทัดเทียมกัน

๒๑. มีจิตใจคับแอบ มองโลกในแง่ร้าย หาดระวัง ลักษณะ กัดกัน กัดกันกันท่าคนอื่น ไม่ยอมรับความจริง ไม่ยอมรับคำโต้แย้งหรือคำติเตียนใดๆ

๒๒. ชอบสร้างอิทธิพล สร้างอาณาจักรและแสดงความเป็นเจ้าของ เมื่อมีอำนาจก็ผูกขาดเฉพาะกลุ่มและประโยชน์เฉพาะกลุ่ม

๒๓. ชอบประนีประนอม ไม่มีจุดยืน ชอบ “พบกันครึ่งทาง” “แทรกก็อก” เมื่อตนน้ำอยู่ในภาชนะใดก็เปลี่ยนไปตามภาชนะนั้นๆ

๒๔. ไม่ตรงต่อเวลา ไม่ให้ความสำคัญกับเวลา ผัดผ่อนไปได้เรื่อยๆ ไม่มีความรับผิดชอบ ทุกอย่างจึงคลาดเคลื่อนไปหมด

๒๕. ไม่รักษาสาธารณสมบัติ ถือว่าไม่เชื่อของของตน ควรจะทำลายสมบัติสาธารณะ ขัดเขียนกำแพงวัด หรือทิ้งขยะลงในแหล่งน้ำ ก็ไม่มีใครเดือดร้อน

๒๖. พูดมากกว่าทำ รวมทั้งพูดมากกว่าเขียนและติพิทักษ์ทำลาย คนพูดเก่ง มักอาศัยความสามารถในการพูดก้าวไปสู่ตำแหน่งที่ต้องการ

๒๗. ยกย่องวัตถุ วัตถุนิยมหรือนิยมเงินตรา โดยไม่สนใจว่าสิ่งที่ได้มา สุริ Wit หรือไม่ ตกเป็นทาสทุนนิยม

๒๔. ขอบของฟรี ของแรม และrovab การลงเคราะห์ โดยไม่ยอมฟัง ตนเอง เสพติดประชานิยม

๔๙. สอดดูสอดเห็น อยากรู้เรื่องไร้สาระหรือเรื่องลวนด้วยของคนอื่น เช่น ถ้ามีการประกาศเลื่อนตำแหน่ง ก็ต้องที่ตัวเองได้เลื่อนขึ้น ขณะเดียวกันก็จะอยาก รู้ว่าเพื่อนได้กี่ขั้น ศัตรุได้กี่ขั้น ถ้าตนได้ไม่เท่าเขา ก็ไม่พอใจ ไม่ยอมรับ

๓๐. ขาดจิตสำนึกและอุดมการณ์เพื่อชาติน้านเมือง ดังคำว่า “ประเทศไทย ชาติไม่ใช่ของเราคนเดียว” ใครจะคดโง คอรัปชั่น ค้ายาเสพติด หนีภาษีก็ สามารถอุเบกษา เมินเฉยต่อความทุกข์ยากเดือดร้อนของล้วนรวมได้лемอ

ทั้งหมดที่กล่าวมา ข้าพเจ้า (ผู้เรียนเรียง) เองก็เจอเข้าไปหลายดอก ใช่ จะ “สะใจ” กับการติ (เพื่อก่อ) ก็หาไม่ แต่ก็อย่างที่ท่าน รศ.ดร.วิรัช ยกคำกล่าว ของแขกจึงอธิบายว่า “จะอย่างวิตกกังวลว่าผู้อื่นจะไม่เข้าใจท่าน แต่จะวิตกกังวลว่าท่าน เข้าใจผู้อื่นมากันน้อยเพียงใด”

ทราบแล้วเปลี่ยน!

พระพุทธรูปปางประสูติ

พระพุทธรูปแต่ละปางอันที่จริงมีแก่นสารความหมายในเชิงธรรมะแฝงอยู่แตกต่างกันไป แต่คนไทยมักจะบูชาพระพุทธรูปแบบ “รูปเคารพศักดิ์สิทธิ์” ซึ่งมีอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติอันอาจดลบันดาลให้ตนได้ลิขิต่างๆ ตามที่บูบนบานร้องขอ ความเชื่อต่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธรูปในลักษณะเช่นนี้ จึงไปบดบังแก่นสารความหมายของธรรมะที่แฝงอยู่ในพระพุทธรูปแต่ละปางดังกล่าว

พระพุทธรูปปางประสูติหรือที่ชาวต่างชาติเรียกว่า “Baby Buddha” (พระพุทธเจ้าหน้ายิ้ม) ก็คือพระโพธิลัตตุรัลทิตตะราชกุมาเรื่องครั้งประสูติจากพระครรภ์มารดา แล้วทรงเหยียบพื้นดินด้วยฝ่าเท้าอันสม่ำเสมอ หันพระพักตร์ไปทางทิศเหนือ ก้าวไปเจ็ดก้าว และด้วยกำลังแห่งสติพละที่บริบูรณ์ ได้ทรงระลึกทบทวนจุดหมายของชีวิตที่อุบัติมาในโลก จากนั้นทรงยืน ยกพระหัตถ์ขวา นิ้วชี้ชี้นิ้วฟ้า กล่าวเปล่งอาสวีวาจา ประกาศ “สัจจาธิชฐาน” ถึงความมุ่งมั่นตั้งใจที่จักทรงดำเนินไปให้ถึงจุดหมายสูงสุดแห่งการอุบัติมาเป็นมนุษย์ในชาติดังกล่าว ซึ่งเป็นชาติสุดท้ายของพระองค์ว่า

“อคุโโคหมสุมิ โลกสุส, เชญโญหมสุมิ โลกสุส,

เสญโญหมสุมิ โลกสุส, อยม努ติมา เม ชาติ, นตุติทานิ ปุนพูกโวติ”

แปลว่า “เราจะเป็นผู้เลิศที่สุดแห่งโลก

เราจะเป็นผู้เจริญที่สุดแห่งโลก

เราจะเป็นผู้ประเสริฐที่สุดแห่งโลก

การเกิดของเรานี้เป็นชาติสุดท้าย บัดนี้จะไม่มีภพใหม่อีก”

ผู้คนสมัยนี้คงมีข้อสงสัยแน่นอนว่า ทารกที่เกิดมาใหม่ จะสามารถก้าวเดินด้วยตัวเองเจ็ດก้าว แล้วยืนยกนิ้วชี้ขึ้นฟ้าเปล่งกล่าวคำพูดต่างๆ ได้อย่างไร ดูจะเป็นเรื่องนิยายที่เขียนขึ้นมากกว่า แต่ข้อความนี้เป็นพุทธพจน์ที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานันท์โดยปรากฏหลักฐานในพระไตรปิฎก อันทำให้ต้องตีความต่อไปว่า “ความหมายของภาษา” ตามข้อความที่ปรากฏในพระไตรปิฎกล้วนนี้หมายถึงอะไรแน่ ซึ่งอาจอธิบายได้อย่างน้อย ๓ แห่งมุน คือ

๑. มีปรากฏการณ์พิเศษเหนือธรรมชาติ ปกติที่ทารกคนหนึ่งเกิดมาแล้ว สามารถก้าวเดินเจ็ດก้าวและเปล่งคำพูดได้จริงๆ เช่นเดียวกับปรากฏการณ์ที่มีเด็กอัจฉริยะบางคนสามารถทำอะไรได้พิเศษเหนือความสามารถของเด็กปกติ ทั่วไป อาทิ โมสาร์ท เด็กอัจฉริยะทางด้านศิลปะที่สามารถเล่นเปียโนและแต่งเพลงคลาสสิกได้อย่างน่าอัศจรรย์ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เป็นต้น

๒. เป็นธรรมารัชฐานที่หมายถึงการเกิดของ “พุทธะ” ซึ่งต้องอาศัยหลักธรรมสำคัญ ๓ ประการ อันได้แก่ “โพชนงค์เจด” เป็นบทฐานรองรับเพื่อก้าวไปสู่การบรรลุสัมมาลัมโพธิญาณ

๓. กายของพระโพธิสัตว์ลิทธัตราชกุมารที่เดินไปเจ็ດก้าว และยืนกล่าวเปล่งอาสวิภาวนัน ไม่ใช่ “กายเนื้อ” ที่เป็นตัวตนร่างกายทางวัตถุธรรมของทารกแรกเกิด แต่เป็น “รูป” ที่ “จิต” รับรู้ ซึ่งอาจเรียกชื่อได้ต่างๆ เช่น กายละเอียด กายทิพย์ อาทิลามากาย นิรมาณากาย ลัมโภคกาย ธรรมกาย ฯลฯ (เมื่อย้อนในความฝันที่เราับรู้ว่ามี “กายของเรา” ท่องเที่ยวไปสัมผัสรับรู้เรื่องราวต่างๆ โดยบางครั้งเราก็มีสติรับรู้เรื่องราวเหล่านั้นอย่างชัดเจน เมื่อตื่นขึ้นมาก็ยังจำภาพ

ภาพประกอบ : วิสุตร นวพันธุ์

เหตุการณ์ที่พับเห็นในความฝันได้ติดตามเหมือนเป็นเรื่องที่เชชิญจริงๆ เป็นต้น)

กฎปฏิจสมุปบาทในหลักพุทธธรรมซึ่งให้เห็นว่า “gap” (ภาวะหรือสถานะของลีสิ่งที่เรารับรู้) เกิดจากเงื่อนไขการปρุงแต่งของ “นาม” (จิตที่รับรู้) และ “รูป” (ลีสิ่งที่ถูกรู้) จะนั้นหมายของพระโพธิลัต्तวัลीทั้ตราชกุมาร (ที่ไม่ใช่กายเนื้อ) ตามการตีความในข้อ ๓ ข้างต้น จึงมิได้หมายถึง “ด้วยนของวิญญาณ” ที่ดำรงอยู่อย่างเที่ยงแท้เป็น “วัตถุวิสัย” และแฟงอยู่ในกายของคนเรา โดยเมื่อตายไปแล้วดวงวิญญาณนั้นก็จะล่องลอยไปเกิดในสภาพใหม่ภายใต้ร่างใหม่ หรือกล้ายเป็นภูตผีที่หลอกหลอนผู้คนดังเรื่องราวในหนังผีต่างๆ

การมอง “ความจริง” (reality) ของลีสิ่งที่มนุษย์รับรู้อย่างเป็น “วัตถุวิสัย” (objective) เช่นนั้น จะสอดคล้องกับสามัญสำนึกของมนุษย์ที่รับรู้ธรรมชาติตามโลกทัศน์ทางพิลิกล์แบบเก่าของนิวตัน เช่น รับรู้ว่าความจริงของเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ในห้องก็คือ “สิ่ง ๆ หนึ่ง” ที่ดำรงอยู่จริงโดยตัวของมันเอง อันไม่เข้ากับความ

รับรู้ของใคร โดยไม่ว่าจะมีคนมาเห็นหรือไม่ก็ตาม เก้าอี้ก็ยังคงดำรงอยู่อย่าง เที่ยงแท้โดยตัวเอง เช่นนั้นๆ แต่ภายใต้โลกทัค์ทางพิลิกแบบใหม่ที่ตั้งอยู่บน ทฤษฎีล้มพัทธภาพของโอนล์ตัน “อวากาศและเวลา” ไม่ใช่สิ่งที่ดำรงอยู่จริงอย่าง เป็นวัตถุวิถัย แต่เป็นสัมพัทธภาพระหว่างความเร็วของ “ผู้รับรู้” กับ “สิ่งที่ถูกรู้” ขณะนั้น “ความจริง” เกี่ยวกับเก้าอี้ที่อยู่ในห้องจึงแยกไม่ออกรากลิตที่รับรู้เก้าอี้ ดังกล่าว ถ้าหากเรายืนอยู่บนผิวโลกและเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วเท่ากับเก้าอี้ ในห้อง (ซึ่งต่างก็กำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วเท่ากับอัตราการหมุนของโลก) เรา ก็จะเห็น “ความจริง” ของเก้าอี้เป็นแบบหนึ่งคือตั้งอยู่นั่นๆ ในห้อง แต่ถ้าเรา ออกไปนอกโลกและมองมาที่เก้าอี้ตัวนี้ เรา ก็จะเห็น “ความจริง” ของเก้าอี้เป็น อีกแบบหนึ่ง คือกำลังเคลื่อนที่ไปพร้อมกับห้องด้วยความเร็วที่สูงมาก (อันเท่า กับความเร็วในการหมุนของโลก) เป็นต้น

“จิต” หรือ “วิญญาณธาตุ” นั้นเป็นพลังงานอย่างหนึ่งที่มีคุณลักษณะ เป็น “พลังงานแห่งการรับรู้” ทั้งนี้จิตที่ได้รับการขัด geleาให้บริสุทธิ์ยอมมี ศักยภาพของพลังแห่งการรับรู้ที่ลึกซึ้งและกว้างไกลกว่าคุณสมบัติของจิตที่ถูก ครอบจำกัดด้วยกิเลสตัณหาอุปทาน “กาย” หรือ “รูป” (สิ่งที่ถูกรู้) โดยจิตที่ได้รับ การขัด gelea ให้บริสุทธิ์ในแต่ละลำดับขั้นก็จะกลายเป็น “กาย” ที่มีความหมาย ละเอียดแตกต่างกันไปตามคุณลักษณะของ “ระดับจิต” ที่รับรู้ความจริงนั้น (คัมภีร์ทางพุทธศาสนาหมายถึงเรียกชื่อภาษาต่างๆ ของพระพุทธเจ้าหลายชื่อ เช่น นิรมานกาย สัมโภคาย และธรรมกาย เป็นต้น)

ด้วยเหตุนี้การจะเข้าใจความหมายแห่งคุณลักษณะของ “กาย” พระ เพชรลัตว์ลิทธิตราชกุمارที่เมื่อประสูติจากพระครรภ์มารดา แล้วก้าวเดินไป เจ็ดก้าว พร้อมกับยืนกล่าวเปล่งอาสวิวาจาได้นั้น ก็หมายถึงเราจะต้องมีระดับของ “จิตที่รับรู้” ซึ่งได้รับการขัด gelea ให้บริสุทธิ์ในระดับหนึ่ง ใกล้เคียงกับระดับจิต ของพระเพชรลัตว์ลิทธิตราชกุمارก่อน

อย่างไรก็ตาม สำหรับปัญชนอย่างเรา ท่านๆ ที่ยังไม่มีจิตตะเอียดบริสุทธิ์ พолжะเข้าใจความหมายแห่ง “กาย” ของพระโพธิสัตว์ลิทธัตราชกุมาร ตาม พุทธพจน์ที่ตรัสรถึงเกี่ยวกับพุทธประวัติดังกล่าว แต่อย่างน้อยพระพุทธรูปปาง ประสูติหรือ “พระพุทธเจ้าน้อย” ก็สามารถเป็น “สัญญาณ” (signifier) ที่ลือ แสดงถึง “ความหมายแห่งสัญญาณ” (signified) อย่างหนึ่ง คือ การเดือนสติ ให้มนุษย์หันมาทบทวนถึงเป้าหมายของชีวิตตนเองว่า “เกิดมาทำไม” และ “อะไร คือแก่นสารของชีวิตที่พึงดำเนินไปให้ถึงจากการมีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้” และตั้ง “สัจจาธิษฐาน” ที่จะดำเนินไปสู่จุดหมายดังกล่าวตามแบบ อย่างที่พระโพธิสัตว์ลิทธัตราชกุมารทรงปฏิบัติเมื่อครั้งประสูติจากพระครรภ์ มารดา

กิจกรรมอย่างหนึ่งที่โครงการบูรณะปฏิสังขรณ์สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้าจะดำเนินการก็คือการหล่อองค์ “พระพุทธเจ้าน้อย” เพื่อน้อมเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ให้ทรงพระราชนาไปประดิษฐาน ณ ลังเวชนียสถานลุมพินีวัน ประเทศไทย เป็นปี เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์แห่งการบูรณะปฏิสังขรณ์สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้าโดยพุทธศาสนิกชนชาวไทย (เป็นครั้งที่สามในประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนา ถัดจากการบูรณะครั้งแรกเมื่อพระเจ้าอโศกมหาราช และ การบูรณะครั้งที่ ๒ สมัยท่านอุตติน เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ) ตลอดจน เพื่อเป็นสิ่งเตือนสติชาวพุทธจากทั่วโลก ที่เดินทางมาลักการะลังเวชนียสถานที่มีความสำคัญยิ่งของพระพุทธศาสนาแห่งนี้ ให้หันมาทบทวนถึง “เป้าหมายของชีวิตตัวเองที่เกิดมาในโลก” และตั้งใจปฏิบัติถูกศัลธรรมอย่างโดยย่างหนึ่งเพื่อไปสู่จุดหมายดังกล่าว อันน่าจะมีส่วนช่วยสร้างสันติสุขให้แก่มนุษยชาติได้บ้างไม่มาก ก็น้อย

คนที่มีความสุขที่สุดในโลก

คุณที่มีความสุขที่สุดในโลกไม่ใช่คนที่ร่าเริง คนที่มีความสุขที่สุดในโลกไม่ใช่คนที่ประสบความสำเร็จ แต่คนที่มีความสุขที่สุดในโลกคือ คนที่มีความสบายนิ่มนวล และความหมายของความสบายนิ่มนวล

- 😊 เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น เชื่อว่าคุณมีดี คุณนำคนมา และคุณทำได้
- 😊 รู้จักตัวเอง ยอมรับในข้อบกพร่องของตัวเอง และพร้อมจะปรับปรุงเสมอ
- 😊 ไม่ดื้อดึง ถ้าวัน哪วันคุณเคยทำผิดพลาด คุณก็ยินยอมเปลี่ยนแปลงและรับฟังคนอื่น
- 😊 เห็นค่าของตัวเอง คุณไม่คิดว่าตัวเองไร้ค่า คุณจึงมีความสุขในใจเสมอ
- 😊 วิงหนีความทุกข์ เมื่อรู้ตัวว่าตatklongไปในความทุกข์ คุณก็รีบหาทางหลุดพ้น ไม่จมอยู่กับมัน
- 😊 ก้าวใหญ่เสมอ คุณก้าวไปลี่ย์แปลง และก้าวรับมือกับสิ่งเปลกใหม่ หรือปัญหาต่างๆ
- 😊 มีความสำนึกรู้ เมื่อชีวิตมีจุดหมาย คุณก็จะเดินไปบนถนนชีวิตอย่างมีความหวัง ไม่เลือนลอย

- 😊 มีนา Isahtar คุณพบความสุขในใจเสมอ ถ้าเป็นผู้ให้แก่ผู้อื่น โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน
- 😊 นับถือตัวเอง ไม่ดูถูกตัวเองด้วยการลดคุณค่า และทำในสิ่งที่เลื่อมเสียต่อตัวเอง
- 😊 เก็บสิ่งสักลวดร้อยยิ้ม ให้ชีวิตของคุณและคนรอบข้าง รู้จักหยอกล้อคนอื่นๆ และตัวเองด้วย

ชีวิตของคนเรานั้นไม่ยืนยาวนัก คุณสามารถหาความสุขให้ตัวเองได้ตั้งแต่เดียวันนี้ ไม่ต้องมุ่งหวังยามแก่เมาค่ำอยอยู่อย่างสงบสุขอ่างที่หlaysy คนเชื่อกันเช่นเดียว! เราสามารถมีความสุขที่สุดในโลกได้ในตอนนี้

“ถ้าเราเริ่มจากตัวของเรารอง”

ข้อมูลจาก www.bloggang.com

-๑๔- ๑๐๔๒๕

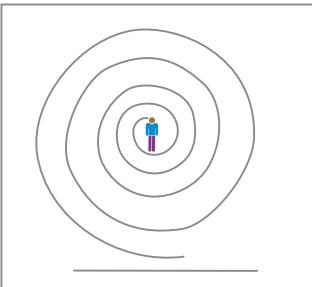
บันตอนแรกรูปแบบ

การแผ่เมตตาสู่พระมหาวิหาร ๔

เมื่อ “กุศลกรรม” เป็นสิ่ง
ที่ดี เราจึงไม่หยุดอยู่ และ
จะต้องทำดีใน “เรื่องนั้น”
ให้ดีขึ้น

“ดีแล้ว” จึงไม่มีใน
พจนานุกรมของเรา จะมี
ก็แต่ “ดีกว่านี้!”

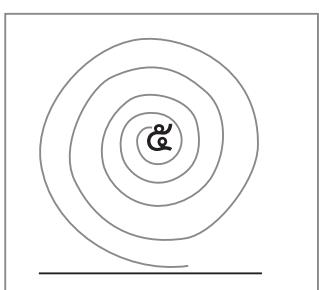

“การแผ่เมตตา” พุทธศาสนาสอนต่างคุ้นเคย
และทำอยู่บ่อยๆ เช่นอๆ จนบางทีกิจกรรมนี้กลับ
เป็น “ธรรมเนียมปฏิบัติ”

ในความเป็นจริง ทุกกิจกรรม คนโบราณ
ชื่อนอุบายนิร์เสมา แต่เมื่อทำโดยขาดการ
ใครครัวญ กิจกรรมก็ถือว่า แข็งตัว กลายเป็นแค่
ชากระด้าฟไว้ไม่สามารถนำมายั่งยืนได้

ระเบิดที่ทรงอาณัตากลีด้านขึ้นมาหลายๆ ด้วยประการจะนี้

ดังเช่นกิจกรรมกีฬาที่ฝึกฝน “รู้แพ้-รู้ชนะ-รู้อภัย” บัดนี้เขาก็ช่วยกัน
ลากปันกันเรียบร้อยไปแล้ว!

การแผ่เมตตาหากไร้จุดยืนย่อมเวิงว้าง
...เลื่อนลอย!

ศีล & จิตเหมะสมที่สุดที่จะเป็นพ่วงแพแห่ง
การฝึกฝนและเดินทาง

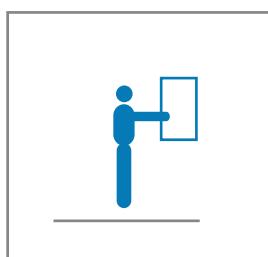
แม้กระนั้นกิจกรรมแผ่เมตตา ก็ยังแบ่งออก
เป็นเชิงรับและเชิงรุก

“เชิงรับ” มีผลแค่เสนอตัว ไม่ติดลบ

“เชิงรุก” เริ่มนูก เริ่มนิการกระทำ เริ่มสะสม
ความดีติดตัว สามารถเป็นเสบียงชีวิต ติดตามข้ามภพ
ข้ามชาติ!

ศีล & เชิงรับหรือตั้งรับ เริ่มต้นด้วยการ
“ไม่กระทำ” หรือ “งดเว้น”

ได้คะแนนศูนย์แต่ไม่ลบหนึ่งลงสอง ขณะ

-๑๖- ๑๐๔๗

เดียวกันก็ไม่บวกหนึ่งบวกสอง

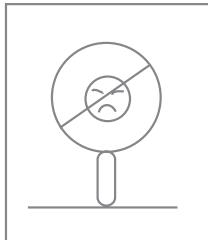
ศีลข้อที่	กิจกรรมเชิงรับ (ไม่ติดลบชีวิต)
๑	ไม่ประทุร้าย, ไม่เบนม่า, ไม่กลั้นแกลัง, ไม่ละเมิดชีวิต
๒	ไม่แก่งแย่ง, ไม่โโนย, ไม่ละเมิดทรัพย์สิน
๓	ไม่เบ่งของรัก, ไม่เบ่งของมีเจ้าของ, ไม่ละเมิดของรักของผู้อื่น
๔	ไม่พูดหยาบคาย-ลามก-ส่อเสียด, ไม่นินทาว่าร้าย, ไม่ยุแหย, ไม่จาบชี้ง
๕	ไม่ทำร้ายตน, ไม่กลั้นแกลังตน, ไม่นอนมาตาม

ศีล ๕ เชิงรุก เป็นชีวิตเริ่มเก็บคะแนน เริ่มบำเพ็ญ
บารมี เริ่มนิมิตค่าต่อโลกมนุษย์ ต่อสังคม

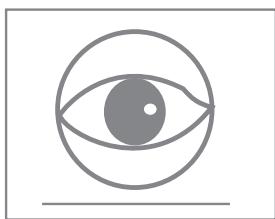
เป็นจิตอาสา ก็ใช่ เป็นการบำเพ็ญประโยชน์ ก็ถูก
เป็นพรหมวิหาร ก็ไปใช่เชะ!

กิจกรรมเชิงรุก (ชีวิตติดบวก)
<ul style="list-style-type: none"> - มีน้ำใจ - มีความเอื้อเพื่อ - มีการช่วยเหลือ - มีการบรรเทาทุกข์

ไตรระดับจากการใช้ศีล ๕ เป็นแนวทาง
กิมาระดับที่ ๒ “อกภัยทาน”

เปรียบเทียบระดับชั้น	ลักษณะพุทธกรรม
อนุบาล	อดกลั้น ไม่แสดงความโกรธ
ประณม	อดกลั้น ไม่แสดงความไม่พอใจ
มัชym	อดกลั้น ไม่แสดงความอึดอัดรำคาญ

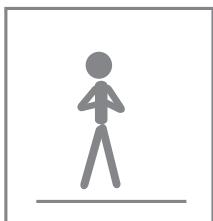

นาลีงรูปแบบของการแผ่เมตตา ในระดับที่ ๓
หรือรูปแบบที่ ๓ “ธรรมทาน”

หมวด	พุทธกรรมเชิงรับ
ภาษาธรรม	ไม่แสดงกริยาอาการที่ไม่คีต่อผู้อื่น ไม่แสดงกริยาอาการที่ไม่คีต่อสังคม สัจวะระวังในศีล ๕ ไม่คำเนินชีวิตที่เป็นตัวอย่าง ไม่คีแก่สังคม (หากสงสัยให้ถามพ่อแม่)

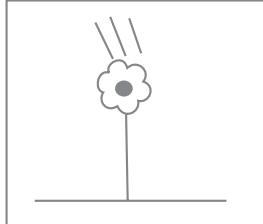
วิจกรรม	ไม่พูดหมายความ ไม่พูดเพ้อเจ้อ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดหยาด ไม่พูดلامก ไม่นินทาบคุกคูลที่๓ ไม่พูดรี่องไม่มีประโภชน์ ไม่พูดรี่องไร้สาระ
---------	--

หมวด	พฤติกรรมเชิงรุก
กายกรรม	ดำรงชีวิตเป็นตัวอย่างแก่ผู้อื่น ใช้ชีวิตสม lokale เรียบง่าย
วิจกรรม	พูดแต่สิ่งที่เป็นประโภชน์ พูดให้กำลังใจ พูดให้ข้อคิด พูดทุกครั้งดูถูกทางเพศ

บทสรุปส่งท้าย หากพูดแต่รูปแบบของการແພ່ມຕາ
ທີ່ເປັນຮູບປະຣົມໃນນິຕິຕ່າງໆ ກີ່ຈາກຈະໄຟ່ສົມບູຮົວຄົນດັວນ
ທໍາຍ່າງໄຣກາຮັດແພ່ມຕາຈຶ່ງຈະເກີດປະສິທິກາພ
ເກີດມຽນເກີດຜລຕ່ອເຈົ້າອອງໜີວິດ?

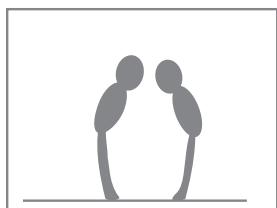
เรื่องที่ ๑ ต้องมีเจตนา ขาดเจตนา ก็ยังไม่ถือเป็น
กุศลกรรมที่สมบูรณ์

คนนอนหลับ เขายอมมีศีล ๕ บริสุทธิ์

คนนั่งสมาธิ เขายอมมีศีล ๕ สมบูรณ์

แต่ทั้ง ๒ สถานการณ์ยังไม่ใช่การแผ่เมตตาแค่คุ้
เหมือนใจ!

การระลึกรู้ตัวจะกระทำ ว่าตั้งใจปฏิบัติศีลข้อใด ก็ข้อนั้นแหลกคือเมตตา
เปรียบเทียบเหมือนการรดน้ำต้นไม้ อยากให้ต้นใหญ่โตก็ต้องรดที่ต้นนั้น
ถ้ารดแบบเหวี่ยงๆ หรือแบบกำปั้นทุบดินก็ไม่บังเกิดผล

เรื่องที่ ๒ “การพัฒนาแตกต่าง-เห็นใจใน
จุดด้อย” วلينะเป็นเข้มทิศในการเดินทาง

ความแตกต่างขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ และ
ประสบการณ์ของแต่ละคน

ไม่จำเป็นที่ kra จะต้องมาคิดแบบเรา
ชอบแบบเรา

เพราะเหตุนี้เราจะพบว่า ในป่าใหญ่ล้วนเต็มไปด้วยสารพัดสัตว์
 เราจึงจำเป็นต้องการพัฒนาแตกต่าง ให้เกียรติความแตกต่าง
 จุดด้อย หรือจุดอ่อน ต่างก็มีเป็นของธรรมชาติ แต่เชื่อเถอะ ไม่มีใครยกมี
 จุดอ่อน-จุดด้อย

แต่เป็นพระวานิษฐาธรรมี

แต่เป็นพระประสนการณ์เรียนรู้

ซึ่งทำให้เขาเป็นอย่างนั้นๆ

“บุคคลพร่อง” ไม่มีใครอยากรู้แต่ก็เป็นของจริงที่ติดตัวเจ้าของชีวิต
“สิ่งไม่มี-สิ่งไม่งาม” ก็ไม่มีใครอยากเป็น-อยากมีถ้าทั้งได้เราคงทิ้งไปนาน
แล้ว

บางคนแม่รู้แต่ก็บังคับใจตัวเองไม่ได้

บางคนไม่รู้จริงๆ เป็นโน่นหาน ก็เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในโลกมนุษย์

เมื่อทำความเข้าใจเรื่องเหล่านี้ (เรื่องที่ ๑ และ ๒) การแฝ່ມেตตา ก็จะระเบิดเป็นพลังงานปรมาณูเพื่อสันติอย่างมหาศาล และเป็นเส้นทางสู่พรหมวิหารอย่างแท้จริง

เส้นทางแห่งการเดินทางเปิดเผยแพร่ เหลือก็แต่การเตือนตนให้เดินทางเดียวกัน..ว่าแต่ พร้อมหรือยัง?

แก๊กิเลส

จนใช้จิต ‘เมตตา’ ล้างพยาบาท
‘กรุณา’ จิตสะอาดดี ล้างวิหิงสา
เห็นเข้าดี ทนไม่ได้ ใช้ ‘มุทิตा’
ถ้าขัดใจ ใช้ ‘อุเบกขา’ เป็นอารมณ์

เกิดราคะ จะบรรลุทั้ง ‘อสุภะ’
เกิดมานะ จน ‘อนิจังค์’ เริ่งลั่งสมกิเลสเกิดกึกกลับกล้ายเป็นลายลงรักแก้มแห่งกิเลสวิเศษแล

◆ ท่านจันทร์

๑๐๔๗ -๔๗-

การพินความต่าง

เห็นใจในจุดด้อย

หมายเข้าใจใน “ถ้อยคำ” ถือเป็น ก้าวแรกแห่งความสำเร็จ แต่ถ้าหากไม่มี บทปฏิบัติ สำเร็จก็จริงแต่อาจไม่ใช่ชาตินี้ “ผัสสะ” จึงเป็นคำตอบ

ชีวิตจึงต้องฝึกปρือ รอกอยู่อย่างที่ จะมาเมื่อไหร่ ไม่มีครรภ์ แต่เมื่อมาแล้ว ขอให้ “ตั้งใจ” ศึกษา

ประสบการณ์จะทำให้เราเขียวชาญ เก่งขึ้น

แม้เหตุการณ์ในชีวิต บางทีก็ คับแค้น จนขึ้น แต่เมื่อตั้งใจเรียนรู้

วิบากก็จะเป็นบารมี

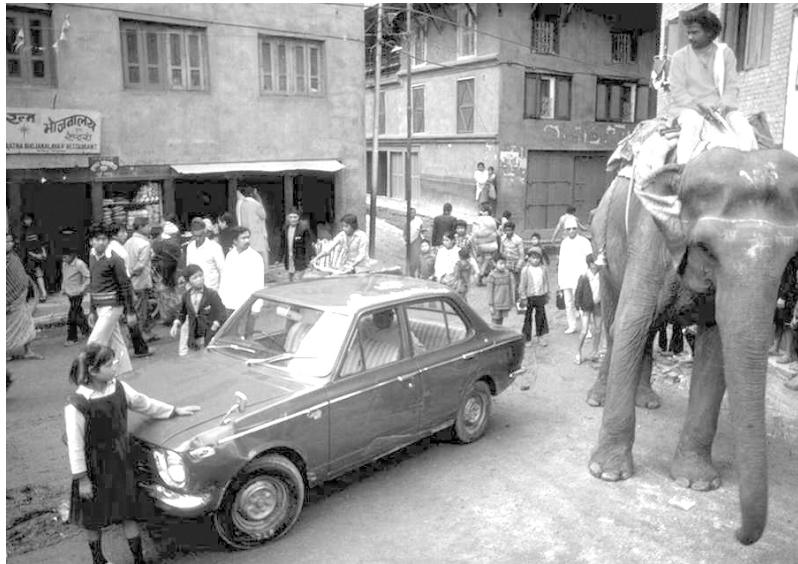
พัสดุราที่พุ่งมา ก็จะกลایเป็นมาลาดอก ไม้มูชาเรา

สิ่งหัศจรรย์มีจริง เกิดได้จริงในชีวิตเรา!

“การพินความต่าง-เห็นใจในจุดด้อย” ถือเป็นอีกหนึ่งถ้อยคำที่จะสร้าง ความมหัศจรรย์ในชีวิต!

พลิกเสียงเปรียบเป็นได้เปรียบ
พลิกความมีดเป็นความสว่าง
และพลิกความโกรธ ความอึดอัด ให้เป็นความผ่อนคลาย
องค์เทพผู้ยิ่งใหญ่จะอยู่กับเราตลอดกาลนาน คือ “พระมหาวิหาร ๔！”
“การพในความต่าง” หมายถึง การให้เกียรติ การไม่ดูถูก เหี้ยดหยามใน
สิ่งที่ไม่เหมือนเรา
กายไม่เหมือนเรา วาจาไม่เหมือนเรา คิดไม่เหมือนเรา ใจไม่เหมือนเรา กิน
อยู่ไม่เหมือนเรา วัฒนธรรมประเพณีไม่เหมือนเรา...
“เห็นใจในจุดด้อย” หมายถึง ไม่รังเกียจ ไม่เหี้ยดหยามข้อบกพร่องของ
ผู้อื่น
รู้ความจริงที่เป็นอยู่ ได้แต่เห็นใจและเห็นใจ
 เพราะเส้นทางชีวิตของแต่ละคนยาว ไกลสุดขอบฟ้า
 เทคนิคการอยู่รอด ประสบการณ์เรียนรู้ยื่อมแตกต่าง แต่ก็กระจายมากมาย
 มหาศาล

แต่เชื่อเดอะ ไม่มีใครอยากมีจุดอ่อน ไม่มีใครอยากมีจุดด่างในชีวิต
แต่เส้นทางแห่งอดีต คือ ตัวกำหนดปัจจุบัน เราจึงเป็นในสิ่งที่เขาเป็น
“การพในความต่าง-เห็นใจในจุดด้อย” ชีวิตเป็นเรื่องน่าเห็นใจ เป็นเรื่อง
น่าสงสาร เกลียดในสิ่งไม่เหมือน รำคาญในความไม่เก่งของคนโน้นๆๆๆ
ไม่หล่อ ไม่ savvy ไม่ราย บ้าใบ เป็น เชยเลว ชัว ซกมก! ฯลฯ
ก็ดีแล้วที่เราอดทนได้มีชีวิตประเสริฐ มีชีวิตที่สมบูรณ์ เป็นคนดี เป็นคน
มีเสน่ห์ เป็นคนมีน้ำใจ
ใครๆ เขา ก็อยากรู้เป็นอย่างเรา แต่เขา ก็เป็น ได้แค่นั้นๆๆๆ
“การพในความต่าง-เห็นใจในจุดด้อย” คือบทปฎิบัติของการแผ่เมตตา
ที่มิใช่จากพรารถนา แต่เป็นบทปฎิบัติধาน-na แท้

เป็นเมตตาธรรม กรุณាជิคุณ ตัวจริง เสียงจริง

หากไม่มีความต่าง ไม่มีจุดด้อย เรา
ก็ไม่มีโอกาสสร้างบารมี สู่การเป็นเทพ
เบื้องสูง!

เป็นพระพرحمผู้มีเมตตา กรุณา
มุทิตาและอุเบกษา

“การพในความต่าง-เห็นใจใน
จุดด้อย” จะเป็นดุจดวงประทีปส่อง
สว่าง ทำลายความมืดของจักรวาล

“สัตว์โลกเห็นหน้าตาของกันและ
กันด้วยแสงสว่างอันรุ่ง โภจน์!”

แปลไทยเป็นไทยหมายความว่า
ด้วยจิตดวงนี้ กือตัวเราเองนั่นแหล่ะ กือ

ผู้เห็นหน้าตาสัตว์โลกทุกมิติของ
เอกภาพ!

ด้วยพลานุภาพแห่งเมตตา กรุณา
นั่นเอง

“การพในความต่าง-เห็นใจใน
จุดด้อย” จึงมิใช่วลีเล็กๆ จิวๆ ที่น่า
สนใจ

แต่มันจะเป็นพลังขับเคลื่อนชีวิต
ไปสู่ความสำเร็จ – ความรุ่งเย็น-ความ
มั่งคั่งตลอดกาลนาน...

น้ำลายไหหลรือยัง สายอย่าง!

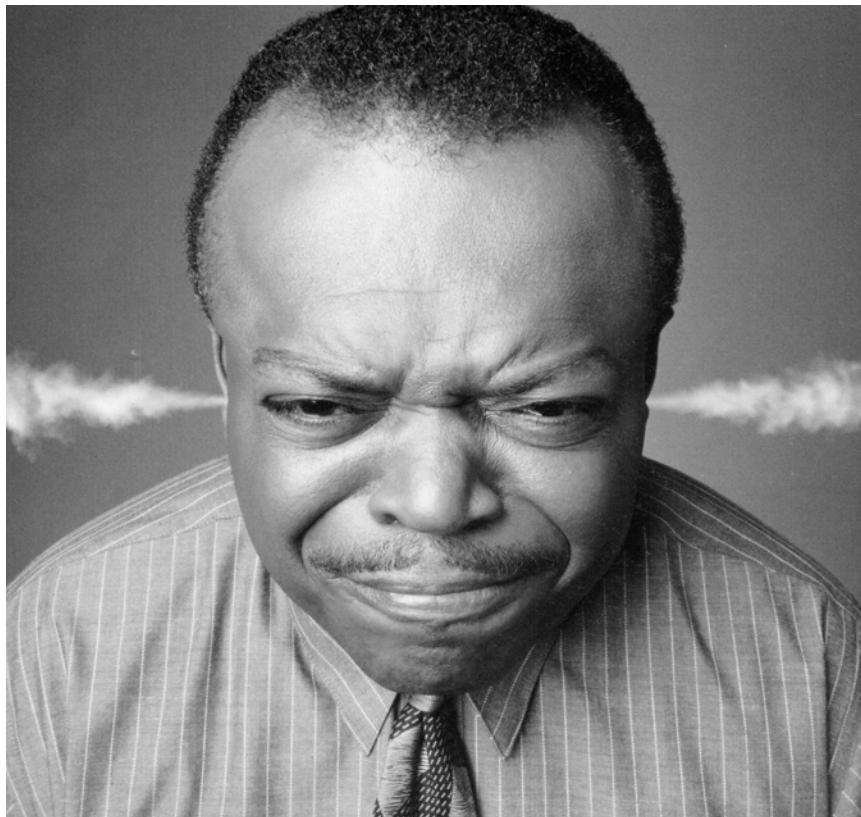

สาระคุณค่า
น้อมนำ

*นายแพทย์ธีระ ศิริอชาวัฒนา
อนุญาตให้ใช้บทความเกี่ยวกับสุขภาพ จากหนังสือ^๑
“คุณเมื่อสุขภาพดี ดูแลด้วยตนเอง” ที่ท่านเขียนเป็นวิทยาทาน
แก่ชาวดอกหญ้า ขอขอบพระคุณอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี่ค่ะ

วิธีชนะ ความกดดัน

และความตึงเครียด

มีกลุ่มโรคจำพวกหนึ่งเรียกว่า “กันว่า” โรคไซโคโซมาติก (Psychosomatic) หมายถึง ความผิดปกติของร่างกายซึ่งมีสาเหตุมาจากจิตใจ เป็นต้นว่า โรคหัวใจ ลำไส้ใหญ่อักเสบ แพลที่กระเพาะอาหาร ปวดหัวข้างเดียว และปวดหลัง

จิตใจและความเจ็บป่วย

หลายปีมาแล้ว นักวิทยาศาสตร์ได้ทำการทดลองกับสุนัข ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่าจิตใจและความเจ็บป่วยทางกายมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยพบว่า ถ้าเราไม่ให้อาหารแก่สุนัขเมื่อถึงเวลาที่มันคาดว่าจะได้อาหารบ่อยครั้งเข้า สุนัข จะมีอาการคลั่ง ตึงเครียด และเป็นผลในกระเพาะอาหาร

มีการทดลองที่มีชื่อเลียงอีกอันหนึ่ง ซึ่งทดลองในวัวโดยใช้ไฟฟ้าช็อตตัว มัน นักวิทยาศาสตร์พบว่า ความกลัวต่อการถูกไฟฟ้าช็อตทำให้วัวตึงเครียด และบันthonสุขภาพของวัวยิ่งเสียกว่าถูกไฟฟ้าช็อตจริงๆ เสียอีก

ถึงแม้ว่าการทดลองต่างๆ จะกระทำในสัตว์ ซึ่งยืนยันถึงความสำคัญอย่างใกล้ชิดของร่างกายและจิตใจ แต่เราanolันนี้มาอธิบายลึกที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ได้ เช่นเดียวกัน

ความสัมพันธ์ใกล้ชิดของร่างกายและจิตใจ

อารมณ์ที่แสดงออกของเรานั้นไม่ใช่เป็นเพียงความรู้สึกของจิตใจเท่านั้น แต่จะมีผลต่อร่างกายด้วย ความกลัวและความโกรธทำให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น ทำให้ความดันสูงขึ้น และมีการเปลี่ยนแปลงการเผาผลาญเพื่อให้เกิดพลังงานของร่างกาย มีนักวิทยาศาสตร์บันทึกไว้ว่า “เมื่อคนหนึ่งมักเกิดอาการปวดแน่นหน้าอกจนต้องตื้นขึ้นกลางดึก เนื่องจากผู้ชายซึ่งรู้สึกว่าตัวเองไม่สามารถดูแลภรรยาได้ ความวิตกกังวล อันนี้ทำให้เกิดความเครียดอย่างรุนแรงและมีผลกระทบต่อร่างกาย”

มีแพทย์หลายคนเชื่อว่า โรคที่เกิดจากความวิตกกังวลมีจำนวนมากกว่าครึ่ง

หนึ่งของบรรดาโรคภัยไข้เจ็บทั้งหลาย ความเจ็บป่วยหรือการสูญเสียบุคคลในครอบครัว การตกงาน สิ่งเหล่านี้ทำให้คนเป็นโรคประสาท และในที่สุดจะกล่าว เป็นเรื่องเจ็บป่วยทางกาย

ความตึงเครียดและโรคหัวใจ

เมื่อร่างกายเกิดความตึงเครียด ฮอร์โมนบางอย่างจะถูกขับออกมากเพิ่มขึ้น และน้ำตาลจะถูกขับเข้ามาในเลือดเพิ่มขึ้นด้วย ถ้าหากสภาวะตึงเครียดนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งเข้า ระดับน้ำตาลในเลือดจะสูงขึ้น ในที่สุดจะกล่าวเป็นโรคเบาหวานและเส้นโลหิตดีบ

ดร.ไวล์ แพทท์ผู้เชี่ยวชาญโรคหัวใจชาวอเมริกันผู้มีชื่อเลียงและคณาจารย์ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผู้ที่มีโรคหลอดเลือดหัวใจดีบ ๔๕ คนกับคนปกติจำนวนเท่ากัน ซึ่งมีอายุ เพศ หน้าที่การงานคล้ายคลึงกับกลุ่มผู้ที่เป็นโรค เข้าพบว่า ใน

กลุ่มคนที่เป็นโรคหลอดเลือดหัวใจตีบนี้มีความตึงเครียด มีความกดดันสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด

ร่างกายคนเราอาจเปรียบเสมือนรถยนต์ ถ้าหากรถยนต์คันหนึ่งถูกเร่งเครื่องเต็มที่ พrovมกับเหยียบท้ามล้อเต็มที่ในขณะเดียว กัน ในไม่ช้าเครื่องยนต์ก็จะชำรุด แต่รถยนต์ยังโชคดีที่อาจหาดใหญ่มาเปลี่ยนแทนส่วนที่สึกหรอไปได้ แต่ร่างกายที่ตอกย้ำได้ความตึงเครียดและความกดดันนานๆ เราไม่อาจหาซื้อส่วนอะไหล่ที่ไหนมาทดแทนส่วนที่ชำรุดไป

ตัวอย่างของความตึงเครียดและความเจ็บป่วย

ตัวอย่างที่พบบ่อยๆ ซึ่งแสดงถึงความล้มพ้นของความเครียดกับสุขภาพก็คือ หากชีวิตสมรสของชายหญิงคู่หนึ่งเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นแล้ว สุขภาพของคู่สมรสนั้นจะทรุดโทรมลงในไม่ช้า

ความเครียดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทุกวันจนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเรา ซึ่งไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงไปได้อย่างลินเชิง แต่ปฏิกิริยาสนองตอบต่อความเครียดของแต่ละคนแตกต่างกันมาก ปฏิกิริยาสนองตอบอันหนึ่งที่พบบ่อยที่สุด และเป็นสิ่งที่เราไม่ต้องการคือความวิตกกังวลเรื้อรัง อาการที่แสดงถึงความวิตกกังวลคือการนอนไม่หลับและขาดสมาธิเวลาทำงาน

ความตึงเครียดเกิดขึ้นได้ไม่เลือกเวลา สถานที่ และเกิดในรูปแบบต่างๆ กัน บางคนอาจเกิดความเครียดขณะที่เล่นกอล์ฟมากกว่าในเวลาทำงานที่สำนักงาน คนบางคนอาจคล้ายความเครียดเพียงแค่เดินขึ้นลงในที่ทำงานเท่านั้น ในขณะที่อีกคนอาจเดินทางท่องเที่ยวไปรอบโลก แต่ความตึงเครียดก็ยังไม่หาย

คนที่เป็นโรคประสาทเมื่อนักบินชีวิตอยู่เพียงครึ่งเดียว เขายังไม่ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินกับชีวิตเลย โรคประสาททำให้เข้าปราศจากความสุข และความสำเร็จในหน้าที่การงานซึ่งบุคคลอื่นพึงมี

คนที่ต้องอาศัยอยู่ตามแฟลตสูงๆ (หรือคอนโดมิเนียม) มักพบว่าเกิดโรคภัยไข้เจ็บได้หลายอย่างอันเนื่องมาจากการความเครียดจากสภาพที่อยู่อาศัยเช่นนี้ ในทำนองเดียวกัน ความตึงเครียดที่เกิดจากน้ำท่วมบ้านหรือการล้วนเลี้ยนรัก ล้วน มีผลต่อสุขภาพของบุคคลนั้นเสมอ

เราจะลดความตึงเครียดได้อย่างไร

ค้นหาสาเหตุ

สิ่งสำคัญที่สุดในการรักษาความตึงเครียดและความวิตกกังวลคือ พยายามค้นหาสาเหตุ ถ้าหากสามารถค้นพบสาเหตุตั้งกล่าวแล้ว การคลายความวิตกกังวล จะง่ายขึ้นมาก อาจโดยวิธีเล่าเรื่องให้เพื่อนสนิทฟังหรือปรึกษาแพทย์ นักจิตวิเคราะห์或是การฟังเรื่องราวด้วยผู้ป่วย ซึ่งอาจจะย้อนกลับไปถึงเรื่องราวสัมยัยังเป็นเด็กอยู่ แล้วนำมารวิเคราะห์ สาเหตุแห่งความวิตกกังวลนั้น เพื่อเป็นแนวทางในการรักษาผู้ป่วยต่อไป

ชาวคริสต์นิกายโรมันคาಥอลิกมีพิธีสารภาพบำบัด พระก็เป็นหลักการอันเดียวกัน การได้เล่าเรื่องความในใจกับพระซึ่งมีความสงบเยือกเย็นและเมตตาปราณีหรือกับเพื่อนก็ตาม จะทำให้ความวิตกกังวลและความตึงเครียลดลงอย่าง

สำรวจความเป็นอยู่ของผู้ป่วย

แพทย์เป็นจำนวนมากในปัจจุบันนี้เชื่อว่า การรักษาผู้ป่วยโดยเฉพาะโรคที่เกิดจากความตึงเครียดนั้น การใช้ยาเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ แต่จะต้องรู้สึกถึงสภาพแวดล้อมและการดำเนินชีวิตของผู้ป่วยด้วย เพราะมีโรคมากมายที่มีสาเหตุมาจากการความผิดปกติของจิตใจ ซึ่งการรักษาด้วยยาไม่อาจทำให้โรคหายขาดได้ แต่ต้องการการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม เปลี่ยนแนวความคิด และเปลี่ยนวิธีการปรับตัวเข้ากับลิ้งแวดล้อมของผู้ป่วยเล็กน้อย

พัลส์แห่งครรภชา

มีผู้ประพฤติดนิสัยเมื่อนผู้วิเศษอยู่หลายคนท้าโภคนี้ ทำการรักษาผู้ป่วยโดยใช้อำนาจจิต ทำให้ผู้ป่วยที่หมดหวังแล้วหายจากโรคได้ หลายคนเชื่อว่า การที่ผู้ป่วยสามารถหายจากโรคก็เพราะครรภชาอันใหญ่หลวงของผู้ป่วยเอง ในใจผู้ป่วยเหล่านี้เชื่อว่าพากขาจะต้องหายเมื่อได้มายังสถานที่และล้มผัสดัวผู้วิเศษ ครรภชาเป็นพลังสำคัญในการรักษาโรค บางครั้งแพทย์เพียงแต่จ่ายน้ำใส่เลือดเท่านั้นก็ทำให้ผู้ป่วยหายจากโรคได้เช่นกัน

ประโยชน์ของความรัก

ความรัก ความซื่นชม และยกย่องผู้อื่น มีผลต่อบุคลิกภาพของคนมากถ้าเราให้ความรักกับใครคนหนึ่ง เราอาจเปลี่ยนแปลงสภาพทั้งจิตใจและร่างกายของคนคนนั้นได้อย่างลึกลับเชิง

การใช้จิตบำบัด

คนไข้ที่เป็นโรคปวดข้อ โรคกล้ามเนื้อทำงานผิดปกติ บางครั้งอาจรักษาให้หายได้โดยวิธีจิตบำบัด นี้เป็นตัวอย่างที่แสดงถึงความสำคัญของจิตใจในการรักษาโรค

ผลของการกระทำซ้ำๆ

คูอ์ (Coûte) แพทย์ผู้มีชื่อเสียง พยายามปลูกฝังความคิดของคนให้รู้ว่าเขายาจากโรคแล้ว โดยการทำซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกระทั่งคนไข้เชื่อมั่นว่าเขายาแล้ว จริงๆ และก็เป็นความจริง นี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งในการใช้อำนาจของจิตใจรักษาความเจ็บป่วย

จิตใจที่กระซู่มกระชวยมีผลดีอย่างไร

บุคคลที่มีชื่อเสียงของโลก อาทิ เช่น จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอร์, เปอทันด์ รัสเซล, ชัมเมอร์เซต มอร์ม, ไมเคิล แองเจลิโน และเซอร์วินสัน เชอร์ชิลล์ เหล่านี้เป็นตัวอย่างของบุคคลที่มีจิตใจกระซู่มกระชวย เป็นหนุ่มอยู่่เสมอ มีจินตนาการกว้างไกล ทำให้ร่างกายกระปรี้กระเพร่า ไม่รู้จักแก่เฒ่า แม้ว่าจะมีอายุมากแล้วก็ตาม การรักษาร่างกายไม่ให้แก่ต้องอาศัยจิตใจที่สดชื่น มีพลังของคนหนุ่มสาว ไม่ทำอะไรที่ซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย เป็นต้นว่างานประจำที่ทำความสะอาดเปลี่ยนโดยลื้นเชิงๆ ๑๐-๑๒ ปี จิตใจของคนเรามักจะแก่ก่อนลัง哈尔 ข้อนี้สำคัญมาก ต้องคงอยู่ดูว่ามีลิ่งเหล่านี้เกิดกับตัวเราหรือไม่ เช่น กล้ายเป็นคนเชื่ออะไรโดยไม่ใช่เหตุผล กลัวการเปลี่ยนแปลง เมื่อหน่วยการท่องเที่ยวที่ญี่ปุ่น ฯลฯ ลิ่งเหล่านี้แสดงถึงจิตใจที่แก่ชราเสียแล้ว จิตใจคนเรามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการแก่เฒ่าของลัง哈尔

การฝึกโยคะ

อีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยลดความตึงเครียดของร่างกาย และผ่อนคลายจิตใจคือ การฝึกโยคะ โยคะท่าหนึ่งเรียกว่า គา-อาสนะ ซึ่งปฏิบัติกันมาตั้งแต่สมัยโบราณในประเทศอินเดีย การฝึกโยคะที่ถูกต้องจะลดความเครียดได้อย่างมากทีเดียว

มีชีวิตอยู่เพื่อวันนี้

มีคนเป็นจำนวนมากที่ตอกย้ำด้วยได้ความตึงเครียด และความวิตกกังวล เพราะมัวแต่คิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในอนาคต และคิดถึงความลำบากในอดีตที่ผ่านมา แต่สิ่งที่จะมีผลต่อเราจริงๆ ก็คือปัจจุบันนี้ นี่เป็นความจริงที่สุด ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมาวิตกกังวลถึงสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นในอนาคต สิ่งสำคัญที่สุดคือ ปัจจุบันนี้เท่านั้น จงทำตัวให้เพลิดเพลินอยู่กับวันนี้ แล้วอนาคตจะดูแลรักษา ตัวมันเอง

เปลี่ยนแปลงชีวิตประจำวัน

คนเราจำเป็นที่จะต้องมีวันพักผ่อนเลียบ้าง การกระทำอะไรซ้ำๆ กวันแล้ววันเล่าเป็นสาเหตุทำให้เกิดความตึงเครียดขึ้น การเปลี่ยนแปลงชีวิตประจำวันจะช่วยผ่อนคลายความเครียดลง ถ้าคุณเคยมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย หรูหรา ควรหาโอกาสออกไปพักผ่อนตามป่าเขาลำเนาไพรเลียบ้าง หรือถ้าคุณอยู่ท่ามกลางเมืองใหญ่ที่แสนจะแออัดและเต็มไปด้วยมลภาวะ ก็น่าจะออกไปพักผ่อนในวันหยุด

ตามชนบทที่ส่งบเจียบและปราศจากลิ่งแวดล้อมเป็นพิษ การลนใจงานอื่นนอกเหนือจากหน้าที่การงานของตนเองก็เป็นวิธีลดความเครียดได้ทางหนึ่ง อย่างเช่น โอมาร์ ชาเรฟ เล่นบริดจ์จนมีฝีมือระดับแชมป์เยี่ยน เชอร์วินสตัน เชอร์ชิลล์ พักผ่อนด้วยการวาดรูป ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ เก็บละลมแสตมป์ และเอนรี ฟอร์ด สนใจพากวัตถุโบราณ

ความตีและความยิ่งใหญ่ของชีวิต

การมีชีวิต ความเป็นอยู่อย่างง่ายๆ ต่างหาก ที่เป็นการสำแดงซึ่งความตีและความยิ่งใหญ่ ไม่ใช่การมีชีวิต ความเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือยเลย

● คำนึง

ไม่โภ

ตั้งแต่เด็ก

ดู ผลกระทบเรื่องหนึ่งในโครงการ เล่าเรื่องโภ ซึ่งเล่าเรื่องการ โภหากเพื่อปั้นภาระความรับผิดชอบจากการกระทำผิดของตนเอง การโภหากจึงเป็นส่วนหนึ่งของการโภ เรื่องนี้เกิดขึ้นที่สี่แยก มีร่องส่วนตัวฝ่าไฟแดงมาชนรถสามล้อเครื่อง ที่คุณป้าบนขยะไปขาย คุณพ่อกำลังรีบเร่งจะส่งลูกสาวไปโรงเรียน เรื่องมันนิบัติ จิตใจตอนที่คุณป้าบอกให้ก้าวความจริงจากลูกสาวที่นั่งรถมา กับคุณพ่อ เพราะทั้งตำราและเจ้าหน้าที่บริษัทประกันไม่มีใครเชื่อว่าคุณป้าก็คงพอขับรถฝ่าไฟแดงแล้วกี่โทรศัพท์อยู่ด้วย ผลกระทบภายนอกหลังวินาทีที่กำลังเกิดเหตุรถชนเห็นคุณพ่อกำลังโทรศัพท์ริงๆ ลูกสาวเสียชีวิตในอีกไม่นานนี้ เป็นอีกใจที่นานมากๆ สำหรับคนรอบตัวเด็กจะตัดสินใจอย่างไร ในที่สุดเด็กก็บอกว่า พ่อหนูไม่ได้โทรศัพท์

ดูแล้วคิดถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน แคล้วหน้าวัดปทุมวนารามราชวรวิหาร เยื่องสำนักงานตำรวจนครบาลแห่งชาติ ถัดจากสถานที่มาหน่วย สถานการณ์ตอนที่เห็นก็คือ คุณแม่กำลังพุดเสียง ไม่น่าฟังว่า “เก่งนักก็ไปเลย” ลูกสาวตัวน้อยในชุดนักเรียนระดับประถมศึกษาเดินไปขึ้นสะพานโดยข้ามถนน ตามที่มองคุณแม่ที่กำลังข้ามถนนอยู่ข้างล่าง

คาดเดาสถานการณ์ว่า ลูกสาวคงจะบอกให้คุณแม่ข้ามถนนทางสะพานโดยแต่คุณแม่ไม่ยอมขึ้นสะพานโดย กี เลยต่างคนต่างข้ามถนนทางที่เลือก

ถ้าท่านผู้อ่านอยากรอแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่เด็กหญิงคนนี้กล้าข้ามถนนทางสะพานโดย ทั้งที่รู้ว่าคุณแม่ไม่พอใจ กี เชิญส่งข้อหมายมาคุยกัน ได้นะคะ รวมทั้งการรณรงค์ปลูกฝังเด็กให้โトイไปไม่โกรังด้วย

เป็นเด็กก็ไม่โกร

สงสัยว่าทำไม่ต้องสอนให้โトイไปไม่โกร ทำไมไม่สอนให้ไม่โกรตั้งแต่ยังเด็ก

ที่จริงเจ้าของโครงการก็คงจะเจตนาปลูกฝังเยาวชนให้ไม่โกรตั้งแต่เด็ก เพราะถ้าโกรตั้งแต่ยังเป็นเด็กอนาคตเมื่อเดินโตขึ้นก็คงจะโกรหนักยิ่งขึ้น แต่การใช้ชื่อโครงการและหลักสูตรที่สอนเด็กว่า “โトイไปไม่โกร” ทำให้ย้อนແยิบได้

โครงการนี้แสดงว่า เราไม่ยอม

จำนวนที่สังคมมีผู้ใหญ่จำนวนมากเป็นตัวอย่างของการโกร

โครงการโกรมากแค่ไหนก็ตาม เด็กควรจะรู้จักเลือกตัวอย่างที่ดี และไม่ยอมจำนวนต่อตัวอย่าง-leo เนื่องจากตัวอย่างเด็กหญิงที่ไม่ยอมทำตามคุณแม่ที่พาข้ามถนนให้สะพานโดย กล้าขัดใจแม่ด้วยการทำสิ่งที่ถูกต้องคือการข้ามถนนทางสะพานโดย

เด็กควรได้รับการบ่มเพาะให้เชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้ใหญ่ที่สอนและนำปฏิบัติสิ่งที่ถูกต้อง รวมทั้งกล้าปฏิเสธสิ่งที่ไม่ถูกต้องซึ่งเป็นเรื่องยากมากๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิเสธบุคคลที่มีพระคุณ อย่างกรณีของเด็กหญิงในละครสั้นในโครงการ “เล่าเรื่องโกร” ถึงแม้พ่อจะโกรกว่าไม่ได้ฝ่าไฟแดงและไม่ได้โทรศัพท์เด็กก็จะต้องพูดความจริง

เด็กควรมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความกตัญญูที่ถูกต้องเป็นธรรม พฤติกรรมที่ไม่เป็นกุศลไม่เป็นธรรม ไม่ถือว่าเป็นความกตัญญู การสอนพลอผู้หลักผู้ใหญ่ที่ประพฤตินำปฎิบัติเป็น

การทำร้ายสังคมที่รุนแรงมาก ทำให้ผู้ใหญ่คุณนั้นหงมงเริงในความชั่ว นาปของตนเอง ขณะเดียวกันคนอื่นก็เห็นว่าคนทำชั่วได้รับการยอมรับ เป็นตัวอย่างที่ควรทำความ

ไครโซคร้าย มีพ่อแม่ประกอบมิจฉาชีพ (ค้าขายเหล้าบุหรี่ ยาเสพติด สิ่งผิดกฎหมายทุกประเภท) เป็นอาชญากร โงกภัยคอรัปชั่น ก็ต้องใช้กำลังใจสูงมากๆ ที่จะรักษาตัวให้ห่างไกลจากสิ่งที่นำพาไปสู่ทางเสื่อม (อนายมุข) เหล่านี้ เป็นลูกไม่ไกลต้น

เมียนมาถึงตรงนี้ ก็คิดถึงหนังฝรั่งเรื่อง LEAN ON ME แบลตรองตัวอักษร ว่า พึงพิงฉัน (ขอให้ฉันได้ช่วยเชอ) เหตุเกิดในโรงเรียนของคนผิวดำในอเมริกา เด็กนักเรียนมีผลการเรียนต่ำมาก สอบไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานของรัฐ จนกระทั่งมีครูใหญ่คุณใหม่มา เขารักและดูแลนักเรียนในแบบของเขาก เข้มงวดและให้กำลังใจ บังคับให้ครูสอนพิเศษเด็กที่เรียนอ่อน เด็กนักเรียนที่เป็นนักเลงและไม่ปรับปรุงตัวลูกไฝ่ออก ก่อนถึงวันสอบ คุณครูใหญ่

ประชุมนักเรียน บอกว่าอย่าโกรธพ่อแม่ อย่าโกรธสังคม อย่าโกรธคนอื่นที่ทำให้ด้วยโอกาส กว่าคนอื่น ต้องโกรธตัวเอง

เราต้องปลูกฝังเด็กๆ ของเรา อย่างนี้ เมื่อมีอนาคต

ชีวิตเป็นของเรา ทุกอย่างที่เราทำ เกิดจากการตัดสินใจของเราทั้งสิ้น อย่าโกรธคนอื่น

โรงเรียนต้องสอนให้เด็กคิด

นึกไม่ออกเหมือนกันว่าทำไม่คนไทยถึงกล้ายาชอบครอบงำความคิด คนอื่น ได้ยินไครๆ ที่จบการศึกษาขึ้น สูงจากประเทศแถบตะวันตกต่างก็เล่า ว่าอาจารย์มอบหมายให้อ่านหนังสือ จำนวนมาก เวลาเรียนก็ไม่ได้บรรยาย แต่เป็นการพูดคุยแสดงความเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมา เพราะฉะนั้นไม่ อ่านไม่ได้ จะไม่มีเรื่องพูดในชั้นเรียน ถ้าเป็นชั้นเรียนเมืองไทย นักเรียนนักศึกษาก็คงพูดไปเรื่อยเปื่อย ไม่ค่อย จะตรงประเด็นกันหรอก เพราะไม่ อ่านหนังสือ ด้วยเหตุนี้หรือเปล่า

อาจารย์ก็เลยต้องยอมแพ้ ในที่สุดก็ต้อง
สอนแบบบรรยาย

เป็นพระสถานบันการศึกษา /
ระบบการศึกษาไทยไม่เข้มแข็ง แทนที่
จะเป็นผู้นำสังคม กลับถูกสังคมจุงมูก
จนมาตรฐานตกต่ำขึ้นอย่างมาก เดิม
(เท่าที่ผู้เขียนเกิดทัน) มีข้อสอนแบบ
อัตนัย ให้นักเรียนนักศึกษาได้แสดง
ความรู้ความคิด ก็ไม่รู้มีโครงบอกว่าการ
สอนแบบอัตนัยวัดผลได้ไม่เที่ยง เพราะ
ผู้ตรวจสอบอาจจะมีอคติ แทนที่จะ
แก้ไขด้วยการอบรมครู ไม่ให้มีอคติ
กลับเปลี่ยนมาสอนแบบปรนัย ที่นี่ก็มี

ปัญหาว่าเด็กเจียนหนังสือไม่เป็น
ลำดับความคิด แสดงความเห็นไม่เป็น
ผู้ออกข้อสอบก็พยายามออกแบบข้อสอบ
ให้เด็กได้คิด กลับโคนข้อหาว่าออกแบบ
ข้อสอบที่นักเรียนไม่ได้เรียน อ้าว!
ไหนก่อนหน้านี้โจนติระบบการศึกษา
กันใหญ่โตว่าสอนแต่ความจำเรียนแค่
ไหนก็ตอบข้อสอบคืนครูไปแค่นั้น

เกย์มีอาจารย์ท่านหนึ่งที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยบกนิสิตที่ถามว่า อาจารย์จะออกข้อสอบอะไรบ้าง อาจารย์บอกว่า ออกข้อสอบที่พวกรเชอ ยังไม่ได้เรียน เพราะที่เรียนแล้วก็รู้แล้ว จะสอบทำไง

สถาบันการศึกษา / ระบบการศึกษาจะต้องเป็น “สถาหลักของแผ่นดิน” เมื่อมีนวัตกรรมทัศน์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่ใช่ไม่หลักปักเลน เอนไปทางโน้นทีทางนี้ที หาความมั่นคงไม่ได้

ทุกวันนี้เวลาสังคมมีปัญหาอะไร ก็จะต้องแก้ปัญหาด้วยการให้เด็กเรียนเรื่องนั้นในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นเพศศึกษา การวางแผนครอบครัว สิ่งแวดล้อม (โลกร้อนและการประยัด พลังงาน) สื่ามิอาเซียนฯลฯ น่าสงสัยจริงๆ ว่าอาจารย์ที่ไหนมาสอนได้หมดทุกอย่างที่ว่ามานั้น และที่จริงยังมีมากกว่านี้ที่บอกว่าเด็กต้องเรียนในโรงเรียน

เราลองมาถอยหลังเข้าคลองกันดีไหม ให้เด็กเรียนแค่คณิตศาสตร์ ภาษาไทย หน้าที่พลเมือง เรียนแล้วขอให้เด็กรักการอ่าน ศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองตลอดชีวิต ไม่ต้องยัดเยียดให้เรียนทุกอย่างในโรงเรียน ให้เข้าใจคิดเองว่า ควรจะต้องรู้เรื่องอะไรบ้างในชีวิตนี้

ให้เข้าใจฝึกเลือกตั้งแต่อุํญ์ในโรงเรียน

เมื่อออจากโรงเรียนจะได้รู้จักเลือกวิถีชีวิตของตัวเอง

ไม่ต้องเป็นทาสของยุคสมัย

ทรยศต่อยุคสมัย

มีสุนทรพจน์เรื่องหนึ่ง ในหนังสือวิชาสุคท้ายที่มีมหาวิทยาลัยไม่ได้สอน^๑ แนะนำบัณฑิตที่จบมหาวิทยาลัยให้รับใช้ยุคสมัยด้วยการทรยศยุคสมัย

ใครเคยทรยศต่อยุคสมัยบ้าง

๑ หนังสือวิชาสุคท้ายที่มีมหาวิทยาลัยไม่ได้สอนมี ๒ เล่ม รวมสุนทรพจน์ในงานรับปริญญาในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา แปลโดย สุนัณ อาชวนันทนุ ยืนหนังสือที่น่าอ่านมากๆ ให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตและการทำงานที่มีคุณค่า อย่างให้ทุกท่านได้อ่าน

ยากไหม

ทุกคนที่เคยทรายจะต้องตอบว่ายากที่สุด ยิ่งคนที่ไม่เคยทรายยิ่งต้องตอบว่ายาก ยากจนกระซิ่ง ไม่สามารถทรายได้ (ใช่ไหม)

ตอนที่เป็นเด็ก เพื่อนของลูกการบ้าน จะไม่ให้ลอกกีไม่กล้า

ตอนทำรายงาน เพื่อนในกลุ่มไม่ช่วยทำ จะไม่ลงชื่อเพื่อนกีไม่กล้า

ตอนตรวจประกันคุณภาพ หน่วยงานเอกสารหลักฐานที่ไม่มีต้องสร้างขึ้นมาจะไม่ร่วมทำกีไม่กล้า

ถ้าจะทรายต่ออยู่สมัยเมื่อเห็นว่าระบบการศึกษาเป็นเรื่องไร้สาระ ก็ปฏิเสธระบบได้ ไม่ต้องเข้าเรียนในระบบ ถ้าเห็นว่าระบบประกันคุณภาพหน่วยงานไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง แต่ปฏิเสธระบบไม่ได้ เพราะกฎหมายบังคับ ก็ต้องดำเนินการให้เปลี่ยนกฎหมาย คนเขียนกฎหมายขึ้นได้กีเปลี่ยนแปลงได้

พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธที่จะทรงองราชย์ ทรงปฏิเสธระบบบวรณะ ทรงสร้างสังคมใหม่ในหมู่สังฆที่

เคารพกันด้วยธรรม เลี้ยงชีวิตด้วยอาหารที่ชาวบ้านให้ และตอบแทนชาวบ้านด้วยการสอนธรรมอันหวานกระแสสังคมชนิดที่เรียกว่าอกอรากถอน โภคความเชื่อดั่งเดิม

ถึงแม่เราจะไม่สามารถทรายอยู่สมัยได้ยิ่งใหญ่เหมือนศาสดาของศาสนาต่างๆ เราเก็บน้ำจะเจริญรอยตามท่านในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่มีกำลัง

ทำตั้งแต่ยังเป็นเด็ก

ไม่โกรกตั้งแต่ยังเป็นเด็ก

ไม่โกรกเวลา เข้าเรียนตรงเวลา ส่งการบ้านตรงเวลา ตั้งใจเรียนในห้องเรียน สรุปว่าใช้เวลาให้คุ้มค่า

ไม่โกรกผลงาน ทำการบ้านเอง ทำรายงานเอง ร่วมรับผิดชอบงานกลุ่ม ทั้งหนังสือและอินเตอร์เน็ตเป็นแหล่งข้อมูลให้ศึกษาร่วมรวมแล้วเรียนเรียงใหม่ตามความเข้าใจของเรา ไม่ใช่ลอกเขามาทั้งตู้น ทำอย่างนั้นถือว่าโกรกผลงานคนอื่นมาหลอกอาจารย์ว่าเป็นผลงานของเรา เดียวนี้ทำกันทั่วบ้านทั่วเมือง ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่

ไม่โกรงข้าวของเงินทอง วัตถุสิ่งของใดๆ อัญมณีเรียน ทำประโยชน์ให้โรงเรียนให้คุ้มกับน้ำไฟที่ใช้ของโรงเรียนอยู่บ้านช่วยงานบ้านให้คุ้มกับที่ใช้เงินและทุกสิ่งอย่างที่พ่อแม่ซื้อหามาให้ เปลี่ยนความคิดที่เคยคิดว่าตนเองมีสิทธิ์ที่จะกินจะใช้ตามใจต้องการ หรือกินใช้ตามใจโดยไม่เคยคิดเลยว่ามีสิทธิ์จะกินใช้แค่ไหน หันมาคิดว่าตนเองหน้าที่อะไรจะต้องทำให้คุ้มค่ากับสิ่งที่กินใช้เลี้ยงชีวิตอยู่ทุกวัน

ไม่โกรงน้ำใจของคนอื่น ทุกการกระทำการเรามีผลกระทบต่อกันอื่นก่อนจะทำอะไรมองให้คิดสักนิดว่า ทำร้ายจิตใจและร่างกายคนอื่นหรือไม่

เป็นลูกก็งดูแลช่วยเหลือแบ่งเบาภาระพ่อแม่ เป็นนักเรียนจะเรียนให้เต็มกำลังสติปัญญา เป็นเพื่อนจะนำพาเพื่อนไปในทางจริย เป็นผู้หญิงจะทำตนให้สมหญิง เป็นผู้ชายก็ทำตนให้สมชาย ถ้าจิตใจดีปกติไปจากเพศของตนก็อย่าได้ไปบังคับให้ผู้คนยอมรับความไม่จริงนั้น

ลองคิดดูหน่อยเดียวว่า ถ้าผู้ชาย

ทำให้คนอื่นเข้าใจว่าเป็นหญิง แล้วเมื่อผู้ชายอีกคนหนึ่งซึ่งไม่ได้มีรสนิยมชอบคนเพศเดียวกัน แต่เข้าใจผิดล่ะ จะเป็นอย่างไร ดูท่าทางโลกนี่่าจะรุนแรง พลิกคุณมีสิทธิ์จะเป็นอย่างที่คุณอยากจะเป็น คนอื่นก็มีสิทธิ์จะรับรู้ความจริงอย่างที่เป็นความจริงแท้

คนเราเดี้ยวนี้โกรงน้ำใจกันเป็นแพะมากยิ่งขึ้นทุกวัน รถสีเทาแท็กซี่ยังเขียนว่ารถคนนี้สีชมพูได้ไม่รู้จะหลอกหลวงกันไปลึกลับ แล้วต่อไปเราจะไว้ใจอะไรใครได้ ผู้บริหารประเทศยังบอกว่าถ้าจำเป็นก็โกรกประชาชนได้ ผู้ชายก็บังคับให้คนทึ่งโกรกเชื่อว่าเป็นผู้หญิงคนโกรกทุกคนก็นอกกว่าไม่ได้โกรก

คงรอให้เด็กโตไปไม่โกรงไม่ไหวแล้วละ ต้องไม่โกรงตั้งแต่ยังเป็นเด็กนี่แหละ

มาเป็นไม้ซีกที่รวมกันจัง ไม้ชุงเป็นหนูที่ช่วยราชสีห์ marrow มีอกกันทรายศุกสมัยแห่งการโกรก

เป็นเด็กที่สังกัดใจผู้ใหญ่ว่าจะทำอะไรมาก็ลงใจเด็กตามๆ บ้าง

“ສົມພຸທອະຍັນຕີ ແລ້ວ ປີ

ຄວາມຕັກດີສີຫຼືຈາກແຜ່ນດິນພ່ອສູ່ແຜ່ນດິນແມ່”

ວັນທີ ៥ ມິຖຸນາຍັນ ແລ້ວ ແຜ່ນດິນ
ນ ເວທີລານພຣະບຣນຮູ່ປຣມໝາ ຮັ້ງກາລທີ ៥
ສມຄະເດີນດິນ ຕິກຂວົງໂຮ ສົນທາກັບ ອາຈາຣຍ໌ປຣມວລ ເພີບຈັນທ່ຽ
ອດີຕອາຈາຣຍ໌ມາຮົງທາລີຍ ຜູ້ຄັນທາຄຳຕອບໃຫ້ຂົວິຕ

ดร.ประมวล เพ็งจันทร์ ภาค ๒ แผ่นดินพ่อ (ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ส.เตือนที่ ๖ : นี่คือพากยกรรมสำคัญที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนานและน่า钦佩มาก แต่ในปัจจุบันมีหลายครอบครัวที่ไม่รู้จักกัน อีกทั้งในสังคมปัจจุบันที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา ภูมิภาค ฯลฯ ทำให้เกิดความไม่เข้าใจและข้อโต้แย้ง แต่ในความเป็นจริงแล้ว ครอบครัวที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา ภูมิภาค ฯลฯ ก็สามารถอยู่ร่วมกันได้ดีเช่นเดียวกัน ไม่ใช่เรื่องที่ยาก แต่ต้องมีการเคารพและเข้าใจกัน

อ.ประมวล : ก็ไม่รู้จะสรุปยังไงเมื่อกันครับ ผมว่าแต่ละฝ่ายมีบุญเหลือเกิน ที่ได้เกิดมาบนแผ่นดินนี้ และได้มีโอกาสใช้ชีวิตในความหมายเช่นนี้ ไม่รู้จะขอบคุณใคร ไม่รู้จะขอบอกยังไง รู้แต่เพียงว่าเหมือนกับมีบุญอันลั่งลงมาเป็นเวลานาน ที่วันหนึ่งผมจึงสามารถตัดสินใจออกจากราชการ และออกจากบ้านได้โดยไม่ต้องมีเงิน ไม่ต้องมีครัวเรือน แล้วผมก็ได้มีโอกาสพบปะสัมมนาและศึกษาเรียนรู้ การใช้ชีวิตอยู่ และความประเสริฐของศักดิ์สิทธิ์ นั้นทำให้ผมได้เปลี่ยนแปลงความหมายภายในใจ ผมไม่รู้จะเป็นคนเหลวไหล ขณะที่เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัย มีเวลาว่างเมื่อได้ก็ไปปฏิบัติธรรม ล่านกใหญ่ที่มีครูบาอาจารย์ที่มีชื่อเสียง มีเทคนิคดีๆ ผมก็ไปปฏิบัติ จนบางครั้งผมตั้งคำถามว่า ทำไมผมมีความเพียรมากถึงขนาดนี้ ผมจึงยังไม่สามารถกำจัดอาสวะมลพินที่มี根柢อยู่ในใจได้ ทำไมผมจึงรักษาสักการะที่ต้องสูญเสียอะไรบางสิ่งอย่างไว ทำไมผมรักษาสักการะ ขุนแคนมีมีคราม ทำอะไรที่ไม่ถูกใจ ทำไมผมจึงต้องหันกลัวต่อสิ่งที่เป็นความหมายของชีวิตที่มีความตายเป็นที่สุด ผมรักษาสักการะได้ว่า การปฏิบัติธรรมที่ผมพยายามจะวิเคราะห์ พินิจครับ คราวนี้นั้น มนก์เกิดความหมายที่จะกดข่มความรู้สึกที่เป็นความโลภ ความโกรธ ความหลงใหลได้ระดับหนึ่ง แต่มนก์เป็นเพียงแค่การกดข่ม แต่วันหนึ่งเมื่อผมได้ออกจากบ้านในความหมายนี้ ผมไม่ได้ทำอะไรมากเลย ผมแค่เดินทิ่ลักษณะ ดูแลจิตของผมให้แจ่มใส เบิกบาน เมื่อจิตชุ่นมั่ว ก็รู้ว่ามันชุ่นมั่วด้วยเหตุด้วยผลด้วยการคิด

อย่างไร ด้วยการทำอย่างไรภายใน แล้วก็เพียรพยายามที่จะสังหาระงับไม่ให้เกิดความคิดอันเป็นปัจจัยให้เกิดความคิดขึ้นมา วันนี้ขึ้นมา แล้วเรียนรู้ ค่อยๆ อุยกับสิ่งเหล่านี้ แล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อเรียนรู้ไปอย่างนี้ คนขอทานริมถนน หมายเขียนภาษาในวัด หรือแม่แต่แม่ แม่แต่ลีเดือน ก็ยังเป็นครูที่ประเสริฐได้

ส.เตินติ๊น : อาชาชัยพอจะจะต์ต์ปัต្រ่าศารามต้าต์สิ่ช์ชิช่องแฟนติ๊นพ่อ เท่าที่อาชาชัยตีเปลี่ยน ต์ต์ปัต្រ่าช์ชิวตอญี่ปุ่น หม่ำสีอังเช่ามาเจี้ยมกับ ส้มพุทราซึ่งตีตั้งป่า

ประมวล : ผู้ขอเชื่อนิดหนึ่งว่า ผู้เดินในปลายปี ๒๕๔๘ ถึงต้นปี ๒๕๔๙ เมื่อผู้เดินทางกลับบ้านกระทั้งไปถึงบ้านผู้ที่เกาะสมุย ผู้ก็ย้อนกลับไปที่เชียงใหม่ แล้วก็ทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ เพราะตอนที่เดินอยู่ไม่ได้คิดอะไรเลย โดยเอาไปใช้ในยบัตรที่เขียนถึงภรรยา เอกสารที่มีคนเขียนข้อไปนั่งทบทวน ตอนนั้นตั้งใจว่าจะเขียนจดหมายถึงผู้มีพระคุณทุกๆ คน ซึ่งมีอยู่จำนวน ๑๑๑ รายซึ่งตั้งใจจะเขียนจดหมายบอกเล่าให้เข้ารู้ว่า ตาแก่คนหนึ่งที่พับเข้าอยู่ในหนทางนี้ ก่อนจะมาพบรักน้ำอย่างไร จากกันไปแล้วไปพบอะไรมาบ้าง ตั้งใจจะเล่าให้เข้าฟัง ให้เข้าได้รู้ว่าที่พับและได้ช่วยเหลือกันมันเป็นมาอย่างไร แต่ปรากฏว่าขณะที่ผู้เขียนจะทำเป็นจดหมายนั้น ต่อมาก็มีคนขอเอกสารตัวนั้นบันทึกพิมพ์เป็นหนังสือ และหนังสือก็ออกมาก่อนอ่าน ซึ่งหนังสือเดินสูอิสรภาพ ผู้ก็ไม่เคยคิดเลยห่วงตั้งใจอะไรปรากฏว่าหนังสือเดินสูอิสรภาพพิมพ์ออกมาต้นปี ๒๕๕๐ ก็มีคนซื้ออ่าน ทางสำนักพิมพ์ก็เอามาค่าลิขสิทธิ์มาจ่ายให้หมด

ตอนนั้นผู้ไม่ได้คิดอะไร มีความรู้สึกเพียงแค่ว่าจะเอาเงินนี้ไปทำอะไร เพราะตัวเองก็ไม่ต้องการจะใช้เงินลักษณะเท่าไหร่ แต่ยังจำได้อยู่อย่างหนึ่งว่าในอดีตตอนที่อยู่ในเมืองไทย เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่นั้น เคยตั้งความหวังคล้ายๆ เหมือนกับเป็นความฝันว่า หากแม้นเป็นไปได้ ในชีวิตนี้ก่อนจะตายอยากจะกลับ

ไปอินเดียเพื่อขอบพระคุณเดิยลักครั้งหนึ่งอย่างแท้จริง พอเข้ามาเจนมาจ่าย
อย่างนี้ก็เลยคิดขึ้นมาได้ เราเอาเงินนี้เป็นค่าตัวเครื่องบินกลับไปอินเดียกิว่า ทาง
สำนักพิมพ์ใจดีมาก ตามว่าเงินซื้อตัวเครื่องบินพอไหม ถ้าไม่พอจะจ่ายล่วงหน้า
ก็ได้ ผู้บอกรขอแล้ว เขา ก็เสนอว่าให้ผมไปเบิดบัญชีไว้ แล้วทำอะไรคล้ายๆ บัตร
เครดิต เพื่อต้องการใช้เงินเพิ่มเติมก็สามารถใช้บัตรเครดิตได้ ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร
เข้าทำให้ผมเลือก ผมก็เดินทางไปอินเดียตั้งใจว่าจะใช้เงินที่ได้จากหนังสือเดินสู่
อิสราภานน์กลับไปอินเดีย แล้วใช้เงินนี้กับคนอินเดีย ในความรู้สึกเหมือน
ประหนึ่งว่ากำลังใช้หนี้ให้อินเดีย เพราะในสมัยที่ผมเป็นหนุ่ม ผมไปอยู่ที่ประเทศไทย
อินเดีย ผมยากจน ผมเรียนหนังสือที่นั่นจนจบปริญญาเอก ความรู้ที่ได้จากอินเดีย
ก็กล้ายมาเป็นความรู้ที่เป็นล้มมาอาชีพ เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในมหา
วิทยาลัย ก็ขอกลับไปอินเดีย และตั้งใจว่าความรู้ที่ได้จากการเดินไปประเทศไทย
จะเป็นความรู้พื้นฐานที่จะทำให้ผมเดินในอินเดียได้อย่างมีความหมายที่ลุ้นลึก

ผมจึงเดินทางกลับไปอินเดียในวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๐ แล้วก็ใช้ชีวิตที่
นั่นไปเรื่อยๆ ไม่ได้มีข้อกำหนดกฎหมายที่อะไรเลย มีความตั้งใจเพียงอยากกลับไป
คราว ขอบพระคุณ เพราะเงินตรงไหนที่มีความรู้สึกสำนักในบุญคุณก็จะไป หมด
เงินเมื่อไหร่ก็จะกลับ แต่ปรากฏว่าขณะที่อยู่ในอินเดียนั้น มันเหมือนมีอะไรที่ผม
ไม่เคยรู้ ผมเป็นคนที่ไม่ได้มีความรู้ ความสามารถในการใช้เงิน จากบัตรเครดิต
แผ่นเล็กๆ เวลาไม่มีเงิน ผมก็เอาไปตามร้านที่รับบัตรเครดิต และอธิบายว่าผม
ต้องการเงินเท่านั้นเท่านี้ คุณรู้ดูบัตรเครดิต แล้วคุณคิดค่าบริการของคุณไป
เท่าไหร่ก็ได้ เช่น ผมต้องการเงินลักษณะนี้พันธูปี เขาอาจจะรู้ดูเป็นพันล่องร้อยธูปี
แล้วผมก็เช็คบัตรเงินมาหนึ่งพันธูปี ประมาณนี้ แล้วผมก็ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ตั้งใจ
ว่าวันไหนที่บัตรนี้รู้ดูไม่ได้แล้วก็กลับ ปรากฏว่าอยู่ไปเดือนแล้วเดือนเล่ารู้ดูบัตรที่
ไร้ก็มีเงินออกมากให้ผมทุกที บางวันเจอนอกบ้านเยอะๆ ก็แจกขอทาน เลี้ยงขอทาน
ก็เป็นชีวิตที่ง่ายๆ ผมใช้เงินเพื่อคนเหล่านั้น ผมมีหลักของผมง่ายๆ ก็คือ ผมจะ

ขอบคุณภาพจาก นิตยสาร Health &Cuisine

๑๐๖๗ - ๖๔ -

ไม่ต่อรอง ใครต้องการเงินเท่าไหร่ ถ้า้มมีเงิน ผู้จะให้เข้า ในอดีตผู้ซื้อของ
ผู้จะต่อแล้วต่ออีก แต่ครั้งนี้จะไม่มีการต่อรองอะไร แต่เชื่อไหมครับ ขณะที่ผู้
ตั้งใจจะไม่ต่อรอง มันก็มีสิ่งที่ทำให้ผู้รู้สึกได้ถึงความหมายที่ไม่เคยคิดเลยว่าใน
อินเดียจะเกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ เช่น วันหนึ่งผู้เดินอยู่ ผ่านทาง ผู้ก็รู้ว่าไม่
ควรให้เลือกผ้าเปียก เพราะเลือกผ้ามีหนึ่งชุด ผู้เรียกสามล้อตุกรๆ ให้เข้าไปลังที่จอด
รถประจำทาง คิดราคาเท่าไหร่ เขานอกผู้ว่าห้าลิบڑี ผู้รู้ว่าห้าลิบڑีเป็นราคาน้ำดื่ม
ที่แพงกว่าหลายเท่า เพราจะริงๆ แล้วในเมืองเล็กๆ อย่างนั้นขบวนลักษณะรอบ
ก็ยังไม่ถึงยี่ลิบڑี เพราจะน้ำถ้าเข้าต้องการห้าลิบڑี ผู้ก็โกรธ มีความลุกที่จะ
ได้จ่ายหนี้ให้คนๆ นี้ เข้าบ้านไป ผู้ตกลงมาหนัก เข้าไปจอดที่ริมถนน แล้วชี้ให้ผู้
ดูว่าอาการหลังคาโล่งๆ นี่แหลกคือที่จอดรถประจำทาง คุณลงปีรอรถได้ ผู้ก็
หยิบกระเบื้องสีฟ้ามานับเงินให้เข้าห้าลิบڑี ขณะที่เขานั่งเงินลีบڑีอยู่ใน
แล้วก็ความหาเหรียญลิบڑีอีกหนึ่งเหรียญ ขณะที่เขานั่งเงินลีบڑีอยู่ใน
มือ และยังหาเงินเพิ่มอีก ตอนนั้นผู้มีความรู้สึกว่าลังเข้าเห็นเงินผู้เยอะ เพรา
ในกระเบื้องมีเบื้องค์เยอะเลย หนึ่งมั่นคงมีดอกมากเพราจะผูกติดหนี้ไว้นานแล้ว ก็
ตั้งใจว่าถ้าเขานอกบ้านไปยังคงจะจ่าย ไม่ได้มีเงื่อนไขอะไรเลย แต่ขณะที่ผู้คิดอย่าง
นั้น คำพูดที่หลุดออกจากปากคนขับสามล้อต่อมาก็อื้าดูด้วนผู้ ผู้พูดผิด ภาษา
ผู้ไม่ค่อยดี ผู้ไม่ต้องการจะพูดว่าห้าลิบ ผู้ต้องการพูดว่าลิบห้า ขณะที่ผู้ได้ยิน
คำพูดนี้ ขอโทษนะครับ ใจของผู้มั่นละเอียดอ่อนอยู่พอลมควรแล้ว รู้สึกได้ถึง
ความหมายถูกในใจตัวเอง ตั้งใจจะให้เขายอยู่แท้ๆ แต่ก็ยังไปคิดในทางที่เขาว่าจะ
เอกสารามากเกินจำเป็น แต่เมื่อยังผู้ชายคนนี้ช่างประเสริฐเหลือเกิน พ่อผู้ได้
ยินคำพูดนี้ ผู้ไม่คิดอะไรมีอีกแล้ว ผู้จับมือเขามา แล้วเอาเงินลีบڑีให้ เข้า
หัดมือ ผู้ต้องรับดึงมือเขามาทำไว้แน่น แล้วเอามืออีกข้างที่มีชนบัตรสองใบไล่
ในมือเข้า แล้วผู้รับหัดมือกลับมาก้มือให้ไว้เข้า ผู้ให้ไว้เขาริงๆ ครับ ให้ไว้เข้า
ด้วยความรู้สึกว่าทำไม่ผิดเดินมาตั้งนานแล้ว ทำไม่จิตมั่นยังไง呀 พอทำตรงนั้น

ได้แล้ว รับหยิบเบวิ่งฝ่าสายฝนลงมาอีกในที่มุ่งที่บัง แล้วก็ยกมือไหว้เข้า ให้เข้าไปเต้อะ

ผมเล่าเรื่องนี้เพื่อจะบอกความหมายว่า ไม่น่าเชื่อเลย พ่อรามีหลักในการดำเนินชีวิตเปลี่ยนไปเท่านั้นเอง คนอ่อนเดียวก็เต้มไปด้วยความเห็นแก่ตัวที่เมื่อก่อนเราเคยระแวงเป็นที่สุด พ่อเราตั้งใจที่จะไม่เอาอะไรจากเข้า ตั้งใจจะให้เข้า เขากลับให้ความหมายบางสิ่งบางอย่าง แล้วเรื่องแบบนี้มีในชีวิตผมมากมายสารพัด

มองย้อนไปเรื่อยๆ จนกระทั่งวิชาหมดแต่เงินยังไม่หมด ก็เลยต่อวิชาต่ออยู่ไปจนถึงเดือนธันวาคมจึงค่อยกลับเมืองไทย เพราะรู้สึกว่าอิมเออมกับการได้เดินทางไปในอินเดียพอสมควรแล้ว

การเดินทางไปในอินเดียในปี ๒๕๕๐ ทำให้ผมรู้ว่า จะวิชา แล้วอินเดียมีได้เปลี่ยนแปลงมากเลย ภูมิศาสตร์ธรรมชาติยังเหมือนเดิม ประชาชนก็ยังเหมือนเดิม แต่อินเดียที่ผมไปในปี ๒๕๕๐ แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับอินเดียที่ผมเคยใช้ชีวิตอยู่สมัยผมเป็นหนุ่ม อินเดียขณะนั้นเต็มไปด้วยความคับแค้นในใจผม อินเดียที่เห็นแก่ตัว อินเดียที่ไร้ระเบียบ อินเดียซึ่งเต้มไปด้วยสิ่งที่ผมไม่ต้องการ ไม่ปราณາ แต่ผมไม่มีทางหลีกหนี แต่วันนี้ที่ผมกลับไปอินเดียในปี ๒๕๕๐ นั้นเป็นอินเดียที่เต้มไปด้วยความคั้กคั่วที่สุด เป็นอินเดียที่ทำให้ผมเรียนรู้ความหมายของชีวิตอย่างละเอียดลึกซึ้ง จนบางครั้งผมไม่รู้จะบอกได้อย่างไร เพราะมันเป็นเรื่องในอิกวัฒนธรรมหนึ่ง แต่ที่เล่าให้ฟังเป็นตัวอย่างก็เป็นสิ่งที่ผมได้เรียนรู้อย่างสำคัญ

ส.เตี๊นตีน : อาชาชีวิตร้ายชาติอินเดียมาหลายสิบปี ฯร่าชาติเตาสีบุปผาอินเดีย
ก็คงจะห่างกัน

อ.ประมวล : มองย้อนอินเดียตั้งแต่ ๒๕๕๐-๒๕๕๗ ครับ

ผมดื่นขึ้นมาแต่หัวรุ่ง ผมตั้งใจจะเดิน เพราะจากสารานาถเข้าไปที่เมืองพาราณสี ระยะทาง ๑๕ กิโลเมตร ผมเดินไปกลับสบายนฯ ๒๙ กิโลเมตร เพราะผมเดินได้ ๕๐-๖๐ กิโลเมตรต่อวัน ผมตั้งใจว่าจะเดินทำสามาธิให้นิ่งประมานนี้ครับ แต่มันก็ มีเรื่องให้ผมต้องเครื่องรู้ว่า ผมดื่นขึ้นมาประมานตีห้า ผมออกจากสถานที่พักซึ่ง เป็นวัดธิเบต เดินไปได้ไม่เกินก้าวได้ยินเสียงกุญแจฯ เป็นเสียงกระดิ่งสามล้อถ้วน แล้ว สามล้อคนนี้ก็ตาไวนาก ไม่น่าเชื่อว่าตีห้าเข้าตื่นขึ้นเพื่อหาเหยื่อแล้ว พอเข้าถึง มาประบพมปุ่น เขาก็ดีดกระดิ่ง แล้วสามผมว่าจะไปที่ไหน manusสามล้อลิ ผม ก็บอกว่าขอบคุณ วันนี้ผมต้องการจะเดินไปพาราณสี มันไกลมาก คุณไม่สามารถ ถือสามล้อไปส่งผมได้ดอก พอผมพุดไปเช่นนี้เขาก็ตอบผมว่า เพราะพาราณสีมัน ใกล คุณไม่สามารถเดินไปได้ดอก คุณต้องขึ้นสามล้อ เอาลิ เหตุผลผมมันถูกหัก ล้างไปชazoleนี้ ผมบอกผมต้องการจะเดินจริงๆ เพราะผมกำหนดไว้แล้วว่าจะเดิน ผมก็เลยเดิน สามล้อถือคนนี้ก็ไม่ลามความเพียร เขาก็ถือรถซ้ำๆ ให้มีความเร็วเท่า ที่ผมเดิน และกลัวผมจะลีม เขางึงดีดกระดิ่งไปเรื่อยๆ เป็นการเตือนว่าเขายัง ตามผมอยู่นะ ผมก็ทำจิตให้นิ่งด้วยการเดิน เพราะผมชำนาญกับการเดินทำสามาธิ อยู่แล้ว ขณะที่เดินทำสามาธิไป เสียงกระดิ่งสามล้อก็ดังตลอดเวลา ผมไม่แน่ใจ ว่าผมเดินอยู่ในภาวะแบบนี้นานเท่าไหร่ แต่คงจะได้ระยะทางกิโลหรือสองกิโล เล่า ความรู้สึกตรงนี้ยากมาก เพราะมีเรื่องอื่นฯ มากกแล้วก่อนมาถึงตรงนี้ ขณะที่ ผมเดินไปๆ ผมเกิดรู้สึกได้ถึงความหมายที่ลະเทือนใจมาก ผมหยุดกะทันหันจน สามล้อถือล้าหน้าผมไป เพราะเขามีคิดว่าผมจะหยุด เขาก็ตกใจ หยุดแล้วหัน มองผม ผมยิ่มให้เขาแล้วบอกว่าไป เราไปด้วยกัน เข้าดีใจมาก กระโดดลงมา จากที่นั่ง แล้วเอามือตอบเบาะลำหัวผู้โดยสาร ทำมือให้ผมชี้ไปนั่ง ตรงนี้ผม อยากเล่าอย่างนี้ ผมเกิดความรู้สึกลั่นสะเทือนขึ้นในใจขณะที่เดินไป ทำสามาธิไป ได้ยินเสียงกระดิ่งสามล้อ เกิดความรู้สึกได้ถึงความหมายของชีวิต เกิดความรู้สึก ได้ถึงความผิดพลาด ความหมายอะไรอย่างในตัวผมเองหรือเปล่าไม่ทราบ ผม รู้สึกได้ อย เดินมาตั้งกิโล เดินนานนาน แต่ทำไมผันโป่งเหลือเกิน ก้าวเดินไปสู่

ความหมายของตัวเองล้วนๆ ไม่เคยใส่ใจคนอื่นบ้างเลยหรือยังไง มันสะเทือนใจ ผมไม่รู้จะบอกว่ายังไง ในเมื่อสามล้อคนนี้เข้าก็มีความหมาย มีเป้าหมายของเขา ทำไมเราไม่เลิคความหมายของเพื่อนมนุษย์บ้าง ขณะที่ผมขึ้นไปนั่งแล้ว ความรู้สึก สะเทือนใจจึงทำให้ผมถามเขาว่า ช่วงนี้หาเงินได้ไหม เขายกอกไม่เลย... ไม่เลย เขายังไม่ได้เงินลักษรปีเดียวมาสามวันแล้ว ผมถามเขาว่ามีลูกกี่คน เขายกอกมีสามคน ถ้าวันนี้ยังไม่มีเงินอีก ไม่รู้ว่าจะกลับบ้านได้ยังไง เพราะไม่รู้จะเอาเงินที่ไหนไป ซื้อแป้ง (แป้งข้าวสาลี) ให้มียำโรตีให้ลูกกิน คำพูดของสามล้อเป็นความรู้สึกที่ ทำให้ผมลั่นไหวอย่างบอกไม่ถูก ผมจำได้เพียงแค่วันนั้นพอเขาถือสามล้อเข้ามาถึง เขตเมืองและมีร้านค้าขายสินค้าร้านเล็กๆ... อินเดียมีร้านใหญ่... ผมให้เขายุด แล้วผมลงไปซื้อของในร้านค้านั้น ขนมปัง มีแป้งข้าวสาลี มีอะไรต่อมีอะไรที่คน อินเดียซื้อใช้กัน ซึ่งมากพอแล้วก็มีราวดีไว้ทิ้งเท้า พอดีมีผู้คนที่นั่ง อีก เขายืนดูแล้วคนนี้กว่าผมซื้อของเหล่านี้ไปใช้ส่วนตัว พอดีขอของสมควรแล้ว ผมจึงบอกเขาว่า ของทั้งหมดนี้คือของของคุณ โปรดนำไปให้มียและลูก ผมก็ หยิบเงินอีกจำนวนหนึ่งบอก นี่เป็นเงินค่าถือสามล้อ คุณถือสามล้อดีเหลือเกิน ความรู้สึกของผมตอนนั้นคนถือสามล้อคนนี้ไม่ใช่คนธรรมดา เป็นเทพเจ้ามาเเน่รimit ลิงเหล่านี้เพื่อสอนผม ผมเดินทางมาเป็นเวลาหลายวัน กิล เดินทางเพียงแค่ต้อง การทำความหมายของตัวเองให้กระจ่าง ทำเป้าหมายของตัวเองให้มันเป็น ความจริง แต่ผมลืมไปว่าจริงๆ แล้วเรามีเพื่อนมนุษย์ ผมไม่รู้จะทำยังไงกับ ลิงที่เกิดขึ้นต่อหน้าตอนนั้น จำได้เพียงว่านี่คือเทพปราภลอนผมเท่านั้นเอง

แล้ววันนั้นผมก็เดินไปที่แม่น้ำคงคา ตั้งจิตประณานขอให้พระแม่คงคาน ศักดิ์สิทธิ์ได้โปรดชาระอาสวามลพิน คือ ความโกรธโกรธหลงในใจผมให้จางคลาย หายไปด้วย แล้วผมก็เดินจากท่าน้ำทิลละท่าฯ ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูร้อน เพราะร้อน จึงไม่มีการท่องเที่ยว ตามท่าต่างๆ เงียบสงบแต่ท่าที่เเพศพยังมีการเเพศพกัน ตามปกติ อาการศรีษะร้อน ตอนเดินไปถึงท่าที่เขาเเพศพ ผมก็ยืนดูเขาเเพศพใน

ขอบคุณภาพจาก นิตยสาร Health & Cuisine ๑๐๖๙ - ๗๑ -

ระยะใกล้ๆ รู้สึกได้เลยว่ามันร้อน ไม่มีกองไฟกรองมากอยู่แล้ว และมีกองไฟอยู่ใกล้ๆ ครัวไฟ เป็นไฟที่เวลาลงพัดมา มันมีทั้งความร้อน ทั้งกลิ่นของร่างมนุษย์ ใหม่ที่ ภาพที่ปราภภูอยู่ตรงหน้าคือภาพของศพที่ค่าว่ำลง เวลาไฟไหม้มันก็อคุขึ้นคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นต้องเอารีบลงไปเพื่อไม่ให้ร่างพลิก ยืนดูเข้าเผาพจำได้ว่าเห็นไฟหลอมลงมาเข้าตาพร่าและแอบ มันไฟหลอมมา ผดอาลีนเลี้ยมัน ก็เป็นๆ จำได้ว่าความสงบความเงียบสงบกับสัมผัสสชาติของชีวิตที่ผ่านมา เคยล้มผ้าเช่นนี้นานแล้ว ผดเดินไปทุกท่า ครบทุกท่าแล้วจะไม่รู้จะเคารพอะไร เมื่องคาย่าไรดี ผดรู้ว่าตามคติของชาวอินดูเมื่อมาคราวะพระเมื่องคายาทำอย่างไร ผดคุกเข้าลงและใช้มือของผดทั้งสองลงไปในสายน้ำซึ่งสักประจุน้ำ ยกขึ้นมาดีม ที่เหลือนำไปลูบศีรษะ ตอนที่ผดดีมน้ำกันหายลงไปในลำคอผดมีความปิติลันพันประภูในตัวผด ผดระลึกได้ว่าในสมัยที่ผดเป็นหนุ่มอยู่ที่อินเดียสมัยที่เรียนชั้นปริญญาตรี แม่ของเพื่อนที่เข้าช่วยผดมาหลายเรื่องแล้วเขามาเลี้ยงชีวิตลง ผดนับถือแม่ของเพื่อนเหมือนแม่ของเราเอง จึงไปช่วยตั้งแต่ตอนแม่เข้าป่วย คืนที่แม่เขามาเลี้ยงชีวิต ประมาณตีสอง เรายังไม่ได้นอนเลยเตรียมตัวจะเอาไว้ของแม่ไปเผาริมแม่น้ำ ตอนที่เข้ามิดกับกร่างของแม่ไปเผา กว่าจะไปถึงแม่น้ำก็ม่าย กว่าจะเผาเสร็จก็ค่อนไปทางเย็น และผดไม่ได้กินอะไรเลยตามคติของชาวอินเดีย เมื่อวันตายลงในครอบครัว เขาจะไม่ทำกิจใดๆ รวมถึงการกินอาหาร ต้องเผา尸ให้เสร็จจึงค่อยกิน ผดจึงอดอาหารเป็นเวลานาน และพอเข้าเผา尸 เสร็จสิ่งที่เขากำหนดคือ ตามจาริตรของเขากุคนต้องลงไปอาบน้ำชำระกาย และดีมน้ำจากแม่น้ำคงคา ผดจำได้ว่าตอนที่เพื่อนอาบน้ำใส่แก้วมายืนให้ผดเพื่อดีมตามพิธีกรรมของเข้า ตอนนั้นผดทั้งทิว ทั้งเหนือย สารพัด พอรับแก้วน้ำมาอาจล่อที่จมูกเพื่อจะดีมมันมีกลิ่นคาว พอดีนไปแต่ให้มันลงไปในลำคอ ผดรู้สึกตัวว่า มันรับไม่ไหว อ้วกอกอมาแบบหมดใจหงุดหงิด เนื่องด้วยประคองผดนกได้ถึงความหมายที่เกิดขึ้นในตอนผดอยู่ในวัยหนุ่ม กับตอนที่ผดคุกเข้าลงแล้ว

ข้อนี้มาตีมแล้วมันเกิดปีติ ผู้รับรู้ได้เลยว่าความคักดีลิทีมันอยู่ที่ใจผิดแท้ๆ แม่น้ำยังลากปากเหมือนเดิม แต่ใจผิดไม่มีความรังเกียจแล้ว ใจผิดมีแต่ความเคราะห์ และความเคราะห์ที่มีอยู่ในใจเต็มเปี่ยมจึงทำให้น้ำนั้นเป็นน้ำคักดีลิที

เมื่อก่อนผู้คนเคยคิดด้วยเหตุผลว่า คนอินดูซ่างโง่แท้ ถ้าน้ำนี้ชำระบ้าได้ ปลาในแม่น้ำก็ไปสร้างหมดแล้วลี แต่ความหมายที่ลึกซึ้งมันไม่ได้เพียงแค่น้ำคักดีลิทีหรือไม่คักดีลิที แต่ใจเรามีความเคราะห์มากพอที่จะทำให้น้ำคักดีลิที หรือเปล่า ผู้จึงรู้ว่าความคักดีลิทีอยู่ที่ใจ และตรงนี้คือคำที่ผู้ชายจะอธิบายว่า เวลาหนาหลายเดือนที่ผ่านไปอยู่บนแผ่นดินอินเดีย ผู้เห็นจะรู้ ผู้สัมผัสจะรู้ ใจรักเต็มไปด้วยความหมายที่คักดีลิที

อีกเรื่องหนึ่ง ศีนหนึ่งผู้ปีบอนที่สานีรรถไฟ ตอนนั้นเป็นตอนหัวค่า สานีรถไฟกว้างพอดๆ กับลานพระบรมรูปแต่�ันมีอาการอยู่ ตอนที่ผ่านไปปีบอนนั้นคนเยอะแล้ว แต่ผู้คนอนตอนหัวค่า ผู้ตีนขึ้นมาประมวลตีลีกว่าฯ ใกล้จะตีห้า เพราะถึงเวลาตีน และต้องการไปเข้าห้องน้ำเพื่อทำการกิจส่วนตัว แต่ปรากฏว่าเมื่อมองไปจนสุดสายตาพื้นลานแบบคล้ายๆ ที่เราตั้งอยู่นี่เต็มไปด้วยมนุษย์ที่หลับ แล้วเข้าใช้ผ้าคลุมร่าง เราจึงเห็นด้วยเมื่อกับเอ้าผีน้ำดាฯ มากลุ่มไว้ ผู้กำลังยืนแล้วมองไป แล้วคิดว่าจะเดินยังไงที่จะไม่เหยียบคน เพราะไม่มีช่องว่างให้เราเหยียบเลย ผู้ทำได้เพียงแค่ค่อยๆ ยกเท้าแล้วค่อยๆ วางลง ณ จุดใดจุดหนึ่งที่มันดำเนิน ถ้าหากไปแล้วไปกระแทบส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายคนก็ค่อยหลุดหายไป ถ้าหากลงไปแล้วมันเป็นช่องว่างระหว่างตัวมนุษย์จึงค่อยวางลงเต็มท่า แล้วก็ย่างไปอีกเท้าหนึ่ง ผู้ทำคล้ายๆ กับเดินจงกรม แต่ มันเป็นการจงกรมครั้งลำคัญในชีวิตที่สำคัญก็คือการเดินจงกรมแบบที่ว่าทำให้ผู้รู้สึก บอกไม่ถูกนะ อารมณ์ความรู้สึกตรงนั้นมันเหมือนกับภาพที่ถูกเนรมิตให้เห็นอีกแล้ว เมื่อกับเทพเนรมิตให้ผู้เห็นภาพความหมายของความเป็นมนุษย์ของผู้ ที่ผู้เดินเหยียบย่างบนผิวโลก ใบหน้านานาเกือบหลับปีแล้ว ผู้คนเลยใจบ้างใหม่ว่าผู้เดินเหยียบย่างไปบน

ທານະນາອ່າງແສ່ນສາຫັ້ນ ອີຕົວເມື່ອມາແຕ່ວິ່ນໜີ່ນີ້ເຕີ່ມູ່ນໍ້າຫຍື່ປ່າກຸ່ນຳເຫັ້ນ
ຫຼື່ສ່າຍ ແຕ່ລາວາຊາຫຍ່າສັບພລິກາມ ອີມຸນຫົ່ນເສຍວິ່ນໜີ່ນີ້ ກາຣເຕີ່ນອ່າງນີ້ນີ້
ໄໝ່ນີ້ ແຕ່ກາຊີ່ນີ້ອີ່ຫະສະຫຼົງທີ່ງທັງຫຸນຂອງເຮົາ ຕ່າມທີ່ຈີ່ຂອງເຮົາອອກມາເຖິງຖານຸກົດ
ເຕີ່ອຕ່ອນເນັ້ນພະຫັກອ່າງນີ້ນີ້ນຳຂະໜີ່ນີ້ນຳກຳຕອບປຶ້ມາກາວ່າ ອາຊາຊີ່ນີ້ນຳ
ທະນຽງປັບໃນແນ້າພະຍາການໃຫ້ອ່າງນຳຫຼື່ອ່າງນຳຫຼື່ອ່າງນຳຫຼື່ອ່າງນຳຫຼື່ອ່າງນຳ
ໄໝ່ນີ້ ເຖິງຫຼົງຫຼົງໄໝ່ນີ້ເຕີ່ຍ ເທົ່າຫຼື່ອ່ານເກີ່ມເສົ່າມາຮາຂ່າຍສີ່ຂອງມອຂອງຕ່າສົ່ນ
ພຸດທະສິ່ນສູ່ແພັນທີ່ນີ້ ເປັນເທະບະໄຕ

ອ.ປະມວລ : ຕອບຍາກເໝືອນກັນນະຄວັບ ພມເຂົ້າໃຈວ່າພຣະຄຸນເຈົ້າທີ່ເປັນພຣະ
ຮຣມຖຸດທີ່ອີນເດີຍຄພຍາຍາມແຕ່ວ່າດ້ວຍຄວາມທີ່ມີຂໍອຈຳກັດເຍວະ ນີ້ນີ້ ພຣະໄທຍອາຈ
ໄມ້ມີຄວາມສາມາຮັກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄອນເດີຍໄດ້ອ່າງຄ່ອງແທ້ ມີ່ອງວ່າຮ່ວ່າງພຣະໄທຍ
ກັບຈາກອີນເດີຍ ພມຂອເລ່າອືກເວື່ອງໜີ້ນີ້ ຕອນທີ່ພມໄປຢູ່ທີ່ກຸລິນາຮ້າຊີ່ງເປັນສະນາທີ່
ພຣະພຸຖຮເຈົ້າເລົດຈັດບັນຫຼົງປຣິນພພານ ພມພັກທີ່ວັດວິເບຕ ຖຸກເຊົ້າພມກົມາກິນອາຫາຮ
ທີ່ຮົມຄອນທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າລ້າຮັບຄອນຂອງທານຫຼື່ອຄອນຍາກຈັນ ຄືປົກຕົກອີນເດີຍຄ້າມີ
ສັດກົງທີ່ສຸດມາຄລຸກໃໝ່ນີ້ເປັນແປ້ງໜ້າລາລືໄປທຳເປັນໂຮຕີ ແຕ່ຄ້າຄົນຈັນໆ ເຂົ້າໄປເຊື້ອແປ້ງໜ້າ
ລາລື້ນິດຖຸກທີ່ສຸດມາຄລຸກໃໝ່ນີ້ເປັນແປ້ງໜ້າວ່າ ປັນເປັນກ້ອນໆ ແລ້ວໄລ່ລົງໄປໃນກອງ
ໄຟ ແນກໃຫ້ມັນສຸກ ແລ້ວກົລືດຕື້ພມກົມ້ເຮັນວ່າຮ້ານນີ້ມີລືດຕື້ໃຫ້ພົມກົນ ພມກົມ້ໄປເຊື້ອກິນວັນ
ລະບັນສອງບັນແລ້ວກົບໄວ້ເປັນອາຫາຮ ແລ້ວກົມ້ແກວນັ້ນຈນກະຮ່າທີ່ເຕັກແກວນັ້ນພມກົມ
ຊື້ອລືດຕື້ໃຫ້ເຂົາກິນບ້າງ ພົມກົນເອງບ້າງຈນເປັນຄວາມປັກຕິ ພມອູ່ມາໄກລືພມຈະກລັບແລ້ວ
ວັນໜີ້ຂອນທີ່ພມຈຸນເຕັກແກວນັ້ນໄປກິນລືດຕື້ ກິນນໍ້າກັບພມ ເຂົາຄາມເຈົ້າຂອງຮ້ານ
ວ່າພມເປັນໂຄຣ ເຂົາຄາມດ້ວຍຄວາມສັຍວ່າພມໃຈດີ ເຂົາຕອບເປັນກາພາທ້ອງຄືນແຕ່
ພມພັງໄດ້ ເຂົວພມເປັນຄນວິເບຕ ເຂົາຄົງເຕາພຣະພມພັກວິເບຕ ໄມໄດ້ອ່າຍກ
ອວດອ້າງວ່າດ້ວຍເວົງເປັນຄອນໄທຍແຕ່ໄມ້ອ່າຍກໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈພົດ ກົມເລຍບອກວ່າພມໄມ້ໃຊ່ຄອນ
ວິເບຕນະ ພມເປັນຄອນໄທຍ ແຕ່ທັງເຕັກແລະເຈົ້າຂອງຮ້ານກົມ້ເຊື່ອວ່າພມເປັນຄອນໄທຍ ພມ
ກົມມີຄໍາາວ່າທໍາມີເຂົາໄມ້ເຊື່ອ ເຂົ້າກົມ້ໄກລືຕົວພມວ່າທໍາມີເຂົາໄມ້ເຊື່ອ ແຕ່ພມຮູ້ວ່າທີ່

เข้าไม่เชื่อหนึ่งถ้าเป็นคนไทยต้องแต่งตัวดี มีฐานะไม่ใช่สกปรกและมอมแมมแบบ
ผู้มีด้วยความรู้สึกที่ดีผ่านมาเข้าว่าพากุณเคยเข้าไปในวัดไทยใหม่ เข้าบกไม่เคย
เลย และเข้ายังสามารถพูดว่าเข้าบกในวัดไทยมีพระทองคำจริงไหม ก็คือหมายถึง
พระพุทธรูป ผู้บกจริง อายากดูใหม่ ผู้จะพาไปดู ความจริงผู้ไม่ได้ต้องการ
พาไปดู ผู้อยากรอแสดงให้เข้าเห็นว่าผู้เป็นคนไทยจริงๆ คิดว่าถ้าผู้เป็นคนไทย
จริงๆ ต้องพาเข้าเข้าวัดไทยได้ ผู้ก็เลยบกอกถ้าเขานั้นใจเดียวผู้จะพาไปดูพระ
ทองคำและผู้พากฯ มาไปถึงหน้าวัดเป็นเวลาประมาณบ่ายสองประชุดปิด
วัดจะให้คนเข้าไปได้เป็นเวลา แต่เข้าไปได้เฉพาะไปดูพระที่อยู่ในโบสถ์ แต่โชคดี
ยามที่อยู่ประชุดวัดไทยเป็นคนอินเดียก็จริงแต่ผู้ด้วยไทยได้ ผู้จึงบกอกเขาว่าผู้เป็น
คนไทย เด็กๆ เหล่านี้อย่างเข้าไปกราบพระทองคำผู้มา เขาก็บอกเขาว่าผู้
เข้าไม่ได้ ตอนนี้ปิด ผู้บกอกว่าเข้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร คุณช่วยบกอกเข้าด้วยว่าผู้
เป็นคนไทย ผู้ลั่งเข้าเป็นภาษาไทยนั้นรับ แยกยามคนนั้นกันไปคุยกับเด็ก แต่
แทนที่จะบกอกว่าผู้เป็นคนไทย เขากลับถามเด็กว่าไปรู้จักเข้าที่ไหน เด็กก็บอก
ว่ารู้จักที่สุก สุกคือที่พระพุทธเจ้าประนิพพาน และก็ถามอะไรกันเล็กน้อย แล้ว
เขบกอกว่าคนนี้เข้าเป็นคนไทยจริงๆ

ที่ผู้มาเรื่องนี้มาเล่า เพราะต้องการบอกว่าแสดงว่าเด็กแกล้งน้ำเสื้อไม่เคย
เข้าไปไว้วัดไทยเลย ไม่รู้ด้วยเหตุอะไร ผู้ไม่สามารถตอบได้นะครับว่ามันเป็น
ยังไง เขายืนว่านี้เป็นความรู้สึกที่ผู้มีต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจกัน แต่
อย่างจะเล่าต่อ ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับความรู้สึกของผู้ หลังจากที่ผู้อยู่ที่กุฎินารา
นานพอกสมควรแล้ว คือผู้ไปที่ลังเวชนียสถานแต่ละแห่งผู้ใช้เวลานาน นาน
จนกระทั่งผู้รู้สึกว่า ผู้ซึ่งบรับเอกสารค่าของลังเวชนียสถานเข้าไปอยู่ในใจผู้
จนพอแล้ว ถ้าเป็นการกินอาหารกินจนอิ่มแล้ว ผู้จำได้วันที่ผู้ออกจากกุฎินารา
ซึ่งผู้ได้กราบนมัสการลังเวชนียสถานเป็นเครื่องระลึกนึกถึงพระบรมครุผู้เป็น
ศ่าลดาของผู้ลังเวชนียสถานแล้ว

ผมออกจากรถไฟไปขึ้นรถไฟ ผมมีตัวรถไฟเป็นรถไฟลายที่มีคนโดยสาร
ราคาถูกๆ คนจนเข้าขึ้นกัน ผมนั่งรถไฟมาได้หนึ่งหรือสองสถานีก็มีผู้หญิงวรรณะ^๑
ต่อ เธอขึ้นมาบนรถไฟและมีลูกสองคน คนหนึ่งอุ้มอีกคนหนึ่งจุงมือแต่ทั้งสอง
คนเล็กทั้งคู่ ไม่มีเสื้อผ้าเลย ตัวเปลือยเปล่า ด้วยความรู้สึกที่เห็นผู้หญิงที่เป็น
แม่และมีลูกสองคนขึ้นมา ผมจึงให้เขามานั่งที่ของผม พอดูลูกขึ้น ผู้หญิงคน
นั้นก็ลังเลว่าจะนั่งหรือไม่ ผู้ชายคนที่นั่งอยู่ใกล้ๆ มองความงามได้ผู้หญิงคนนั้นไม่ให้นั่ง^๒
ผู้หญิงคนนั้นพอถูกความดีด้วยความที่เธอเป็นคนวรรณะต่ออีกไปตามที่เขาໄล
จริงๆ เมื่อผู้หญิงคนนั้นไม่นั่ง ผมก็จะนั่งบ้าง เพราะเป็นที่ของผม prag khun
ไม่ผู้หญิงคนเดียว เขายังไงด้วยเพราเขามีความรู้โดยธรรมชาติของวัฒนธรรม
ของเขาว่า การที่ผมลูกให้ผู้หญิงซึ่งเป็นคนวรรณะต่ำนานั่ง แสดงว่าผมต้อง^๓
ต่ำโพๆ กับผู้หญิงคนนี้หรือต่ำกว่าอีก เพราะเงินผมก็ไม่สมควรนั่ง เขายังไงไป
นั่งที่หน้าห้องน้ำเหมือนผู้หญิงคนนั้น ผมลูกໄล์กิมไม่ได้ว่าอะไร ผมก็ไปนั่งใกล้ๆ
ผู้หญิงคนนั้น ผมก็นั่งอย่างมีความสุข ทั้งที่มีตัวอยู่ในเมือง ถ้าเป็นสมัยผมเป็น^๔
นักศึกษาจากภาคใต้ลูกขึ้นแล้ว ผมจะเตะไอ้คนที่มาไล่ผมแล้วเอาตัวไว้หัวมันว่า
ผมมีตัว มีเมียหรือเปล่า ประมาณนี้นะครับ แต่ตอนนั้นผมไม่ได้รู้สึกเช่นนั้น เมื่อ
เขาໄล ผมกิมไม่ได้มีปัญหาอะไร ผมก็ไปนั่งใกล้ๆ ผู้หญิงและลูกของเรอ นั่งกันไปหลาย
สถานีจนเวลาประมาณที่ยัง คนที่โดยสารรถไฟขึ้นมาเขาก็มีอาหารที่พกติด^๕
ตัวอุ่นมากินกัน ผมกิมไม่ได้คิดอะไร แต่ผมมองเห็นสายตาของเด็กสองคนที่เป็น^๖
ลูกของผู้หญิงคนนี้ ผมจำแม่นเลยนะครับ เขามองไปที่คนที่กำลังกินอาหารแล้ว
กลืนน้ำลาย ผมรู้สึกได้ถึงความหมายบางสิ่งบางอย่าง ผมมีขันมปังแห้งๆ ติดเปี่^๗
นมอยู่ ผมซื้อเก็บไว้ประจำเวลาทิวขึ้นมาจะได้กิน ผมกิมเลยเอาขันมปังมาหักออก
เป็นสองชิ้นเล็กๆ มันเป็นชิ้นเล็กอยู่แล้วกิมให้มันเป็นสองชิ้น แล้วกิมobiให้คนละ
ชิ้น เด็กสองคนนี้พอได้ขันมปังแห้งๆ ก็จับเข้าปากเคี้ยวๆ กลืนแบบทิว จนกระทั่ง^๘
คนน้องเคี้ยวไปได้ไม่กี่คำจุกคอแล้วก็ลำบาก ผมกิมตกใจว่าเด็กสามลักษณะปัง

แล้วมีปัญหาขึ้นมา ผมทำคุณบูชาไทยแหน่งๆ เลย ก็เลยเอาไว้ที่มืออยู่ในกระบวนการให้ได้มี เข้าดื่มจนหมดด้วยความทิวน้ำด้วย พอน้ำหมดผมก็เอาระบบทกน้ำให้แม่เข้า ให้เข้าไปอาบน้ำจากแท็งค์- เพราะเรานั่งอยู่ใกล้ห้องน้ำ ให้รับมาให้ลูกกินต่อได้ เขา กินกันจนเป็นปัจจนหมด กินจนเมะหมดไปสักพักหนึ่งเด็กคนที่ลูกตอนนี้เข้า อ้ออกมา กลืนเหมือนเลยที่นี่ ผมก็ไม่ถูกระทำยังไง ก็เลี้ยงสั่งแม่เข้าอีกว่าให้เอา กระบวนการน้ำไปอาบน้ำมาล้างกันให้ลูก ดูสิ อีปีอนเลอะไปหมดแล้ว พอล้างไปแล้ว pragkwawanaที่ล้างกันเด็กก็ไปนอนอยู่ที่พื้นรถไฟ นึกถึงภาพที่น้านองเปื้อนอี เวลา รถไฟวิ่งโยกไปโยกมา น้ำก็กระจายไป คนที่มา洗ให้ลูกเราก็หนีกันอลหม่าน ผมก็ นั่งย่องๆ มองภาพนี้ ช่วงขณะนั้นผมเกิดความรู้สึกที่ติดในชีวิตมากเลย มองไปที่ ผู้ชายที่ໄล่ผุมมา มองไปที่ผู้โดยสารคนอื่นๆ มองไปที่แม่ของเด็ก มองไปที่เด็กซึ่ง ตอนนั้นหลับแล้ว ผมมีความรู้สึกว่า ตัวเองศึกษาพระพุทธศาสนานานนาน ปราบนาทีจะถอนอุปทานในขันธ์ทั้ง ๕ เพียรพยายามมาตลอด แต่วันนี้ช่าง เป็นลีงประเสริฐ มหัศจรรย์เหลือเกินที่ผมไม่ได้ยิดมั่นถือมั่นอยู่กับอะไร ไม่ว่าจะ เป็นรูป เวทนา ลัญญา ลังขาร วิญญาณ ผมรู้สึกได้ถึงความโปร่งเบาสบาย ดี เหลือเกิน ดีจริงๆ นั่งรถไฟวนนั้นมีความสุข การได้กราบนมัสการลังเวชนียสถาน เพื่อรลีกนิกถึงพระพุทธองค์ช่างประเสริฐแท้ ช่างมีความหมายที่งดงามลุ่มลึก นี่ เป็นลีงที่ผมอยากเล่าครับ

ส.เตือน : ฟังแล้วชู้สิ ก่างตาอุนน์สั่งเรางดดื่นสกานามาอยู่ที่ชาดปั่นเปลี่ยนแล้ว
โดยเด็กเข้าเป็นพื้นที่สหารังชั่นมาต่ออาชาชัยต่อสาธารณะชั่นนี้ ด้วยอัตโนมัติเลย
อาชาชัยพานามาทางเด่นดูน้ำพองเด่นดูน้ำเด่น เมื่ออาชาชัยจะให้คำสาหร่ายาจูชีร่า
ทำไม่สำนักบุชาชั่งต้องขออาชาชัยเดียว แล้วมาแสดงป่ามั่นอยู่ที่ประเทศไทย
จนได้มาชั่งต่างๆ สนองสัมฤทธิ์ดี ๒,๖๐๐ ปี

อ.ประมวล : ก่อนจะกลับประเทศไทย ผมอยากกล่าวnidหนึ่งว่าการ

เฉลิมฉลองพุทธชัยันตีจิริงฯ เกิดขึ้นเป็นกิจลักษณะเมื่อครั้งที่มีการเฉลิมฉลองครบรอบ๒๕ พุทธศตวรรษ ในสมัยนั้นอินเดียเพิ่งได้รับอิสรภาพมาใหม่ ท่านบันทึกเทราหาราล เนวู และคณะของท่านมีความลำน้ำกรู้เชิงประวัติศาสตร์ด้อยรู้แล้วว่าความเป็นอินเดียที่ยังไหญู่คัคติสิทธิ์และสูงลับนี้ปรากฏมา

แล้วในอดีต และปรากฏผ่านพระพุทธศาสนา ไม่มีประวัติศาสตร์อินเดียในช่วงใด สมัยใดที่แสดงถึงความยิ่งใหญ่ได้เท่ากับตอนที่พระพุทธศาสนารุ่งเรืองขึ้นบนแผ่นดินอินเดีย และประเทคโนโลยี ในส่วนภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ น้อมรับพระพุทธศาสนาไป และเชิดชูพระพุทธศาสนา ไม่เฉพาะประเทศเล็กๆ ในเอเชียอาคเนย์ ประเทศใหญ่อย่างจีนซึ่งเป็นประเทศที่มีอารยธรรมรุ่งเรืองไม่น้อยกว่าอินเดีย และในประวัติศาสตร์ไม่เคยมีเลยลักษณะเดียวกับจีนจะยอมรับอินเดีย ยกเว้นในกรณีเดียวก็คือเมื่อพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้น จีนก็ยอมรับเอาพระพุทธศาสนาไปด้วย แล้วจีนก็เชิดชูอินเดีย ถึงกับมีพระภิกษุหรือผู้สาวงบุญจากจีนเดินทางมาศึกษาความรู้จากอินเดีย นี่เป็นข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ที่ท่านบันทึกเทราหาราล เนวูลำน้ำกรู้ได้ เพราะฉะนั้นเนวูจึงต้องการประกาศความยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนา ด้วยความหมายว่าเป็นการประกาศความยิ่งใหญ่ของอินเดียด้วย จึงใช้การเฉลิมฉลอง ๒๕ พุทธศตวรรษ ที่เรียกว่าเฉลิมฉลองพุทธชัยันตี รวมถึง

เชื้อเชิญให้ประเทศไทย ที่นับถือพระพุทธศาสนาได้กลับไปอินเดียด้วยการสร้างวัดขึ้นที่พุธคยา ประเทศไทยในสมัยนั้นมีจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อได้รับหนังสือเชิญจากบัณฑิตเยาวราชแล้วในฐานะนายกรัฐมนตรีของอินเดีย จึงตอบรับและได้ไปสร้างวัดไทยพุธคยาขึ้นอย่างที่พวงเบาหวานในปัจจุบัน

ผมเล่าตรงนี้เพื่อบอกว่า การเฉลิมฉลองพุทธชยันตีมีความหมายลึกซึ้งคือ ท่านใช้คำว่าพุทธชยันตีแปลว่าชัยชนะของพระพุทธเจ้า ประเด็นที่ต้องถูกต่อกรก็คือพระพุทธเจ้าชนะอะไร หรือชนะใคร คำตอบขัดเจนง่ายๆ ตามประวัติศาสตร์เราอู้ยู่แล้ว พระพุทธเจ้าชนะกิเลสมาร ชนะมารคือกิเลสที่มีในพระทัยที่ทำให้พระองค์ถูกขังอยู่ในโลกแห่งวัตถุ และสุดท้ายพระองค์ก็ชนะมารเมื่อตอนตรัสรู้ เพราะฉะนั้นการเฉลิมฉลองชัยชนะของพระพุทธเจ้าก็คือเฉลิมฉลองชัยชนะของพุทธะที่มีเห็นอกิเลส นี่เป็นสิ่งที่ประเทศไทยอินเดียเฉลิมฉลองในครั้งเมื่อฉลอง ๒๕ พุทธศตวรรษ พมาซึ่งนืออินเดียก็ฉลองอีก แต่ประเด็นสำคัญก็คือการเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าที่ทรงชนะกิเลสได้นั้น ไม่ใช่เป็นชนะล่วงตัวของพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ต่อมาก็ประเทศไทยอีกด้วยที่ยิ่งใหญ่มาก เพราะมีพระราชา พระมหาภัตติริย์ เช่นพระเจ้าอโศกมหาราช ที่พวงเบาะรู้จักดีทรงชนะกิเลส ในความหมายก็คืออิดดีที่เคยใช้กองกำลังบุกไปยึดแวนแควนต่างๆ ด้วยการทำสงคราม ต่อมาก็เปลี่ยนมา นับถือพระพุทธศาสนาและหลังจากนับถือพระพุทธศาสนาแล้วพระเจ้าอโศกมหาราชแห่งอำนาจໄพศาลไปด้วยกองทัพธรรม ไม่ใช่กองทัพอาชชีวิตรีแล้ว และกองทัพธรรมของพระเจ้าอโศกແไพศาลไปยังภูมิภาคต่างๆ รวมถึงประเทศไทยของเรา ผมเข้าใจว่าประวัติศาสตร์ที่นำมาล่าวสั้นๆ นี้ก็เพื่อจะเชื่อมร้อยให้เห็นถึงความหมายของกองทัพธรรม...

ส.เตือน : เกิดสมัยพระเจ้าอโศก/กามหาชาด

อ.ประมวล : ใช่ ...บังเอิญไม่ทราบว่าจะมีเจตนาอย่างไร ที่นี่ก็มีมูลนิธิ กองทัพธรรม ผสมไม่ถูกการณ์จะอธิบายได้ว่าคำมาตรฐานด้วยเหตุที่มาอย่างไร แต่ ชื่อเดียวกันเลยครับ และผมเข้าใจว่าที่เรามาเนลิมฉลองชัยชนะก็ชนะที่พระ พุทธเจ้าของเรานะกิเลสโดยใช้ธรรมะ ในคืนวันเพ็ญวิสาขะ ที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ พระสัมมาลัมโพธิญาณนั้น ในตอนเช้าต្សุของวันวิสาขะนั้น เมื่อพระพุทธเจ้ารับ ข้าวมหาปยาสจากนางสุชาดาแล้ว เมื่อเลวยข้าวมหาปยาสจนอิ่ม มีพระทัยเบิก บานแจ่มใสแล้ว ลอยถาดทองคำในแม่น้ำเนรัญชราแล้ว ตอนบ่ายกข้ามมาอีกฝั่ง หนึ่ง ได้รับหญ้าคาจากโสดตถิยพราหมณ์ แล้วพระองค์ก็ปูปลาดที่ใต้ต้นพระคริมaha โพธิ์อัลสตพฤกษ์ ตอนนั้นยังไม่เรียกต้นโพธิ์ อัลสตพฤกษ์คือชื่อต้นไม้ มาชื่อต้น โพธิ์หลังจากที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ในฐานะครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาเก่า ผม ยังจำแม่นตอนที่เรียนพระพุทธศาสนาว่า พระพุทธเจ้าของเรามีปูปลาดอาสนะ ที่จะนั่งใต้ต้นโพธิ์ในเวลาเย็น ตอนนั้นทวยเทพเทวดาต่างมาสรรเลริญที่จะบอกว่า พระมหาบุรุษกำลังจะบำเพ็ญเพื่อสัมมาลัมโพธิญาณ แต่นอกจากเทวดาแล้วยังมี หมุ่มาร มีพญาสุรัสวดีมารเป็นประมุข ซึ่งจะจะมาขับไล่พระพุทธเจ้าด้วยการมา ทางร่าที่ตระหันไม่ใช่ที่ข่องพระองค์ เป็นที่ข่องมาร ขอให้พระมหาบุรุษลงลูกชี้น ไป พระพุทธเจ้าของเรารตอนนั้นก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะเทวดาตกใจ หนีไปหมด แล้ว ไม่สนใจเป็นลักษณะจงอย่ออ้างพระแม่ธรณีด้วยความหมายว่าพระองค์ บำเพ็ญบารมีเป็นอนุกชาติ ทุกครั้งที่บำเพ็ญบารมีและทำสิ่งใดอันเป็นบารมีธรรม อันเป็นกุศลธรรมจะหลังทักษิโนมงคลสุพินธรณ์ ขอให้พระแม่ธรณีโปรดเป็นลักษ ภายนด้วย พระแม่ธรณีเมื่อได้รับการอุ้งอ้างเช่นนั้นจึงลำแดงตนขึ้นเป็นนารี ปรากฏกายและบีบมวยผุดด้วยการบอกว่าทุกครั้งที่พระมหาบุรุษหลังทักษิโนมงคล สุพินธรณ์ เธอได้เก็บน้ำนั้นไว้ไม่ให้หล่นหายไปลักษณะเดียว เพราะฉะนั้นเพื่อ ลำแดงถึงความหมายที่พระพุทธองค์ทรงบำเพ็ญบารมีมาเป็นอนุกชาติจึงขอ bid น้ำ ที่เก็บไว้นั้นทั้งหมดออกมานา ปรากฏว่า�้าที่ออกมากจากมวยผุดของพระแม่ธรณีมี

ปริมาณมากหมายเป็นมหาสมุทร พัดพาเอาเหล่าพญามารและสมุนไปติดขอบ
จักรวาลเลยทีเดียว

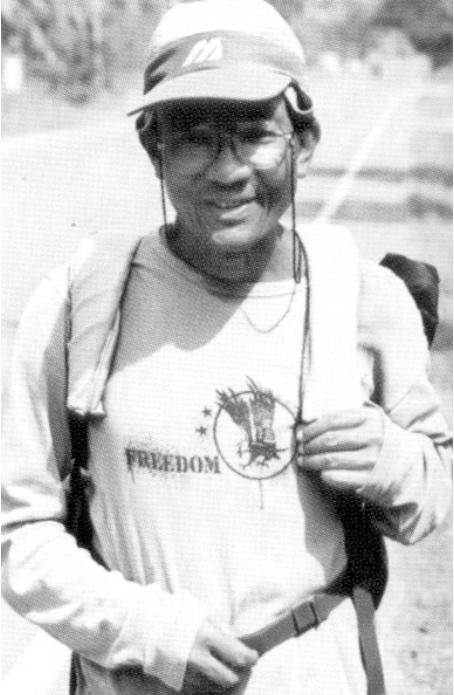
ผมเล่าให้เห็นภาพเพื่อจะบอกว่า การผจญมารของพระพุทธเจ้านั้นก็คือ การที่พระองค์ทรงสามารถที่จะบรรลุสัมมาลัมโพธิญาณได้ คืนนั้นทั้งคืนพระพุทธ องค์ทรงผจญมาร สุดท้ายเมื่อไประบุได้แล้วจึงค่อยมาบำเพ็ญบำรุงบรรลุ ตอนรุ่งแสงเมืองบรรลุเป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้าแล้วก็ยังทักทายมารด้วย พากเรา ถ้าไคร่อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้จะเห็นข้อความที่ไฟเราะ ที่พระองค์ตรัสไว้แล้วกำจัด อาสวะลพินได้ลื้นแล้วจึงกล่าวทักทายมารว่า ดูก่อนมาร เรายาท่านแล้ว... มาร ในที่นี่ความหมายคือกิเลสตัณหา ...ท่านไม่สามารถจะสร้างเรือนให้เราต่อไปได้อีก แล้ว ความหมายว่าในอดีตนั้น มารคือกิเลสตัณหาเหล่านี้ เป็นผู้สร้างความหมาย ให้เรายู่ในเรือนหลังนั้น ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นผู้สร้างเรือนให้เรา อยู่ เรายู่ในโลกของความโลภ ความโกรธ ความหลง บัดนี้เรารู้จักท่านแล้ว ท่าน ไม่สามารถสร้างเรือนให้เราได้อีกแล้ว ยอดเรือนของท่านเราก็รื้อทิ้งไปแล้ว ลักษกalonเรือนเราหักทึ้งแล้ว ถ้อยคำเหล่านี้มีในพระไตรปิฎก คัมภีร์มหาวรรค ผม เอกมาเล่าเพื่อจะบอกว่าการเฉลิมฉลองของพุทธชัยันตีก็คือ การเฉลิมฉลองชัยชนะ ของพุทธะที่มีเหนือหมู่มาร และพุทธะที่มีชัยชนะนี้จึงก่อมาทำให้เกิดเป็นความหมาย ของกองหัวพหวรรณที่จะสามารถแผ่ขยายไป เมื่อพระพุทธองค์ทรงประกาศธรรม ครั้งแรกจึงทรงแสดงธรรมที่เชื่อว่าธรรมจักรกับปวัตตนสูตร แปลว่าสูตรแห่งการ ขับเคลื่อนเลื่อนไป จกรนำจารคือนำจารแห่งธรรม และนำจารแห่งธรรมนี้ก็ ขับเคลื่อนหมุนมาจนถึงประเทศไทย เราอยู่ในจิตใจของพากเราในปัจจุบัน

ผมพูดยาวเพื่อจะกลับมาสู่ประเด็นว่า เราได้รับสิ่งที่เรียกว่าธรรมที่ พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ และเราใช้ธรรมนี้มาขับเคลื่อนลังคમของเราให้เป็นลังค์ แห่งคานติสุข ลังค์ที่มีความเป็นอยู่เอื้อเฟื้อเกื้อหนู แบงปันซึ่งกันและกันมาเป็น เวลานาน จนกระทั่งกล้ายเป็นลังค์ที่ทำให้คนรู้จักในความหมายที่เป็นดินแดนแห่ง

พระพุทธศาสนา ในบางดินแดนเจริญรุ่งเรืองแล้วก็เลื่อมถอยไป แต่ประเทศไทยยังมีหลักฐานอยู่ในใจของพากเราซึ่งเป็นลั้งค์ชาวพุทธ ผมเข้าใจว่าลิ่งที่ท่านลัมณะประภาชีนมาในวาระที่เรามาเฉลิมฉลองพุทธชัยันติ ๒,๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ธรรมของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า ถ้าันบ่าวนานก็นานนะครับ เพราะเรามีอายุไม่ถึงร้อยแต่ธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้นั้นก็ถูกร้อยจากใจดวงหนึ่งไปสู่ใจอีกดวงหนึ่งแล้วก็ผูกโยงจนมาถึงเราในปัจจุบันนี้ ผมเข้าใจว่านี้เป็นความหมายที่สำคัญที่ กองทัพธรรมที่ขับเคลื่อนธรรมะมาถึงพากเรา หมุนมาถึงพากเราแล้วเราได้รับธรรมนั้นไว้

ส.เตือนดิน : ทุกคนนี้เห็นใจกับคำสอนของศ่าสนาพุทธได้ด้วยชาติพันธุ์มาต่ำสู่พันธุ์แม่ แล้วก็ยังใจสำราษรชาติร่วม แม้แต่พันธุ์แม่ป่าหัสกาลย์ชาติซึ่งสั่งปันไปแต่พันธุ์อาชีวะเมืองอันกับชีวิต อะจะเป็นปัชชัยที่ทำให้พุทธศ่าสนาท่องอุษาภิโนเดิมหายไปในแผ่นดินไทย

อ.ประมวล : จริงๆ อินเดียกำลังอยู่ในช่วงของการรื้อฟื้น ถ้าเราพูดในเชิงบวก ในปี ๒๕๐๐ วาระเฉลิมฉลองพุทธชัยันติในตอนนั้น ผู้นำชาวพุทธซึ่งก็คือหนึ่งในคณะรัฐบาลของบัณฑิตเยาวราชานเนรูป์คือดอกเตอร์บีอาร์ เอ็มเบ็คการซึ่งเป็นประธานกรรมการร่างรัฐธรรมนูญของอินเดีย และเป็นรัฐมนตรีวิริการกระทรวงยุติธรรม ท่านได้ประกาศตนเป็นชาวพุทธ แล้วก็มีบุคคลที่เคารพครรภานา ในตัวดอกเตอร์เอ็มเบ็คการประมานสอนสอนคน ได้ปฏิญาณตนเป็นชาวพุทธด้วยโดยหวังว่าจะสามารถใช้พระพุทธศาสนารื้อฟื้นลั้งค์อินเดียให้เป็นที่ยอมรับได้อีกและนับจากนั้นเป็นต้นมา ทุกๆ ปีก็มีการปฏิญาณตนเป็นชาวพุทธมาก บางปีมีประชาชนนับเป็นจำนวนหลายแสนมาร่วมกันปฏิญาณตนเป็นชาวพุทธ ผมเข้าใจว่าปัจจุบันนี้ประเทศไทยอินเดียกำลังอยู่ในช่วงของการรื้อฟื้น คือต้องเข้าใจก่อนว่าอินเดียเป็นประเทศใหญ่จริง แต่มีอีกคราวเลื่อมก็ตกลอยู่ภายใต้การปกครอง การ

ดูแลของคนต่างศาลานามาเป็นเวลา
นาน เริ่มต้นจากราชวงศ์มูลลิมที่เข้า

มาปกครองอินเดียอยู่หลายร้อยปี ต่อมาภารมีนักล่าอาณา尼คามจากตะวันตกไม่ว่าจะ^{เป็น}ฝรั่งเศส โปรตุเกส ออสเตรีย รวมถึงอังกฤษซึ่งเป็นชาติสุดท้ายที่มาครองอินเดีย^{อยู่}นานร่วมสองร้อยปี และก่อนหน้านั้นที่กษัตริย์มูลลิมปกครองทำให้ความเป็น^{พุทธ} ความเป็นอินดู ความเป็นอินเดียจากคลายไปจากใจประชาชนไม่ใช่น้อย^{เวลา}นานหลายร้อยปีถ้าจะพื้นขึ้นมาอีก ก็ต้องใช้เวลานานเหมือนกัน ตรงนี้เป็น^{ประเด็น}ที่เราก็ต้องเข้าใจว่าความหมายที่สำคัญไม่สามารถรื้อฟื้นอย่างปูบบับได้^{แต่}ที่สำคัญผมเชื่อว่าในสังคมอินเดียมีแผ่นดินที่จะทำให้ความเป็นพุทธ.organismได้^{ใน}ทิอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นคงไม่ยากที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาได้อีก

แต่ประเด็นที่ผมกำลังพูดถึงก็คือ เพื่อ證明ให้เห็นว่าความเป็นพุทธจะเจริญ^{หรือ}องอกงามในใจของเรา ถ้าพากเราทำให้ลิ่งที่เรียกว่าพุทธะเจริญขึ้นในใจ ก็

เท่ากับว่าเราสามารถทำให้ลิ่งที่เรียกว่ามารพ่ายแพ้ต่อพุทธได้ แต่ถ้าเมื่อใดเราทำให้ลิ่งที่มันเป็นอำนาจของความโลภ ความโกรธ ความหลงมายีดครองพื้นที่ ไม่ให้พุทธะประภากฎมาสติดอยู่ในใจเรา เราก็ต้องพ่ายแพ้ ซึ่งตรงนี้เป็นประเด็นละเอียด ถ้าผมใช้เวลาล้านๆ พุทธจะตีความไปผิดๆ ได้ แต่ความหมายที่ผมอยากจะสื่อสาร กับทุกท่านในที่นี้ก็คือ ด้วยความรู้สึกเชื่อมั่นในพวกราทีมีศรัทธาในพระพุทธ ศาสนา และกำลังทำหน้าที่ในฐานะชาวพุทธที่จะไม่ปล่อยให้ความโลภมาเป็นเจ้า เรือน มาเป็นผู้สร้างเรือนให้เรา แต่เรากำลังใช้ทาน ใช้จักชีงเป็นฝ่ายกุศลมา สร้างเรือนให้เป็นที่อยู่ของพวกรา ลิ่งที่พ่อท่านทำอยู่นี้ก็กำลังทำในลิ่งที่ผมอยาก จะบอกว่า เป็นส่วนหนึ่งของกองทัพธรรมอยู่แล้ว ผมต้องการเพียงแค่จะบอก ว่าในความหมายที่แท้จริงพวกราเป็นพุทธศาสนิกชน แล้วความหมายที่สำคัญ ยิ่งใหญ่อยู่ในใจของเรานะเป็นพื้นที่ที่จะเป็นที่ประภากฎแห่งองค์พุทธ ความเป็น พุทธะต้องทำลายมาร หรือต้องเอาชนะมารคือกิเลส จึงอาชันดความโลภของ เราให้ได้ ถ้าเรายังมีความโลภเป็นเจ้าเรือน เรายังอยู่ในเรือนแห่งความโลภ เรา ก็จะมีชีวิตอยู่เพื่อแสวงหาความครอบครองเป็นส่วนตัว เพื่อหวังว่าเราครอบครองมาก เราก็จะมีความสุข แต่ก็คงจะไม่ใช่เลย ผมอยากรบกวนจากประสบการณ์ ชีวิตจริงๆ ของผมก็คือ ปัจจุบันผมมีความสุขเป็นล้นพ้นโดยที่ไม่มีทรัพย์สินใดๆ เลย ผมมีความสุขมากแม้กระทั่งมีรากน้ำไม่ใช่เลย ผมอยากรบกวนจากประสบการณ์ ชีวิต แม้ปัจจุบันร่างกายผมก็ชำรุดทรุดโทรมเต็มที่แล้ว แต่ผมก็ยังมีความสุข กับชีวิตนี้ ชีวิตนี้มีค่าเหลือเกิน ตอนที่ผมไปกราบคารวะลุมพินีสถาน สถานที่ ประสูติขององค์สมเด็จพระลัมมาลัยพุทธเจ้านั้น ลิ่งที่ผมเกิดความรู้สึกปฏิติบัตันตน เป็นล้นพ้นก็เมื่อน้อมรำลึกถึงความหมายที่พระพุทธองค์สอนประสูติ การอุกมา เป็นสิทธัตถะกุมาและทรงเปล่งอภิสวาสดีเป็นการกล่าวกับพระองค์เองว่าเราเป็น มนุษย์ผู้เลิศ เราเป็นมนุษย์ผู้ประเสริฐ ชาตินี้เป็นชาติลุดท้าย เป็นพสุตท้าย พวกร

เราจะตีความอย่างไรก็ช่างเกิด แต่ลิ่งที่เป็นความหมายในใจผูกคือ พวกราที เกิดมาเป็นมนุษย์ในปัจจุบันนี้ ถ้าลำนึกในความหมายความเป็นมนุษย์ตรงนี้ได้ ความเป็นมนุษย์มีค่า ความเป็นมนุษย์มีความหมายลึกล้ำเกินกว่าที่เราจะประเมินได้ ในชีวิตของเรานี้ทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดทั้งปวง มันมีค่าก็จริง แต่มัน เทียบกับค่าแห่งความเป็นมนุษย์ไม่ได้ ค่าแห่งความเป็นมนุษย์เป็นลิ่งที่ประเสริฐที่ สุด แต่น่าเสียดายที่พวกราจำนวนมากในปัจจุบันได้ความเป็นมนุษย์มาโดยไม่ได้ สำนึกว่ามีค่า

ตอนที่ผมเป็นเด็กอยู่ในวัยหุ่น ผมทำงานได้ค่าจ้างวันละห้าบาท ผมรู้เลย ว่าเงินห้าบาทมีคามาก ผมเก็บเงินสะสมไว้ ฝากออมสินไว้ได้เงินจำนวนหนึ่ง ผม มีความสุขเป็นที่สุดที่มีเงินหนึ่งร้อยห้าสิบบาท สมัยนั้นเงินหนึ่งร้อยห้าสิบบาทเยอะ มากนarcับ และคิดว่าในใจถ้ามีเงินมากกว่านี้ ผมจะมีความสุขมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ เมื่อโตขึ้นมาในวัยหุ่นหาเงินได้มาก ผมกลับพบว่าไม่จริงเลย และที่สำคัญผมกลับ พบร่วม ความหมายลึกล้ำที่ผมมีอยู่และลืมไปคือความหมายแห่งความเป็นมนุษย์ซึ่ง มีคามาก ถ้าใครคนใดคนหนึ่งตระหนักได้ถึงความหมายแห่งความเป็นมนุษย์และคุณ ค่าแห่งความเป็นมนุษย์ที่เราถือครองกันทุกคนซึ่งแต่ละคนมีเหมือนกัน เราจะไม่ รู้สึกเสียดายลิ่งอื่นเลย ตอนที่ผมเดินไปอย่างวนิพกผมยังจำภาพที่พระภิกษุรูปหนึ่ง เมื่อท่านเห็นผมอยู่ในสภาพน่าล้มเหลวท่านเป็นที่สุดแล้ว ท่านจึงกล่าวเตือนลติ ให้ผมหยุดพัก และเมื่อผมหยุดพักกับท่านวันที่ท่านเอาอาหารมาให้ผมในตอนเช้า วันถัดมา เมื่อผมพนมมือก้มลงจกราบเท้าท่าน ท่านเชี้ยวที่ตัวผมแล้วก็พูดกับผม ด้วยภาษาง่ายๆ ล้านๆ ท่านใช้คำว่าจะข้ามน้ำข้ามคลองเรือกไม่มี แพกไม่มี มีแต่ ชาภคพนีดแลให้ดี เกาะเกี่ยวไว้ข้ามน้ำข้ามคลองไปให้ได้ ผมก้มลงกราบท้าท่าน ขอบพระคุณอาหารที่ท่านมอบให้แต่ที่มากไปกว่านั้นคือคำพูดของท่านที่ฝังอยู่ในใจ ผม ผูกรูํสึกได้จริงๆ เมื่อตอนที่ผมเดินไปถึงอำเภอประทิว จังหวัดชุมพร ผมไป พับพระภิกษุชาวอีกรูปหนึ่งซึ่งท่านไม่สามารถลูกขึ้นจากเตียงได้แล้ว ผมไปนอนกับ

ท่านหนึ่งคืน ต่อมาเมื่อท่านขอให้ผ่อนอนต่ออีกหนึ่งคืน ท่านประภากับผมว่า หลวงพ่ออยากรดาย ตอนนั้นผ่อนวดเท้าให้ท่านอยู่ ผมเอ่ยกับท่านว่า หลวงพ่อ ร่างกายนี้มีค่าเหลือเกิน ขอให้หลวงพ่อเก็บรักษาไว้เป็นอุปกรณ์ในการเรียนรู้เกิด ท่านบอกว่าท่านกลัว ท่านนอนไม่หลับในแต่ละคืน ท่านอยู่คนเดียว ร่างกายก็ทุพพลภาพ เข้าห้องน้ำแต่ละทีก็ลำบาก คืนนั้นผมคุยกับท่านจนกระทั่งรู้สึกดี แต่ที่ผมเอาเรื่องนี้มาเล่าเพื่อจะบอกว่า การที่ผ่อนน้อมใจไป ควรจะสังเวชนียสถานที่ลุมพินี ทำให้ผ่อนตระหนักได้ถึงความหมายอันลึกซึ้ง สูง ส่งแห่งความเป็นมนุษย์ที่ผ่อนเป็นอยู่ และความเป็นมนุษย์ที่ผ่อนเป็นอยู่มีค่า และเมื่อเราตระหนักรู้ถึงคุณค่านี้ได้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ ไม่มีทางถูกด้อย มีแต่ความชัดเจนสมบูรณ์มากเพิ่มพูนขึ้น เพราะจันในสิ่งที่พากเราทำความเข้าใจตรงนี้ให้ได้ เมื่อผ่อนมาที่พุทธศาสนา แม้จะรู้อยู่โดยทฤษฎีแต่วันที่ผ่อนมาอยู่พุทธศาสนาและบำเพ็ญเพียรภารนาที่นั้นเป็นเวลานานหลายวัน ผ่อนรู้สึกได้ถึงความหมายที่ยิ่งใหญ่ของสัมมาลัมโพธิญาณ ซึ่งคือความหมายของความรู้ ความรู้ที่เป็นรู้ความจริงด้วยจิตใจเบิกบานแจ่มใส ความรู้นี้เป็นความรู้ที่มีหัวใจร้าย พระพุทธองค์ของเรานั้นก่อนที่จะมาเป็นพระพุทธเจ้า เมื่อครั้งเป็นลิทธัตถะกุมาր อายุนั้น เมื่อครั้งที่ออกอกพระราชนวีปับเทวทูต คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เมื่อสามนายฉันนะซึ่งเป็นสารีทีพ้าพระองค์ไป และเมื่อรู้ว่าพระองค์ก็ต้องแก่ต้องเจ็บต้องตาย เช่นเดียวกับบุคคลเหล่านั้น ความละเอียดลึกซึ้งเกิดขึ้นในพระทัย แต่ความละเอียดลึกซึ้งที่เกิดขึ้นในพระทัยของมหาบุรุษไม่ได้ทำให้พระองค์หนีความจริง แต่ทำให้พระองค์แสวงหาโมกขธรรม และสุดท้ายพระองค์ก็ทรงตรัสรู้ลัมมาลัมโพธิญาณ และการตรัสรู้นี้จึงทำให้พระองค์เบิกบานแจ่มใส พระองค์ก็แก่ เจ็บ และสุดท้ายก็ตาย แต่ความแก่ ความเจ็บ ความตายไม่สามารถทำลายความเป็นพุทธะ ที่เบิกบานแจ่มใสในการรู้ความจริงได้

พากเราซึ่งเป็นพุทธบริษัท ถ้าตระหนักได้ถึงความหมายเช่นนี้ เราก็ต้อง

ແສ່ງຄູນມາຕະຫຼາມຕໍ່ເຮົາແລ້ວເປັນໄວ້ ຂີ່ຕໍ່ໂຈຫອງເສົາກຳນົ່ງດູາຕາການໝາດຍອບ
ຖຳນີ້ໄຫເປັນໄວ້ ດູາຕາການໝາດຍອບຖຳນີ້ແລ້ວ ດູາຕາການໝາດຍອບຖຳນີ້ແລ້ວ ເຊາ
ກຳນົ່ງຕົກກຳກຳປຸກວາງະຫຼື້ຂີ້ຫຼຶ່ນເປັນໄວ້ ທີ່ຫຼຶ່ນເປັນໄວ້ກຳເທິພະໄຕ
ມາຮົມຫຼາຍກາງທ່ານແນະໄລ ເສື່ອແສ່ງເສົາກຳປອາກຳທໍາງານນຳກົດໄລເສື່ອ
ເປົງ ແຕ່ຂໍຢືນສັບສົນໃຫ້ພູກວາງະຫຼື້ກີ່ຫຼາມເຫັນຫຼື່ເປົງມາກຳນົ່ງ
ມີຄົນຕະຫຼາມ ແຕ່ຂໍຢືນສັບສົນໃຫ້ພູກວາງະຫຼື້ກີ່ຫຼາມເຫັນຫຼື່ເປົງ
ແປົງນີ້ແລ້ວ ແຕ່ຂໍຢືນສັບສົນໃຫ້ພູກວາງະຫຼື້ກີ່ຫຼາມເຫັນຫຼື່ເປົງ
ມີຄົນມາຫາລົງໃຈ ແຕ່ຂໍຢືນສັບສົນໃຫ້ພູກວາງະຫຼື້ກີ່ຫຼາມເຫັນຫຼື່ເປົງ
ບຽງລຸ່າງໄລຍ້ທີ່ບາງໃຈເສົາມີກົດລົງຫຼື່ນີ້ ເຊາໄສຍ
ຕົກກຳກຳປຸກວາງະຫຼື້ກີ່ຫຼາມເຫັນຫຼື່ເປົງ ແຕ່ທັງໝາຍເກົດໄຫວ່າກຳນົ່ງຕະຫຼາມ
ມີຄົນມາກຳນົ່ງໂຫຍ່ນໄລຍ້ເຕື່ອໃຈ ດ້ວຍກຳນົ່ງຕະຫຼາມເຫັນຫຼື່ເປົງຫຼາຍ
ມາກຳນົ່ງເຫັນຫຼື່ເປົງໄສ່ຢ່າຍມີກົດລົງຫຼື່ຈາກກຳນົ່ງຫຼື່ເຂົາບຜະລຸ່ມຫຼື່ຈາກກຳນົ່ງ
ຊື່ນີ້ປັບ ພ່າຍກຳນົ່ງເພີຍຫຼື່ກົດລົງຫຼື່ເຫັນຫຼື່... ຕື່ມອລົງຫຼື່... ແຕ່ຕາມຕໍ່ກຳນົ່ງເຫັນ
ເຂົາບຜະລຸ່ມຫຼື່ຕະຫຼາມແປົງນີ້ປະນົມສັລ ຕິດາກະໂຕົງໃຈຢືນສັງເລືດ
ຕົນນີ້ແກ່ເປົງນີ້ປະນົມກົດລົງຫຼື່ຕະຫຼາມ... ສັນຕະຫຼາມເປົງນີ້ປະນົມ
ຕື່ມອລົງຫຼື່... ແຕ່ຕາມຕໍ່ກຳນົ່ງເຫັນຫຼື່ເຫົາບຜະລຸ່ມຫຼື່ຕະຫຼາມ
ກະທຳນີ້ເຫັນຫຼື່ເຂົາບຜະລຸ່ມຫຼື່ລົງຫຼື່ມາມາໄລ ສົມຄະນະຕິ່ນີ້ປັບແຕ່ໄສ່ວ່າ ບາງໃຈເສົາກຳຕະໂຄນ
ມາ “ພະຍົກຕໍ່ກຳນົ່ງເຫັນຫຼື່!” ລະຫຼວງໄລຍ້ທີ່ນີ້ ສິ່ງເຫັນຫຼື່ນີ້ສົນນະແສ່ງແຕ່ທີ່ອະທິຖານ
ຕື່ມອລົງຫຼື່ ຕື່ເຂົາບຜະລຸ່ມຫຼື່ລົງຫຼື່ກົດລົງຫຼື່ລົງຫຼື່ຕະຫຼາມ
ກະທຳນີ້ຕື່ມອລົງຫຼື່ ຕື່ເຂົາບຜະລຸ່ມຫຼື່ລົງຫຼື່ກົດລົງຫຼື່ຕະຫຼາມ
ພູກວາງະຫຼື້ ຕື່ມອລົງຫຼື່ກົດລົງຫຼື່ຕະຫຼາມ ດ້ວຍກຳນົ່ງຫຼື່ພູກວາງະຫຼື່ມາກຳນົ່ງ
ຕະຫຼາມອ່ານຸມຫຼາຍທີ່ ໂໜ້ວ່າປະຍົກຕໍ່ຕານຫຼື່ ໂໜ້ວ່ານັກງານ ໂໜ້ວ່າທີ່ນີ້ໄດ້
ປາເຊາກຳນົ່ງມາກຳນົ່ງນັກງານລົງຫຼື່ພູກວາງະຫຼື່ນີ້ຕື່ມອລົງຫຼື່ຕະຫຼາມ
ກຳນົ່ງມາກຳນົ່ງນັກງານລົງຫຼື່ພູກວາງະຫຼື່ນີ້ຕື່ມອລົງຫຼື່ຕະຫຼາມ

ທີ່ງເລວເກົາ-ທຳດີໃໝ່

(ປະຈຸບັດປະສົງ)

* ຜຣັ້ງແທ້ ຜຣັ້ງທີ່ ໂຮງເກົາ
ເພື່ອຮໂຮງ ເພື່ອຮໍາ ຕີ່ໃໝ່
ມອດທະນ ມອດກລຸ້ນ ຮ່າໄປ
ຜູ້ໃຈ ຜູ້ບຸນ ພູ້ນຸ້ນ

ພຣະ ຜູ້ມີພະການຈຳປະທັບອູ້
ນ ພຣະວິຫາຣເຊຕວັນ ເມືອງສາວັດຖື ແຄວນ
ໂກສລ ອູ້ທ່ານກລາງພຸທ່ອບຣິ່ນທ (ອ. ກິກຊູ
ເ.ກິກຊູນີ ຕ.ອຸປະສົກ ດ.ອຸປະສົກ) ໄດ້ກົດ
ພຣະນະຕຣເຫລຳອຸປະສົກ (ຂາຍທີ່ຢືດສືບ
ພຣະພຸທ່ອ-ພຣະອຣມ-ພຣະສະບົບປົປົງທີ່ພຶ່ງ) ៥០០
ຄນີ້ງເປັນຜູ້ຮັກໝາວຸໂບສັດ (ຮັກໝາສີລ ៥) ອູ້
ຕຣັສສາມວ່າ

“ດູກອົນອຸປະສົກທັນໜ້າຍ ພວກເຮົອພາ
ກັນນຳເພີ່ມວັດທະນອບຜູ້ຮັກໝາວຸໂບສັດໜີ້ວ່າ”

“ພຣະເຈົ້າຂໍາ”

“ພວກເຮົອໄດ້ກະທຳໄວ້ດີແລ້ວ ອຸ້ໂບສັດ
ນັ້ນເປັນເຂົ້າສາຍແທ່ບໍ່ໜູ້ບັນທຶກ (ຄນອລາດໃນ
ຮຣມ) ແນ້ກາລກອນບັນທຶກທັນໜ້າຍກີພາກັນ
ອູ້ຈຳອຸໂບສັດ(ສີອສີລ៥) ເພື່ອຂໍມົກລົສ
ທັນໜ້າຍ”

ອຸປະສົກເຫລົ່ານັ້ນຖຸລອາຮາອນາ
(ນີມນັ້ນຕໍ) ຂອໃຫ້ພຣະອອກຕໍ່ຕຣັສເລ່າເຮືອງຮາວ
ພຣະສາສດາຈີບທຽບແສດບອຮຣມ

ໃນ อติຕกาล มีມານพ(ชายหนุ่มในวรรณะพราหมณ์) คนหนึ่ง ใน พระกุลพราหมณ์มหาศala(พราหมณ์ผู้มั่งคั้ง)ของแครัว้มค orth เข้าเบื้องหน่ายชีวิต ทางໂລກີຍ໌ ຈຶບລະການທັງໝາຍ ປິລີກຕ້ວໄປສູດໄມ້ອັນນໍາຮົົນຮມຍ໌ ທີ່ອໝ່ຽວຮ່ວງພຣມແດນ ເນື່ອສ້າງອາຄຣມແລ້ວ ກີບວະເປັນຕາບສ(ນັກບວະຜູ້ບໍາເພັນຸຕະບະເພາກເລສ) ພຳນັກອູ່ໃນທີ່ນັ້ນ

ໄນໄກລຈາກອາຄຣມນັກ ມິນກພິຣາບຄູ່ຫົ່ງທຳຮັບອາສີຍອູ່ ມີຢູ່ທີ່ຈົມປລວກແທ່ງໜີ້ນີ້ ມີສຸນຂຶ້ງຈົ່ງຈອກທີ່ປ່າລະເມາະ(ໜູ້ໄໝ້ເລີກາ ທີ່ເປັນໃນທີ່ໄລ່ງ) ແລະ ມີໜົມອູ່ທີ່ ຂາຍປ່າ ສັດວ່າເຫັນນີ້ທັງໝາດທາກມີໂກສຄຣາໄດ ຕ່າງກີເຂົ້າໄປຫາພະດາບສ ເພື່ອ ພັກຮອມເປັນກັບຄວ້າ

ອູ່ຢູ່ມາວັນທີ່ນີ້ ຂະນະທີ່ພະດາບສນັ້ນອູ່ທີ່ໜ້າອາຄຣມ ເກີດຄວາມນ່າມ ປະຫລາດໃຈເຂັ້ນ ທີ່ສັດວ່າທັງ ۴ ຈຳພວກນີ້ ຕ່າງກົ່ານີ້ໃນເວລາເດືອກກັນໂດຍມີໄດ້ນັດໝາຍ ແລະ ທັງໝາດມາເພື່ອສື່ອຕືລອູ້ໂປສທັ້ງສິນ ດ້ວຍຄວາມສປລ້ຍພະດາບສຈິງສອບຄາມສັດວ່າເຫັນນັ້ນ

“ດູກ່ອນນັກພິຣາບ ເພຣະເຫດູໃດ ວັນນີ້ເຈົ້າຈຶ່ງໄມ້ຂວາງຂວາຍໄປຫາອາຫາຣ ໄມຕ້ອງກາຣອາຫາຣ ຍອມອົດກລັ້ນຕ່ອງຄວາມທິວກະຮ່າຍ ແລ້ວມາຮັກໝາອູ້ໂປສທັ້ງເລົ່າ”

ນັກພິຣາບຕອບດ້ວຍອາກາຣເຕັກໝາຍມອງວ່າ

“ເນື່ອວານນີ້ ຂ້າພເຈົ້າບິນອອກຈາກຮັງໄປກັບນາງນັກພິຣາບ ເຮົາທັ້ງສອບເຊື່ອໜີ່ຂົມຍືນຕີຣັກໃຕຣັກ ທ່ອງເທີ່ຍວອກຫາກິນດ້ວຍກັນ ທັນໃດນັ້ນ ມີເໝຍ່ຍວຕົວໜີ່ໄດ້ໂນບເອານາງນັກພິຣາບໄປ ແລ້ວມ່ານາງນັກທາຍທັ້ງທີ່ກໍາລັບຮ້ອບອູ່ ຂ້າພເຈົ້າເຕັກໂສກເສີຍໃຈນັກ ໄມ່ປຣາຄນາຈະພລັດພຣາກຈາກນາງ ແຕ່ຈຳຕ້ອງພລັດພຣາກຈາກນາງ

ກີເພຣະເຫດູກາຣພລັດພຣາກນີ້ເອັນ ທຳໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າໄດ້ຮັບຖຸກໜ້າທົມນາໃຈອ່າຍ

จนถึงแก่ความตาย ณ ที่นั้นเอง ผู้คนทั้งหลายพากันมาบุก บ้างก็เลี้ยงไว้ร้องให้คร่าความอยู่เงินนาน

ก็ เพราะเหตุบังเกิดความโกรธจากนี้เอง ทำให้หมู่ชนพากันเคร้าโศกฉะนั้นข้าพเจ้าต้องขอความโกรธนี้ให้ได้ จึงมารักษาอุปถัติ ด้วยคิดว่า ความโกรธ(โภษะ) อย่าได้กลับมาหาข้าพเจ้าอีกเลย"

พระดาบลัตต์ฟังเรื่องนั้นแล้ว ก็หันไปกล่าวกับสุนขจิ้งจอก

"ดูก่อนสุนขจิ้งจอก มีชาตกพรหมภายที่ในป่าช้า อันเป็นอาหารที่พอใจของเจ้า เพราะเหตุใดจึงมาที่นี่ ยอมอดกลั้นต่อความทิวกรหาย เพื่อรักษาอุปถัติ"

สุนขจิ้งจอกก็สารภาพด้วยความละอายแก่เจ้าว่า

"ข้าพเจ้าท่องเที่ยวหากินไปทั่ว ได้พบชาตกช้างใหญ่ตัวหนึ่ง ดีใจว่า เรายังได้ลากขึ้นใหญ่แล้วหนอ จึงปรีเข้ากัดที่บงช้าง แต่รู้สึกเหมือนกัดเสา ย้ายไปกัดขาช้าง ก็รู้สึกเหมือนกัดก้อนหิน หันไปกัดท้องช้าง ก็รู้สึกเหมือนกัดกระดังงา เลยไปกัดหางช้าง ก็รู้สึกเหมือนกัดสากระดับหัวที่ซ่องทวารหนักช้าง พลันรู้สึกเหมือนกัดขنمหวาน จึงตั้งหน้าขึ้กินด้วยความโลง ถล่มสิ่งเข้าไปในท้องช้าง ยินดีเพลิดเพลินในชาตก ติดใจในเนื้อช้าง แสนรื่นรมย์กินอนอยู่ในท้องช้างนั้นเอง

หลายวันผ่านไป ชาตกช้างโคนลงและแตกแยกเป็น ช่องทวารหนักหดตัว แห้งแข็ง ข้าพเจ้าติดอยู่ในนั้นหมดอาหารที่จะกิน หั่นผอมหั่นเหลือง ไม่มีทางออก จากท้องช้างได้

จนกระทั่ง มีฝนห่าใหญ่ตกลงมา ช่องทวารหนักของช้างให้เปลี่ยนชื่อมอ่อนตัว น้ำแข็งและข้าพเจ้าจึงมุดตันตัวครุ่นอกรมาได้ แต่ตนก็หลุดติดที่ช่องทวารหนักนั้น จนตัวโผล่รวมกับจรวดาลเลยทีเดียว

ก็ เพราะเหตุแห่งความโกรgnีเอง ทำให้ข้าพเจ้าต้อปได้รับทุกข์แสนสาหัส
ข้าพเจ้าจึงปรารถนาจะช่วยความโกรgnีให้ได้ ต้องมารักษาอุบลสต ด้วยคิดว่า
ความโกรgn(โกรgn) อย่าได้กลับมาหาข้าพเจ้าอีกเลย"

จบคำกล่าวของสุนัขจิบจาก พระดาบลึงถามหมีบัง

"ดูก่อนหมี แต่ก่อนนี้เจ้ามีความสุขกับการหากินตัวป่วยในจอมป่วย
แล้วเพราะเหตุใดกัน จึงยอมอดกลั้นต่อความทิวกระหาย มารักษาอุบลสต"

หมีก็ยอมเปิดเผยวามผิดพลาดของตนว่า

"เพราะเกิดความอยากปรารถนามากเกินไป ข้าพเจ้าดูหมีนั้นจะทิ้งคืน
หากินของตน ออจากป่ามุ่งสู่หมู่บ้านชายแดน พอพากษาบ้านได้พบรหิน
ข้าพเจ้าเข้า ด้วยความหวาดกลัว ต่างพากันหอบหอนและท่อนไม้ขับไล ข้าพเจ้า
จึงวิ่งหนีสุดกำลัง โดยยิบโคนทุบตีจนร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล หัวกี๊แตก
เลือดไหลอาบ ต้องกลับคืนสู่คืนที่ตนเคยอยู่"

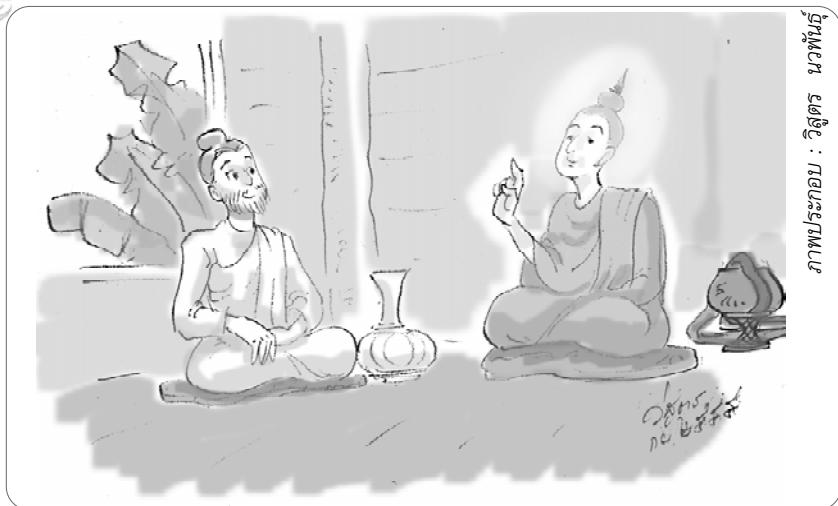
ก็ เพราะเหตุแห่งความอยากนี้เอง ทำให้ข้าพเจ้าบาดเจ็บปางตาย
ข้าพเจ้าจึงหวังที่จะช่วยความอยากนี้ให้ได้ รับมารักษาอุบลสต ด้วยคิดว่า ความ
อยาก(ต้นเหา) มากเกินไป อย่าได้กลับมาหาข้าพเจ้าอีกเลย"

สิ้นคำบอกเล่าของหมีแล้ว สัตว์ทั้ง ๔ พากันทำความเคารพต่อพระดาบล
แล้วเอ่ยปากขอร้อง

"พระคุณเจ้าผู้เจริญ ท่านได้ถามพากเราทั้งหมด พากเรารู้ได้เฉลยความ
จริงให้รู้แล้ว บัดนี้พากเรารอถามท่านบ้าง เพราะเหตุใด ท่านจึงมารักษาอุบลสต
อยู่ที่นี่"

พระดาบลมองดูสัตว์ทั้ง ๔ และแลบลึกความจริงให้รู้

"มีพระป่าเจกพุทธเจ้า(พระพุทธเจ้าที่มีได้สร้างหมู่กลุ่มนี้เป็นศาสน)
อยู่ที่นี่ ได้มานั่งพักอยู่ที่อาศรมของอาทิตา เมื่อพอกัน ท่านได้พยากรณ์ให้

อาทมารู้ว่า ในกาลภายหน้า อาทจะเกิดอยู่ในหน่อเนื้อเชือกษัตริย์ มีโคตร (ต้นตระกูล) ว่า โคคุณ มีพระนามว่า สิทธัตถะ แล้วที่สุดจะได้ดำรงอยู่ในความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่ถึงจะบอกอย่างนั้น อาทมาก็ไม่ได้กราบไหว้เท้าทั้งสองของท่าน มิได้ถามถึงโคคุณและนามของท่าน มิได้ต้อนรับท่าน ด้วยความถือตัวในความเป็นใหญ่ อยู่ในอัศรวมของตน

ต่อเมื่อท่านจากไปแล้ว อาทมาจึงได้สติ บังเกิดความสัมเวช(สำนึกดีจากความสดใจในสิ่งที่ไม่ดี) ด้วยว่า ท่านเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้ไม่แปรปีน ด้วยกิเลสแล้ว แต่เราสิ! ยังเต็มไปด้วยกิเลสถือตัวอยู่

ก็ เพราะเหตุแห่งการถือตัวนี้แหล่ะ จะพาให้ออาทมาไปสู่นรก(ความเราร้อนใจ) จึงเร่งเพียรที่จะข่มความถือตัวให้ได้ บำเพ็ญ(เพิ่มพูน) รักษาอุโบสก ด้วยคิดว่า ความถือตัว(มานะ) อย่าได้กลับมาหาอาทมาอีกเลย"

พระดาบล่าเรืองของตนจบ ได้ตักเตือนสอนลัตว์เหล่านั้น สักครู่จึงยุติแล้วต่างก็แยกย้ายกันไปบำเพ็ญเพียรของตน

ในที่สุดพระดาบสนั่นสามารถข่มความถือตื้อได้ มีภาน (อาการจิตแแห่งนั่น
ลงจากกิเลส) ไม่เลื่อม มีพรหมโลก (โลกของผู้มีจิตใจสูงเยี่ยมด้วย ๑.เมตตา
= คิดช่วยเหลือผู้อื่น ๒.กรุณา= ลงมือช่วยเหลือผู้อื่น ๓.มุทิตา= ยินดีที่ผู้อื่นได้ดี
๔.อุเบกขา= วางใจเฉยกับกิเลสได้) เป็นที่ไปในเบื้องหน้า ส่วนลัตว์ทั้ง ๔ ตั้งอยู่
ในโววาทของพระดาบส ล้วนได้ไปสวรรค์ (สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง) ตามๆ กัน

จบการแสดงธรรม พระศาสดาทรงเฉลยว่า

“นักพิราบในครึ้นนั้น ได้มาเป็นพระอนุรุธะในบัดนี้ ญี่ ได้มาเป็นพระสาวี
บุตร สุนัขจิ้งจอกได้มาเป็นพระมหาโมคคลานะ หมีได้มาเป็นพระมหากัสสปะ
ส่วนพระดาบสนั่นได้มาเป็นแรตตากาด”

แล้วตรัสร้ายอีกเป็นสุดท้าย

“อุบาสกทั้งหลาย อุโบสถนั้นควรบำเพ็ญอย่างยิ่ง เพราะอุโบสถเป็น
เชื้อสายแห่งหมู่บ้านพิท มีมาแต่เก่าก่อน บ้านพิทล้วนพากันอยู่อุโบสถ ก็เพื่อช่วย
กิเลสทั้งหลาย”

◎ ภรวมพุทธ

ศุกร์ ๑๖ ธ.ค.๒๕๕๗
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓/ข้อ ๑๙๕๑
อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐/หน้า ๔๔๐